

Задачата на американската военна
подводница е да пресече пътя на пре-
возваща смъртоносен товар руска
подводница.

КАЛПАЗАНОВ 601.006-1995

БАРТ ДЕЙВИС

БЯГСТВО

В

АТЛАНТИКА

В този роман ще срещнете повече прекеждия,
заговори и интригуващи характери, отколкото в който и
да е друг приключенски роман - Клайв Каслър

БАРТ ДЕЙВИС
БЯГСТВО В АТЛАНТИКА

Превод: Пенка Дамянова

chitanka.info

На легендарния капитан Маккензи и железните му момчета от супер хайтек подводна лодка „Джаксънвил“ е възложена мисия на живот и смърт. Залогът е толкова голям, че те не могат да загубят. Целта е да се локализира и унищожи подводница от бившия Съветски съюз, пренасяща тайна оръжейна доставка от Севастопол до Хавана. Неин командир е не по-малко известният капитан Пери Авилов, чието своенравие често поставя в затруднение американските асове. А самата машина е гордост за най-новите постижения на руската военна наука.

Името ѝ е „Северна звезда“. В последна сметка само две неща могат да спрат „Северна звезда“ по нейния път към Куба и това са Маккензи и внушителните, още неизползвани оръжия на „Джаксънвил“. Конфликтът, който кара читателя да изтръпва, се разиграва в неспокойните води на така наречения „Каньон на черепите“ между Бахамските острови и Карибско море.

ПРОЛОГ

Сабана кей, Куба

Казваше се не Хамед абу Шариф, а Дейвид Епстайн. Арабското му име беше толкова известно, колкото и Либия — страната, в която беше прекарал по-голяма част от съзнателния си живот. В нея, дълбоко конспириран, беше работил като агент на Мосад.

Епстайн отлепи една пиявица от крака си и я захвърли назад във водата. Мразеше това дяволско тресавище, разпростряло се върху Сабана кей, недалеч от брега на Куба.

Епстайн имаше мургави семитски черти, проникателни черти, маслинена кожа и пълни устни. Гъстата му черна коса приличаше на вълна от стоманени нишки. Майка му беше еврейка, емигрирала в Израел от Северна Африка. В колежа често го взимаха за арабски студент. Спря да тегли пиявиците. Предстоеше му още много път през това вонящо блато.

Войниците вече бяха близко. Трябваше да стигне до радиостанцията преди хората на Саид. Беше я донесъл агент на Мосад. Саид беше шеф на охраната. Смел и добре трениран мъж. Епстайн се надяваше, че радиопеленгаторът ще го отведе точно до преподавателя. Но както често става в живота, можеше и да го подведе. Проклинаше лошия си късмет. Всъщност времето беше недостатъчно, за да го настрои точно. Беше на свършено друга позиция. Когато Фазах ал Зави, шефът му от Либийската разузнавателна служба, му каза, че отива в Сабана кей, Епстайн допусна, че ще доставя пари на някоя терористична група. Печеленето и транспортирането на твърда валута беше негов специалитет. Но седемдесет и пет милиона долара бяха достатъчно голяма сума, която го накара да се замисли.

След като Епстайн се беше противопоставил на израелските си началници, малко прибързано беше спуснат друг агент. Неговата задача беше да създаде механизъм за свързка с Дейвид. Може би защото бързаха, бяха изпратили някой неопитен. Беше се опитал да стигне до него, въпреки настоящия знак „не се приближавай“.

Човекът беше забелязан и сега го преследваха. Естествено и Епстайн беше в опасност. Това го ядоса. За двадесет години конспиративна дейност се беше убедил, че най-важното качество, необходимо да оцелееш, беше търпението. Чакай. Не избързвай. Никога не действай необмислено. А сега му се налагаше да бърза.

Намери агента на Мосад, преди да се беше отдалечил достатъчно. Беше се свил върху мъха между две дървета. Държеше пистолет в ръка. Млад, около двадесет и една годишен, с кестеняви коси. Изглеждаше симпатичен. Епстайн раздражен си помисли, че нямаха право да изпращат толкова млад човек. По-удобно му беше да забрави, че той самият беше с година по-млад, когато изпълняваше задача в Триполи. Искаше му се да изкрещи в лицето на момчето и да поиска обяснение, но това беше безсмислено.

— Дай ми предавателя! — нареди остро Епстайн.

— Вижте, аз наистина съжалявам, господине. Аз...

— Предавателя. Веднага!

Момчето му подаде сателитно предаващ телефон. Малък, черен и квадратен. Не по-голям от пакет цигари. Епстайн набра номер. Успя да се свърже. Говори няколко минути. Зад себе си от тресавището можеше да чуе как приближават Саид и хората му. Оставаха му само няколко секунди. „Северна звезда“, подводница тип „Акула“, две седмици, в началото на юли. Съобщи им това, което знаеше и за което имаха време, и изключи.

Момчето постави телефона обратно в джоба на гърдите си.

— Стреляй с пистолета си два пъти! — заповяда Епстайн.

— Но... — момчето тръсна глава — те ще чуят...

— Не можеш ли да изпълняваш и най-прости команди? — ядоса се Дейвид. — Казах да стреляш.

Наскърбено, момчето стреля два пъти. След това погледна назад към него за одобрение. Тъжно е наистина, дори ако това, което правеше, беше правилно.

Епстайн измъкна своя пистолет и застреля момчето направо в сърцето. Куршумът смаза телефона в джоба на гърдите му.

— Ето тук! — изкрещя Дейвид. — Хванах го!

Те пристигнаха бързо. Саид провери пулса на момчето, след това го претърси. През цялото време мърмореше как би искал да го има жив. Но те всички чуха изстрелите. Никой не би могъл да го обвинява.

Саид изпробва нещастно смазания преподавател. Човекът трябва да е изпратил рапорт. Претърсиха лагера му. Като не намериха нищо, оставиха тялото му да бъде погребано от животните в блатото.

Епстайн успя да прикрие своята дълбока тъга. Гледката на мъртвото момче, легнало на мъхестата земя, щеше да го преследва дълго време. Още повече че не беше казана нито една дума, с която да бъде изпратено на небето. Съучастничеството му в това се забиваше като нож в сърцето. Дълбоко съжаляваше за тъжната смърт на момчето, но тя беше необходима. Иначе щеше да бъде разкрит самият той. Саид сигурно скоро щеше да го хване, да го окове в съвременната си техника и да започне да го раздробява на парчета, докато проговори. Щеше да го направи. Всеки би го направил. Другият изход беше отровата. Затова момчето беше мъртво.

Саид го прегърна и шеговито го помоли следващия път да се прицели в коляното. Хамед абу Шариф направи весело-тъжна физиономия и каза, че това е мястото, в което се е целил. Саид се разсмя гръмогласно.

Епстайн потисна порива да се върне и да погребее момчето. Сърцето му се късаше — кой му даде право да направи това? Опита се да възстанови равновесието си. Никога не забравяй причината, великото дело. Мосад щеше да анализира информацията и да се свърже с американците. Те единствени можеха да спрат „Северна звезда“ да не достигне Сабана кей. Да не попадне в ръцете на либийците.

Хамед абу Шариф си пробиваше път към лагера с другите. Привидно се присъедини към техните безгрижни закачки. Оплакваше се от горещината, от буболечките, от липсата на жени. Вътрешно, през целия път обратно, декламираше кадиш — еврейска молитва за мъртвия.

ГЛАВА ПЪРВА

Украйна

Вятърът нахлу от Черно море през кея на Севастопол. Завладя града и отне поне двадесет градуса от температурата. Това обещаваще славен юнски ден. Капитан първи ранг Пери Авилов загърна плътно черната си мушама. Започна да набира вътрешния телефон на „Северна звезда“. Това беше неговата подводница, тип „Акула“.

— Кормилото десет градуса надясно — нареди Авилов в микрофона и слушалките, които го свързваха с командната кабина. — Направи минимален завой.

Движението беше почти незабележимо. „Северна звезда“ се провря през пристанището подобно на ленива видра. Нещо се стрелна на хоризонта. Очите на Авилов трепнаха, за да го уловят. Не беше птица. Просто същото дяволско сиво петно, което се появяваше в периферното му зрение с натрапчиво постоянство. Последва остра болка в главата. Авилов опипа челото си. Опита се да намери мястото, откъдето се появяваше тя. Но, както винаги, не успя да го докосне.

— Добре ли си, Пери?

Старши лейтенант Юри Паченко, първият офицер на Авилов, беше смел, мургав и чернокос дребен мъж, с бързи движения и рамене на борец. Оглеждаше с бинокъл водното пространство пред тях. Изглеждаше загрижен.

— През първите няколко часа свежият въздух ми причинява болка, Юри — отговори Авилов. С това приключи темата. Паченко беше служил почти две години под негово ръководство. Въпреки разликата във възрастта, бяха станали добри приятели.

Паченко прие обяснението и продължи да оглежда пристанището. Познаваше добре своя капитан. Пери Иванович Авилов беше най-добрият командир на подводница във военноморския флот. Легендарните му подвизи и тактическата интелигентност му бяха спечелили прозвището Ястреба. Той му съответстваше и физически. Носът му изпъкваше и се извиваше надолу като клюн. Имаше корона

от посребрени коси. Острите му, небесносини очи фиксираха човека като хищник. Дори и на петдесет и три, Авилов продължаваше да прилича на тази царствена птица. Беше известен като човек, който сдружава всеки от екипажа, ако не си изпълнява задълженията.

— На кого ще се представим? — попита Паченко. — Знаеш ли вече?

— Нямам други заповеди, освен онези, за които си вече уведомен — отговори Авилов. — „Върнете се в базата незабавно. Прибирайте се вкъщи“. — Той се намръщи. Вкъщи. Какво ли означава това сега?

— Означава, че вие избирате на чия страна сте — отбеляза трезво Паченко. — Това е демокрацията.

Радистът се затича по стълбата и напъха съобщение в ръцете на капитана.

Авилов го прочете.

— Ще бъдем посрещнати.

Паченко взе хартията и се намръщи:

— Какво, по дяволите, означава Висша комисия по морските дела?

— Не знам. Променят се всяка седмица. Знаем, че се ръководи от адмирал Рушков. Докато той е главният, Русия няма да предаде Черноморския си военен флот.

— Поне надеждата трябва да ни крепи — каза тъжно Паченко. — Погледни това!

Кораби от различен клас и размер лежах в пристанището, загубили своите способности за бой. Това не беше пристан, а гробище. „Северна звезда“ плуваше мълчаливо покрай бездейните корабчета, снабдяващи големите с гориво. Петролните танкери приличаха на скръбни роднини при погребение. Пристанищните кранове стърчаха изоставени. Тромави, грозни. Тяхното време беше дошло и си беше отишло. Ръждясали жици и кабели се заплитаха в сложна паяжина. Вятърът се блъскаше в нея и издаваше гласове, които приличаха на скръбна пристанищна песен.

Авилов тъжно си помисли, че това беше и негова песен. Беше в края на своята кариера. Той и съпругата му трябваше да се приютят в красива къщичка в провинцията. Поне така му бяха обещали от флота. Но какво добро имаше в тези обещания сега? Икономиката се беше скапала. Парите бяха без стойност. Най-вероятно трябваше да се

върнат в комуналното жилище, където живееха по десет-петнадесет семейства. Бяха сковани от шперплат сякаш за временно ползване, с обща кухня и баня. Това ли трябваше да бъде неговото бъдеще?

— Забави машините с една трета. Изправи кораба! — заповяда Авилов.

„Северна звезда“ нежно докосна кея. Екипажът започна да я привързва към дока.

— Всички машини стоп! Осигури подводното наблюдение.

— Пери? — Паченко посочи към сивата военна лимузина, спряла на пътя над кея.

Авилов говореше по микрофона с корабния навигатор.

— Питър, поемаш командването. Установи наблюдение върху пристанището. Разреши на екипажа да си почине на брега. Юри и аз ще се върнем след няколко часа. Чакайте ни.

— Слушам, капитане.

Когато прекосиха подвижното мостче, пристанищната охрана ги поздрави. За пръв път от седмици стъпваха по твърда земя. Авилов мразеше първите си стъпки по земя. Те го отделяха от кораба и го отвеждаха към сухоземния живот. Едно прехвърляне, което не можеше лесно да преодолее. В него винаги имаше малко тъга.

Шофьорът на колата беше набит здравеняк. Цивилен. Би трябвало да ги вземе военен шофьор.

— Капитан Авилов? — запита той.

— И старши лейтенант Паченко. Къде точно се намира Висшата комисия по морските дела?

— Извън града, команд... господине.

— Да тръгваме тогава — каза Авилов, като тръшна вратата.

Караха по булевард „Приморски“. Бяха се насочили на изток, покрай брега. Минаха край спортния център на военноморския флот. Паченко изпука с пръсти в знак на нетърпение.

— Какво те безпокои? — попита Авилов лениво.

— Нямаме известие от Ирина и Катя. Мислиш ли, че им е добре на минералните бани?

— Може ли да ти кажа нещо? — подкачи го Авилов благо.

— Какво?

— Със своите безпокойства ми приличаш на бабичка. — Авилов опипа челото си, сякаш го болеше глава. — Жена ти е по-компетентна

от теб в много отношения. Повече от моята дори, въпреки че е по-млада. Ако имах твоята Ирина за свой заместник, щяхме да ядем повече плодове в това пътуване.

— Не аз забравих консервираните праскови — ядоса се Паченко. — Но дори и да го бях направил, как може идеална репутация да бъде помрачена от едни обикновени праскови?

Авилов трябваше да се засмее:

— Това говори за снижаване на професионалните ми стандарти. Но обещавам да не го прибавям към идеалната ти репутация.

— Бъдещите поколения ще те възпеят — измърмори Паченко.

По пътя си вече срещаша само случайни извори и вили. Бяха завили по някаква алея, заградена с внимателно подрязани храсти. Тя ги водеше към модерна бяла сграда. Стъклените ѝ стени отразяваха морето. Красив басейн блестеше от едната ѝ страна. В гаража се виждаха мерцедес и ролс-ройс. Обстановката наемкваше за сила и богатство. Авилов улови погледа на Паченко. Къде, по дяволите, бяха попаднали?

— Оттук, моля — покани ги шофьорът.

Къщата беше с обли бетонни стени. Въведоха ги във всекидневната, която гледаше към морето. Посрещнаха ги многоцветно дърво, керамични вази и скулптури. Заобикаляха ги огромни прозорци. Система от тераси водеше надолу направо в морето.

Човек, който цял живот е работил, не можеше да си позволи такава къща. Авилов командваше кораб за милиарди рубли. Можеше да разруши цяла държава, ако поискаше, но сега сякаш не беше на себе си.

— Това те кара да се замислиш, нали капитан Авилов?

Авилов беше като хипнотизиран от къщата. Не беше забелязал, че там имаше още някой. Адмирал Владимир Рушков стоеше на терасата, обърнат към морето. Авилов дойде на себе си и поздрави.

— Тази къща е като от приказките — продължи адмиралът. — Говори за други ценности. Те нямат нищо общо с тези, на които посветихме живота си. Успокойте се, Пери Иванович. Вие също, господин старши лейтенант.

Авилов се отпусна. Рушков командваше Черноморския военен флот. Набит мъж с голяма глава, дебел врат и широки плещи. Той беше

ветеран на много успешни морски операции. Интелектът му беше легендарен. Но беше от старата гвардия и много от новото правителство искаха да го свалят от поста му.

— Нещо за пиене? — предложи Рушков. — За вас също, господин старши лейтенант?

— Не, благодаря, адмирале — отказа Авилов.

Паченко се приведе и седна предпазливо. Никога не си позволявай да се отпускат в бърлогата на лъва.

Рушков си пригответи напитка. Изглеждаше в добро настроение.

— Спомняте ли си операцията, която командвахте на африканския бряг, Пери Иванович?

Авилов си позволи да се усмихне.

— Да, адмирале.

Черните очи на Рушков блеснаха. Той се обърна към Паченко:

— Красиво нещо беше, господин старши лейтенант. Ние трябваше да заловим един специален отряд и да ликвидираме вражеския командир. Американците обаче бяха обсадили здраво страната. Ястребът измъкна назад цялата бойна група и се нахвърли срещу отряда. После отплува обратно под двойка риболовни траулери. Когато накрая американците разбраха какво става, той изпрати едно торпедо в поддържащия им танкер. След това избяга сред огън и объркване. — Намигна на Авилов: — Славни дни бяха, а?

— Те изпуснаха момента — съгласи се Авилов. Тук имаше някаква опасност. Чувстваше я, но не знаеше каква е.

— Сега всичко е свършено — продължи Рушков тъжно. — Ние и американците. Подобно две подводници, тръгнаха на състезание, които се гмуркат все по-дълбоко. Но те имаха възможност да изплуват, докато ние се разбихме на дъното. Нашето време изтече. Вие сте видели корабите в Севастопол. Подобни купища вехтории има и в Кам Ранх Бей, и в Наджин, дори в Кола Бей. Как стана така, че нашите бойни единици се превърнаха в безполезни корабчета? И ще се съгласиш с мене, Пери Иванович, ние доста приличаме на тях. Военните офицери живяха привилегирован живот, заобиколени с внимание и глезене. Как така и ние заприличахме на ненужните си кораби?

— Винаги ще има нужда от нас, адмирале — каза Авилов.

— Вие да не сте късоглед? — подигра го Рушков. — Нас вече са ни зарязали. Но аз няма да позволя на политиците да ме погребват в гробището на моите кораби.

Авилов сви рамене:

— Аз съм само командир на подводница, адмирале. Тези неща не ме засягат.

— О, напротив, Пери Иванович — възрази Рушков. — Те директно ви засягат. Кажете ми как се почувствахте в тази къща? Само не ме лъжете. Аз наблюдавах лицето ви.

Авилов се колебаеше. Тъмните очи на Рушков непрекъснато го наблюдаваха. Почувства, че и Паченко го гледа.

— Почувствах се... нищожен.

Адмиралът беше удовлетворен, почти признателен. Като че Авилор беше споменал, че страда от същото неразположение. Рушков обхвана с жест стаята.

— Има хора, за които тази къща е дрънкулка. Винаги могат да я хвърлят в морето — каза Рушков. — Бихте ли искали да сте един от тях, Пери Иванович?

Авилор беше разтревожен. Само преди час той се притесняваше, че ще се превърне в стар мърморко, който седи по пейките в парка, хвали се с минала слава и проси от децата хляб и водка. Сега Рушков му предлагаше богатства.

— Елате. Искам да ви запозная с едни хора. — Домакинът заговори на английски. Това даде възможност на капитана да се окопити.

Авилор го последва в библиотеката. Паченко закрачи след него — мълчалив и нерешителен.

Очакваха ги двама.

— Позволете да ви представя господин Фазах ал Зави — каза Рушков. Авилор се здрависа с мъжа. — А също и с господин Франклин Лернър. Пристигнаха са отдалеч, за да се срещнат с тебе.

— Радвам се, че дойдохте — каза Ал Зави — чистокръвен арабин с много тъмни очи, черна коса и малки, тънки мустачки. Сивият му костюм и обувките към него струваха колкото няколко месечни заплати на Авилор. Протегнатата ръка беше с идеален маникюр и украсена с пръстен от злато и диаманти. Авилор я пое.

Рушков започна:

— Пери Иванович, господин Лернър е военен търговец. Обикновено споразуменията му са с Министерството на отбраната. Разпадането го принуди да работи с този, който има пряк контрол върху нещата. Господин Ал Зави е негов клиент.

Лернър беше висок над метър и осемдесет, с кафяви очи и кестенява коса. Кожата му беше толкова загоряла, че приличаше на полирано дърво. Сякаш току-що се беше освежил в своя клуб.

— Удоволствие за мен е да се срещна с човека, когото наричат Ястреб. Имате завидна репутация, капитане.

Авилов кимна. Ласкателството на този човек не го трогна. Би говорил по такъв начин и с долнопробен убиец, само за да му продаде своята секира.

Лернър продължи:

— Баща ми въртеше търговия с добитък в Далас. Знаете ли къде е това?

— В Тексас.

— Точно сред големите пари. Веднъж купихме стадо и го оградихме, докато наемем хора. За нещастие дъските не бяха заковани както трябва и добитъкът избяга. Така изгубихме голяма част от печалбата, която очаквахме. Това ми беше за урок. Едно нещо е да имаш, съвсем друго е да го задържиш. Интересува ли ви как да станете богат, капитан Авилев?

— За да бъда честен, трябва да ви призная, че не съм мислил много върху това.

— Добре познавам хората, господине — възрази Лернър. — Вие мислите за това от минутата, в която влязохте тука. Стариият Съветски съюз изпращаше армия по целия свят. Америка още го прави. Разликата е, че сега за пръв път ще имате полза.

— Какво точно искате от мене? — попита Авилев.

Шлифованата реч на Ал Зави издаваше култура и образование, получени в чуждестранни университети.

— Либийското правителство е купило подводница тип „Акула“, капитан Авилев. Вашата подводница „Северна звезда“.

— Невъзможно — отсече Авилев категорично.

— Седемдесет и пет милиона долара — съобщи Лернър. Произнесе цифрата с такава лекота, сякаш обявяваше цената на чифт обувки. — Вие и вашият старши лейтенант ще получите три милиона

долара и съответно още по един, ако я доставите в базата ни в Сабана кей в Куба — Лернър се усмихна сърдечно. — Това е свободният пазар, за който сте слушали толкова много преди.

— А защо не в Средния изток? — попита Авилов.

— „Северна звезда“ никога няма да оперира от името на Либия — каза Ал Зави. — Тя е предназначена за специални мисии.

— Мисии, с които Либия не би искала да бъде свързвана?

— Вие сте умен човек, капитане — каза арабинът. — Бъдете умен по-дълго време и ще имате огромна полза.

— Може би ще ръководя флота още само няколко дена — намеси се Рушков. — Звездата трябва да бъде далеч от тука след седмица. Когато сте на около триста километра от Сабана кей, ще причините пожар и ще изоставите кораба. Екипажът ще се чувства добре в топлите води, докато дойдат да ги приберат. Като смел човек, вие ще останете долу с кораба си. Трябва да изглежда така, сякаш „Северна звезда“ е изчезнала в морето. Всъщност вие ще я докарате в Сабана кей.

— Бихте могли да заповядате на други офицери да отведат Звездата до Куба. Защо предлагате милиони за нещо, което можете да направите без пари?

Лернър заусуква верижките на часовника си. Първият нервен жест, който Авилов забеляза в този мъж.

— Американците са научили, че Звездата пристига. Уведомил ги е агент на Мосад в Сабана кей. Внезапно в Атлантическия океан се установи безпрецедентна военноморска активност. Връзката е очевидна. Мъжът, който ще прекара „Северна звезда“ през Атлантика, трябва да може да бие американците. Човекът, който имахме, беше добър, но не е най-добрият. Вие сте най-добрият. И преди сте ги били. Затова сега сте тук.

Авилов трябваше да признае, че беше съблазнен. Една последна битка срещу старите му противници. И парите. Представи си, че дава на децата си добро образование, коли, красиви дрехи. Как наричаха американците това? Да... хубав живот. Срещу едно последно бягство през Атлантика.

— Бих казал, че три милиона долара са доста добра цена дори за такова пътуване, нали? — каза Лернър.

— Не мога да кажа, че не е. — Авиллов улови кимването на Паченко и продължи: — Но морският офицер трябва да служи на своето правителство. Така е, защото ние сме задължени на народа за подготовката и привилегиите си. Вие искате Звездата за една цел. Господин Ал Зави и ние двамата знаем каква е тя. Тероризъм. — Чуваше остро им дишане. — Не може да я имате!

Лернър беше бърз, но Авиллов го изпревари. Беше закрепил пистолет под кашмирената си куртка. Когато Лернър стана от стола с ръка в сакото си, Авиллов скочи от своя. Наведе се и го ритна в корема. Оня се прегъна на две. Капитанът насочи пистолет към тях.

— Юри, позвъни в Министерството на отбраната в Москва. Разкажи им какво сме чули преди малко.

— Да, господине — каза учтиво Паченко. Започна да набира номера. — Убеждавам се, че не сте толкова стар и бавен все пак. За момент си помислих...

— Аз също си помислих за момент.

Лернър се отлепи от пода разгневен. Рушков само поклати глава — сякаш умен ученик внезапно се е превърнал в глупак.

— Оставете телефона. Пери Иванович, има нещо, което трябва да видите. След това може да позвъните, ако желаете. Моля, за ваше добро е.

Лернър с два пръста измъкна бял плик. Подхвърли го на командира. Чакаше мълчаливо, като оправяше дрехите си. Авиллов подаде пистолета на Паченко, за да може да отвори плика. Още първият поглед го скова.

Гласът на американеца беше самодоволен.

— Вие сте последното парче от мозайката, която отне година от живота ми и доста пари. Когато адмирал Рушков ми показа вашето досие, разбрах, че това ще бъде трудна сделка. Постарах се този път оградата да бъде здрава. Как мислите, капитане, здрава ли е?

— Какво е това, Пери? — попита Паченко.

Авиллов му подаде плика. Обикновени тридесет и пет милиметрови снимки показваха неговата съпруга и малкия му син Миша. Той лудуваше по плажа на Куба. Виждаха се и съпругата на Паченко Ирина и дъщеря им Кара. Други снимки ги показваха как пазаруват в Хавана, хранят се, яздят. Снимките не бяха подправени.

Авилов беше акостираше там достатъчно пъти и познаваше града. Имаше и ръчно написана бележка.

Скъпи Пери,

Колко е хубаво, че ни изненада с такава ваканция. Много лошо, че дъщеря ни не можа да дойде, но семейните и служебни ангажименти отнемат много време. Както виждаш от снимките, ние с Миша, Ирина и Кара се забавляваме чудесно. Времето е великолепно. Казаха ни, че ти и Юри ще пристигнете скоро във военната база на Сабана кей и ще се срещнем тук. Благодаря още веднъж за прекрасната изненада.

С много любов:

Катя

— Ето защо не са се обаждали — каза Авилов. Насочи пистолета към Лернър.

— Сега разбирате ли? — попита американецът.

Авилов кимна.

— Историята с оградата. Разказахте ни я.

— Да. И още нещо...

Цевта на пистолета му се заби в главата на Авилов. През целия му череп премина болка. Зрението му се разби на хиляди частици и пред очите му стана черно. Когато дойде на себе си, разбра, че Паченко го придържаше.

— Никога не оставяй сметките си неуредени — каза Лернър и се обърна към Паченко. — Вие ще правите това, което ви нареди капитанът. Помнете: вашето семейство също е там.

— Аз съм човек на капитан Авилов — отговори гордо старши лейтенантът, след което добави звучно: — Ти, гадно копеле такова.

Лернър не се ядоса, само сви рамене. Не може да риташ всеки за всяко дребно нещо.

— Капитан Авилов иска да спечелите, както и всички ние. Докарайте „Северна звезда“ в Сабана кей в началото на юли и ще бъдете богат човек. Обещавам ви, че семейството ви ще ви очаква на

кея и ще гледа как изплувате. Също така ви давам дума, че ако ме измамите, никога няма да ги видите отново.

Рушков подаде на Авилов пакет с указания.

— Запасете се с оръжие. Може да ви потрябва всичкото. Предчувствам, че до Западното Средиземноморие няма да имате неприятности.

Пред погледа на Авилов още танцуваха сиви точки. Зад тях океанът тъмнееше от залеза. Къщата с цялото си великолепие стана виолетова, когато последните лъчи на слънцето се отразиха в морето. Паченко хвана своя командир за лакътя и го поведе навън.

— Няма да се срещнем пак, Пери Иванович — каза Рушков. — Желая ви късмет във вашето бягство в Атлантика. Помнете колко много зависи от него!

ГЛАВА ВТОРА

Бахамски острови

Военнотранспортният самолет се насочи към песъчливия, осеян с малко растителност остров, разположен в зелените води на големия бахамски бряг.

— Ето го, лейтенант. Остров Андрос. — Пилотът го подразни: — Вашата съдба.

Лейтенант Марк Бел се усмихна. Не можеше да се намери по-мъдра дума. Тази беше дяволски точна.

На остров Андрос беше разположен Атлантическият център за подводни изпитания и контрол /АЦПИК/. Той се явяваше крайната цел на пътуването, което Бел и другите офицери бяха започнали преди шест месеца. Всички те бяха подводничари — бъдещи командни офицери. Предстоеше им последната изпитателна седмица. Щяха да бъдат проверени в съвременна подводна битка в дълбоките сини води на остров Андрос. Отиваха на война и само победителите щяха да станат командири на подводница.

— Не за лошата си съдба се безпокоя — каза Бел закачливо. — Просто, като се качих на самолета, ме завъртя някакъв лудешки вихър.

Бел се надяваше, че нервното му напрежение няма да проличи. Стомахът го болеше още от сутринта, откакто бяха напуснали морската база в Норфлок. Прекарал бе изпълнена с мъчителни сънища тежка нощ. Все още го преследваше собственият му кошмар. Приличаше на завръщащо се торпедо. Дори и сега мисълта за пътуване с подводница отново връщаше болезнените спомени. Щеше ли някога да ги прогони? Би ли могъл да ги владее, ако не си отидат? Съдба! Неговата обаче беше лоша съдба. Пилотът не подозираше колко точно го беше казал.

— Вие, мехурените глави, всички си приличате — каза пилотът, като се кикотеше. — Горе сте като риба на сухо. — Той посочи делфините върху гърдите на Бел и мушна с лакът помощника си, като се смееше на собствената си шега. — Риба на сухо, ха-ха... — Бел

отиде назад към кърмата. Очакваше да намери колегите си да работят. Всъщност Картър съсредоточено майстореше някаква машинария. Флин се беше отдал на уокмена. Със затворени очи, напълно самовглъбен, тананикаше рок. Нищо не можеше да развълнува Флин. Ако транспортният самолет беше закъснял, той щеше да плува до остров Андрос.

— Пристигаме, госпожици — долетя от говорителя шеговитият глас на пилота.

Самолетът се удари в пистата и започна да губи скорост.

— Хайде да се раздвижим, братко Бел — подкани го весело Флин. — Новият началник ни очаква.

— Страхуваш ли се да се срещнеш с него, Джейми? — попита Бел, като се опитваше да изглади гънките на униформата си.

— Будалкаш ли ме? Маккензи е най-добрият. Единственият капитан, който се е бил в две армии — напомни му Флин, докато минаваха през дървената постройка на митницата. — Проклетите руснаци му дадоха медал.

— Три вражески екипажа се убиват за негова сметка. Един американски — също, ако броиш „Кентъки“ — обади се Картър, като си поставяше слънчеви очила. Той нямаше гънки по униформата си. — Ние сме най-щастливите бъдещи командири. Да бъдем тук, докато той размахва палката.

— Или най-изплашените — каза Бел. — Как, по дяволите, си го представяте този човек?

— Започнете с колата му, където ще се скриете от ужасното слънце и ще пристигнете по-бързо в кабинета му с климатична инсталация — обади се един весел глас зад тях. — Аз съм капитан Маккензи, вашият инструктор. Добре дошли на остров Андрос.

Бел потисна една ругатня и изщрака с пръсти за внимание. Картър смъкна очилата си и рязко спря. Флин прескочи чантата си и вдигна ръка за поздрав. Тримата стояха сковани под палещото слънце.

Маккензи се усмихна. Той не можеше да им помогне. Малките ученици бяха толкова изпълнени с надежда, толкова невежи. Не знаеха какво точно означава да командваш подводница. Но така отчаяно го желаеха, че бяха жертвали години по изпитателното пътуване до флага на командващия офицер. Вече имаха, макар и трудно спечелен, практически опит, много теоретични и тактически умения. Всеки беше

комбинация от младежко дръзновение, светли надежди и ветеранска гордост. Оттам, където бяха сега, не можеха да видят цялата безсмисленост на всичко.

— Спокойно, господа. — Вдигна ръка за поздрав.

— Лейтенант командир Джеймс Грейди Флин. Приятно ми е да се запозная с вас, капитане.

— На мен също, господин Флин. — Лейтенантът имаше лице на филмова звезда. Масивна челюст, правилен нос, зелени очи, лъскава черна коса. Малко беше прегърбен и имаше отпусната походка. Другите двама го наричаха Джейми. Не Джеймс. Това беше добре. Приятелството означаваше и вяност.

— Много ми е приятно, господине — каза Картър, като пристъпи напред. — Аз бях на „Бейтън Роудж“, когато вие ни позволихте да се изнесем към Източното Средиземноморие. Не знаехме, че вие командвате онази руска подводница.

— Това беше забележително преживяване, господин Картър. — Маккензи измери с поглед лейтенант командир Реджиналд Картър, дипломант от Джорджия. Той беше получил най-висок брой точки за работоспособност и изпълнителност. Беше почти завършен командир.

Бел пристъпи напред, като постави ръката си така, сякаш се е сетил за нещо.

— Лейтенант Бел, сър. Драго ми е да се запознаем.

— Благодаря, лейтенант. Надявам се, че сте оздравели.

— Да, господине. Всичко е наред. Не бива да се безпокоите за мен.

Каза го отбранително. Маккензи познаваше няколко капитани, които твърдяха, че Бел е най-добрият офицер, с когото някога са служили. Рядко съчетание от вродени способности и работоспособност. Фактът, че той беше тук едва на двадесет и девет години, потвърждаваше техните наблюдения. Сянка на съмнение засенчваше тъмните очи на момчето. Маккензи не знаеше, че това е така, защото и досието на Бел беше изпратено с него. Носеше се мълва, че повечето мъже щяха да бъдат дисквалифицирани. Може би това го разстройваше. За да успееш тук, не бяха достатъчни само способности. Беше нужна и добра характеристика.

— Господа, вечерята тази вечер е на брега. Облеклото е обикновено. Ризи с къси ръкави ще свършат работа. Там ще се

срещнете с всички. Този следобед нищо не е по протокол. Затова ще ви оставя в квартирите, за да починете и да се огледате наоколо.

Пътят завършваше при портала на АПИК. Минаха през него след проверка за сигурност. Базата беше разположена на площ два квадратни километра. Откъм запад граничеше с водата. Караваните и жилищата бяха боядисани в светло — пастелен цвят. Квартирите на офицерите бяха оградени с вълнообразна, боядисана в жълто, ламарина. Деца караха велосипеди. Мъжете и жените ходеха на работа около главната улица на този малък „град“. В него живееха почти две хиляди експерти, предимно инженери и специалисти по съобщенията. Те поддържаха АЦПИК. Растителността беше буйна. Хоризонтът достигаше до безоблачния свод на небосклона. Сенките на зелената вода се превръщаха в лазурносиньо.

— Сър?

— Да, господин Картър?

— Екипажът на бъдещите командни офицери обикновено има четирима членове. Ние все още сме трима.

— Надявам се четвъртият офицер да бъде тук още в началото на утрешния ден.

— Коя подводница ще бъде нашата, капитане? — попита Флин.

— „Джаксънвил“. Тя вече е тука. Оперативните си задачи ще получите, когато се качите на борда.

Маккензи усещаше тяхната енергия. Нямаха търпение да докажат себе си. Академичното обучение, административните задачи на командващите офицери, тренировките за интелигентност, писането на заповеди, правните казуси — всичко вече беше отминало. Сега работата беше сериозна. Само Бел беше по-въздържан. Той веднага спечели симпатиите на Маккензи. Във всеки случай хора като Бел улесняваха живота му тука. Беше страдал, когато неговият приятел Бен Гарвър — шеф на военноморските операции — реши, че е време да се заеме с обучението на капитаните на подводници. Мъже като Флин, Бел и Картър се предполагаше, че са най-добрите от новото поколение американски войници, обучени за следващия век. Маккензи трябваше да приеме промяната. Ако не го направеше, въпреки своя ненадминат талант и репутация, щеше да бъде издухан надалеч, подобно на много други. Това, че здраво бяха прегърнали миналата слава, ги превърна от герои в отживелици.

Маккензи се огледа в отражението си в огледалото. Не се чувстваше остарял. Разбира се, тъмната му коса беше започнала да посивява. Линиите около светлосивите му очи бяха станали по-дълбоки. Но чертите на лицето му бяха все още ясни и без тлъстини. Смесица на британските му прародители с жените от Средния Запад, за които се бяха оженили. Чистотата на чертите му говореше за свобода, честност, скромност, работоспособност. От стремежа му за усъвършенстване и от любовта към живота бликаше безграничен оптимизъм.

Тук, в базата, той беше смелият капитан Маккензи, най-побеждаващият командир във флота. Вътрешната му същност беше доста различна. Не беше сигурен, че знае как да се променя. Какво става с мъжа, който намира идеалната работа, обича я от цялата си душа, става най-добрият, а след това трябва да я остави — дойде на остров Андрос преди по-малко от седмица. Всичко беше още ново. Неговата работа беше не само да ги тренира, но и да ги образова. Реши, че първо трябва да ги опознае като хора.

— Кажете ми, Бел, вярно ли е това, което съм чул?

— Зависи, сър. Може ли да ми кажете какво сте чули? Преди доста време изоставих футбола, ако това имате предвид.

— Всъщност говоря за влечението ви към литературата. „Г“ идва от Твен, нали? — Маккензи караше край линията, по която децата се връщаха от училище. — Мълвата твърди, че имате всички книги на Марк Твен в главата си.

Бел поклати глава:

— Не по начина, който имате предвид, сър. Не мислете, че ако ми посочите страница от негова книга, ще ви кажа какво пише там. Татко ни караше да учим наизуст много от това, което е написал Твен. Трябваше да го правим, когато беше далеч на път. Това беше нашият начин да бъдем близко един до друг. Представяхме си, че в каютата той чете същия откъс. Когато се прибираще вкъщи, започвахме да се състезаваме.

— Продължавайте, сър. Изпитайте го — каза Флин откъм гърба му. — Той има по нещо за всички случаи.

— Добре — съгласи се Маккензи. — Господин Бел, направете ни чест. Един поздрав към остров Андрос и към това, което ни предстои.

Бел се съсредоточи за минута. След това нещо проблесна в очите му. Лека усмивка разчупи крайчеца на устните му. За пръв път Маккензи си даде сметка за качествата на този мъж. Изглежда той не само умееше да се шегува, но имаше и суров, бунтовнически интелект.

— Много добре — каза Бел. — Данък за крайното обучение в базата. От Хък Фин: „Треперех, защото трябваше да реша завинаги две неща. Разбрах това. Съсредоточих се за минута, докато затаих дъх. След това казах: «Да се продъня вдън земя!».“

ГЛАВА ТРЕТА

Атлантически океан

550 километра източно от брега на Северна Калифорния

Океанските дълбини бяха прекалено мрачни, за да пропускат каквато и да е ясна телевизионна картина. Затова лейтенант Моран прекъсна предния поток и се отдръпна, за да позволи на тинята да се настани върху подводницата. Потъналата американска подводница „Грейлинг“ беше в трудно положение. Стоеше покрита с тонове океанска тиня, изхвърлена от прекалено рязкото ѝ съприкосновение с дъното. Ако се затрупа и резервният люк, тя нямаше да може да се скачи с „Евалон“ — дълбоководната спасителна подводница. Техният хидравличен робот можеше да отмести тонове камъни, но пред фина материя беше безпомощен.

— Ще опитам задно издухване, Фил — каза Моран.

Лейтенант Фил Левин, помощник-пилотът, преценяваше положението. Корабът беше с изтощени батерии.

— Може би ще ни се наложи да се върнем при Майката, за да заредим отново.

— Ще ни отнеме поне десет минути — отбеляза Моран.

Левин се намръщи:

— Това ще я съсипе.

Моран погледна нагоре през перископа. Опитваше се да определи мястото на потъналата подводница. Ако хоризонталният ъгъл не беше толкова малък, те биха могли да се настанят над корпуса на „Грейлинг“, да обезводнят ръба, да направят достатъчно здрава запойка и да пренесат двадесет и четиримата мъже в „Евалон“. Ако увеличише ъгъла прекалено, заварката щеше да се пропука.

Каквото и да направеха, то трябваше да стане бързо. Бяха на около шест хиляди метра. Критичната точка за разбиване. Сто двадесет и осем човека се бяха нагълтали с дим от машинното. Пожарът беше изпратил кораба на дъното. Тук океанското дъно беше осеяно с дълбоки ровове. Ако беше попаднала в падина, подводницата

щеше да се разбие. Добре, че капитанът успя да я спре на едно плато. Още двеста метра и „Грейлинг“ щеше да бъде на ръба. Моран трябваше да внимава. Един удар би могъл да я изпрати в яма. Положението се усложняваше и от това, че капитанът беше ранен по време на инцидента и сега помощник-командирът Кели беше заел неговото място. Моран усещаше страха в гласа му. Беше близо до нервно разстройство. Можеше да провали техните маневри. Никога не се знае кой ще издържи горещината, докато кухнята не пламне.

— „Евалон“, димът се разпространява — долетя от говорителя разтревоженият глас: на Кели. — Вентилаторът не е в състояние да го изчисти.

— „Грейлинг“, „Евалон“ — предаде по радиото Моран, — не може ли да включите портативните си вентилатори и филтри и да изчистите въздуха?

— Невъзможно, „Евалон“. Те не функционират. Вие трябва веднага да се скачите.

— Разбира се, господин Кели — опита се да го успокои Моран, — но първо трябва да изчистим люка. Опитайте се да изчистите въздуха с кислородни бутилки.

— Не ми казвайте как да управлявам кораба си, „Евалон“. Казах — веднага! Това е пряка заповед. Чухте ли ме? Повтарям — веднага. Потвърдете!

Моран прекъсна връзката и се обърна към Девин:

— Изпейте на този глупак някоя песен, докато аз действам.

Девин се подсмихна и затананика нещо под нос. Звуците, които издаваше, бяха такива, сякаш си чисти гърлото. Моран се чудеше дали наистина Девин е евреин от Небраска.

— Ще пусна въздух, за да почистя корпуса. Дръж подводницата в равновесие и гледай да не докоснеш нещо с ръка.

Девин включи микрофона:

— Господин Кели, тук е лейтенант Девин. Подчиняваме се.

Моран каза кисело:

— Затягам.

— Действай по-бързо — долетя ядосаният глас на Кели. Девин кимна с глава:

— Тоя много нервничи.

Моран сръчно завъртя собствения си кораб около оста му, за да съедини подпорите с корпуса на затъналата подводница.

— „Евалон“, къде си? — панически питаше Кели. — Така ще ни избутате назад. Върнете се.

— Не му давай на тоя да говори — процеди през зъби Моран. — Кажи ми, Фил, колко евреи има в Небраска?

— При последното преброяване бяха единадесет. Имаше повече, но съомгата измря. Как би могъл да живее един евреин без пушена съомга? Това беше колкото екологична, толкова и религиозна трагедия.

Те се шегуваха дори без да се изслушват. Бяха се съсредоточили в деликатната работа, която вършеха. Моран трябваше да избере подходящата маневра, за да измъкне мъжете от подводницата. „Всички се прибрахме у дома“. Това беше тяхното мото. Въпреки че Левин предпочиташе другото. „Всички се издигнахме и пристигнахме“. Моран разгледа преградата отблизо. Свързващата предавка трябваше да бъде тук. Да. Там беше.

— Ето я, Фил. Хвани я тук. Довери ми се напълно.

Машините заработиха на пълни обороти. Витлото започна да чисти корпуса на „Грейлинг“. Постепенно тинята се махаше. Левин отстраняваше по-големите късове с хидравличния робот. След като беше намалила теглото си, „Грейлинг“ се изправи. Това им даде възможност да работят по-удобно.

— Някога заслужаваш да хапнеш мечешко — каза Левин с възхищение.

— Това кошер ли е? — учуди се Моран.

— Какво правите, „Евалон“? — ревеше по радиото Кели. — Корабът се клати. Ние сме близо до пропастта, по дяволите! Там ли искате да ни изпратите? Преустановете тази акция незабавно!

— Вече е чисто за скачване — съобщи Левин.

— Виждам. Тук ще се приближим.

— „Евалон“, чувате ли ме?

Моран взе микрофона и каза учтиво:

— Малко е трудно да те чуем, господин Кели. Бяхме заети с маневрите. Сега бихте ли се изключили? Ние идваме.

С шест курса извозиха екипажа. В последния имаше достатъчно място и това позволи на Левин да се пошегува, че пътуват в първа класа. В тази група беше и помощник-командирът Кели. Беше ядосан.

Оплакваше се от всичко, като се започне от дяволските одеяла и се стигне до това, колко много са чакали Моран и Левин да заредят батериите на „Евалон“. Моран стоически издържаше. Рапортът след акцията щеше да бъде достатъчен, за да обяви Кели за негоден. Радиотрафикът беше част от записите на Майката. Много малко още беше нужно. Жалко. За този помощник нямаше да има училище за бъдещи командири. Беше подложен на проверка и не издържа.

Моран изпитваше тъжни желаниа и копнеж. „Евалон“ беше много специален кораб. Можеше да отиде там, където обикновените подводници не можеха. Но мисълта да командва ядрена подводница и да бъде далеч от тук с големите момчета, безспорно беше съблазнителна. Това беше мечтал още от времето, когато постъпи във флота. Недостижимостта на тази цел предизвикваше непрестанно чувство на малоценност у него. Само на тридесет, не виждаше как би могъл да се добере до такова командване. Копнежът се превърна в болезнен яд. Кели не беше единственият, който можеше да си позволи да отиде толкова далече.

Раздразнителността на Кели растеше, докато се изкачваха към повърхността. Мърмореше за некомпетентността на Моран. Гневът му беше насочен към него. Останалите мъже го игнорираха и се опитваха да покажат на Моран своята благодарност. Моран беше доволен от работата си. Да бъде напълно щастлив беше много за него. Достатъчно беше да бъде доволен.

— Дом, сладък дом — възкликна Левин щастливо, когато се показаха на повърхността и отвориха люка.

— Добра работа, Фил — заяви Моран. — Знаеш ли дали ASR-22 „Ортолан“ изпраща отбора сега?

— Чух, че идват. Мисля, че трябва да ги вземем отдолу по-късно. — Левин включи микрофона. — Потвърди изкачване, Майко.

Огромният абордажен кран на кораба-майка изтегли „Евалон“ от водата. Левин се прехвърли през люка навън. Моран се изкачи след него. С благодарност протягаше крайниците си, които се бяха схванали и го боляха след толкова часове зад кормилото.

Левин се поклони, когато екипажът на подводницата и кандидатите за повишаване на квалификацията изръкопляскаха. Моран махна с ръка. Капитанът на кандидатите изсвири силно със сирената.

Флотът може и да е загубил тон пари днес, но всеки ценен живот беше спасен.

Това, което последва, се случи внезапно. Имаше достатъчно доказателства, че Кели не се е успокоил. Една минута чист морски въздух беше достатъчна, за да издуха спареността от белите дробове на Моран. Веднага след това една тромава сянка се хвърли над палубните съоръжения на „Евалон“. Стискаше гаечен ключ в ръка. Левин имаше време само за едно машинално „Джес, наведи се!“, преди Кели да го блъсне настрани. Левин силно ритна капака, а Кели се втурна напред с яростен поглед. Държеше ключа като тояга.

Всичко на юг от Чикаго е стабилно, включително и спортовете. Преди двадесет години Моран беше дете и искаше да играе в съседния бейзболен отбор. Само някаква глупава мижитурка реши, че това не е добра идея. Сметна, че може да промени мнението му с бейзболна бухалка. Държеше я също като Кели. Сечеше надолу като със секира и искаше да счупи черепа на Моран. И тогава, както и сега, беше готов да се отбранява. Усилена работа с местните гангстери му беше помогнала да усвои един вид борба — смесица от бокс, карате и чист долен уличен бой. Момчето с бейзболната бухалка накрая трябваше да я изяде. Той беше първият, който постави основите на заякването на сто шестдесет и осем сантиметровото тяло на Моран.

Моран се заби в Кели, като усуква лакътя си дълбоко в корема му. Кели остана без дъх. Моран го хвана за юмрука и започна да извива ръката му, сякаш искаше да я счупи. Гаечният ключ издрънча на палубата. Моран удари Кели по врата с цялата сила на петдесет и пет килограмовото си тяло. В случая беше значителна. Кели падна. Отгоре последваха аплодисменти. Левин беше станал, очевидно невредим. Моран беше доволен да го последва.

— Много добре направено — каза женски глас отблизо. — Много добре наистина, командире.

Женски глас? Тука? Моран се обърна озадачен. Там стоеше една абсолютно отнемаща дъха жена с една абсолютно одобрителна усмивка. Беше в края на тридесетте или в началото на четиридесетте. Трудно беше да се каже с точност. Беше висока и поразителна.

Блестящата ѝ черна коса беше дръпната назад здраво като струна на пиано и откриваше тъмните ѝ очи, правилния нос и пълните червени устни. „Аристократка“ беше най-точната дума, която я

охарактеризираше. Беше облечена в скъп италиански вълнен костюм, с чорапи, обувки с токчета и десениран кожен колан. Такава жена подхождаше на тяхната база подобно диамант на тинеста локва. Но тя изглеждаше напълно като у дома си. Внезапно Моран се почувства толкова мръсен и евтин до нея.

Жената протегна ръка:

— Аз съм Джъстин Маккензи. Удоволствие е за мен да се запознаем, командир Моран.

— Ъ-ъ... Благодаря ви, госпожо. — Моран се изтри в петроленосивия гащеризон. — Съжалявам, аз не съм... Извинете ме, господине.

Моран беше окончателно слисан. Невероятното присъствие на тази жена беше причина да не забележи, че зад нея стои адмиралът. Имаше толкова много ивици на гърдите си, че спокойно би могъл да отвори магазин за медали. Моран изведнъж разбра, че това беше началникът на военноморските операции, адмиралът с четири звезди Бен Гарвър. Божичко, какво ставаше тука?

Джъстин посочи към Кели, който още лежеше на палубата.

— Какво ще кажеш, Бен? Не съм гледала такъв бой откакто... е добре, откакто бях съвсем млада. Извини ме за неприличния тон.

— Имаш още много време, преди да стъпиш с един крак в гроба — смъмри я Гарвър нежно. — Успокойте се, Моран. Вие и вашият помощник трябва да приемете моите поздравления.

— Благодаря, господине — отговори командир Джесика Моран.

Тя свали кепето си и тръсна дългата си руса коса. Отчаяно се нуждаеше от душ и трябваше да се преоблече. Лицето ѝ беше изпотено, не носеше грим. Нямаше нужда от помощ, за да забележи човек големия контраст с идеално издокараната Маккензи. Каквото беше останало от женската ѝ същност, се разбунтува. Господи, би ли могла да си представи, че ще носи такива дрехи? Започна да се самоуспокоява. Но би ли могла пък тя да управлява „Евалон“? Да измъкне Кели? В никакъв случай. Просто нямаше начин.

Като се сравняваше с Джъстин, се зачуди защо жената беше свалила обувките си. Моран беше забравила за Кели. Някой извика и тя разбра, че идва отново. Но преди да може да направи нещо, Джъстин мина покрай нея и го пресрещна. Кракът ѝ се стрелна по-бързо от кобра. Пръстите ѝ бяха свити. Удари възглавничката на стъпалото си в

брадичката му с такава сила, че главата му се отметна назад, а очите му се изцъклиха. Кели стоеше и размахваше ръце. Джъстин балансираше като балерина на смъртта. Не забелязваше, че полата ѝ се беше дръпнала до средата на бедрото, както и че на подводницата се беше струпал целият екипаж. Свиркаше и я гледаше влюбено. Поучаваше Джесика, сякаш бяха в класната стая.

— Ударът ти беше добър, но този нервен възел се парализира само за окото пет минути. Това е мястото за пълно обезвреждане. — Стиснатите ѝ пръсти се плъзнаха и натиснаха някъде по гърба на Кели. Той се свлече болезнено на колене, неспособен дори да вдигне ръцете си. Джъстин замахна. — Това ще го убие.

— Джъстин! — Това беше Гарвър.

— О, съжалявам, Бен. Аз всъщност не бях...

— Знам. Тук ще имате достатъчно време за това после.

— Правилно. Съжалявам.

— Всъщност — продължи добронамерено Гарвър, — винаги съм се наслаждавал да те гледам в действие. Толкова рядко имам тази възможност.

„Такова чувство за превъзходство — помисли си Джесика. — Сигурно не би могла да измъкне Кели“. Гарвър взе помощник-командирите под свое попечителство. Екипажът трябваше да се връща на работа.

Джесика се чувстваше изтощена, откъсната от другите. Като че ли това не се случваше на нея. Реши, че не би могла да пробяга обичайните си тридесет километра. Може би сега просто ще се събуди в леглото си и ще открие, че „Грейлинг“, Кели, тази непоносимо красива жена и началникът на военноморските операции са били част от необикновен сън. Тя ги последва до капитанската каюта. Острото чукане на токчетата на Джъстин по стоманената палуба не беше звук, който често може да се чуе в Атлантическия океан. Това я нараняваше повече от всичко. Бяха толкова нежни, толкова женствени. Гледаше навъсено към своите високи ботуши. Я по-спокойно! Трябваше да приеме положението такава, каквото е. Можеха да се случат и къде по-странни неща!

Капитанската каюта имаше обичаен морски интериор. Справочници и снимки в рамки, на които се виждаха кораби и деца. Гарвър взе стол и покани с жест Джесика също да седне. Джъстин се

настани на бюрото. Играеше си нехайно с ножчето за отваряне на писма. Моран можеше да се закълне, че го проверява колко е остро.

— Командир Моран — започна Гарвър, — времената се променят. Като началник на военноморските офицери аз съм отговорен и трябва да помагам на тези промени. Вашите способности правят възможно нещо, което обсъждаме от дълго време.

— Прекалено дълго, ако питате мен — наблегна Джъстин.

Гарвър се усмихна:

— Може и така да е. Командир Моран, знаете ли какво се намира на остров Андрос?

Джесика се сепна. Дали това не беше сън? Трябваше да се оципе. Сигурно сънуваше. Дали онова, което предлагаше Гарвър, беше възможно? Тя имаше същата подготовка, както всеки подводничар във военното училище. Можеше да управлява NR-1 — ядрената версия на „Евалон“. Фактически беше напълно квалифицирана за такава подводница, но беше избутвана назад, защото беше жена. Иначе защо самият Гарвър да е тук? Джъстин я гледаше преценяващо. Въпреки че отскоро бяха заедно, Джесика чувстваше, че тя беше неин съюзник.

— Да, господине, знам какво се намира там. Базата за тренировка на бъдещи командири на подводници. За това ли става дума?

Един час по-късно Гарвър все още говореше, а Джесика слушаше.

Макензи получи телеграма от Гарвър и Джъстин.

„Последният кандидат е проверен и утвърден. Вече е на път“.

Макензи провери часовника си. Командир Джесика Моран щеше да бъде на острова след около час. Джъстин щеше да пристигне с нея.

Вече бяха четирима в екипажа.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Контролен център на АЦПИК

Командир Франк — Червения Кадо — очакваше Бен Гарвър, когато той се появи, току-що слязъл от „Ортолан“. Беше докарал Джъстин. Представи и Джесика Моран на нейния инструктор — Питър Маккензи.

Кадо беше едновременно спокоен и загрижен.

— „Далас“ е засякла „Северна звезда“ в Средиземно море, адмирале!

— Господи, дали е дошъл краят на толкова притеснения? — каза Гарвър на своя старши помощник.

— Но са я загубили — коригира го Кадо. — Вероятно през Гибралтар е преминала в Атлантическия океан.

Това беше лоша новина. Авиров можеше да се скрие в огромния океан.

— Изпрати останалите подводници. Искам да се наредят гъсто като сито — нареди твърдо Гарвър. — Какво ще кажеш да изпратим и бойната група?

— Вече имаме пет разрушителя в претърсвания район и още две други подводници за бързи атаки, освен „Аугуста“. Там са и всички ескадрили, с които разполагаме. „Северна звезда“ няма да се измъкне.

— Не искам това да останат само думи. Какво казва правителството за нашите действия?

Кадо сви рамене:

— Те биха били дяволски щастливи, ако адмирал Рушков ни позволи да се придвижим напред. Не са отишли много далеч. Трябва да търсим пролуки.

— Коеето означава, че може и да не успеем, а после ще търсим оправдания.

— Така е. Мислиш ли, че Рушков е на нея?

Гарвър се замисли.

— Би трябвало да пренасят само бойно снаряжение. — Тръсна глава загрижено. — Никой не си представяше, че ще започнат да пренасят цялата дяволска подводница. Какво знаем за този Авилов?

— Ето кратка негова биография. Има доста голям опит.

Гарвър пое папката:

— Кажете ми накратко.

Кадо говореше замислен:

— Наричат го Ястреб. Той е техният най-добър командир. Това, че е бил отговорен за разливане на петролен танкер край африканския бряг преди няколко години, е спекулация. Ловък, смел, отличен командир с пълна чанта номера. Неговият кораб е един от най-новите и най-бързите. Ще бъде много трудно да го спрем. Ако това те успокоява, ЦРУ мисли, че той може да не им е доброволен съучастник.

— Защо?

— Разузнаването на ЦРУ в Москва е открило нови данни в досието му. Катя Авилова е казала на съседите, че тя и синът ѝ Миша ще почиват в Хавана със семейството на старши лейтенанта. Казала е, че ще се срещнат с Авилов и Паченко, когато те пристигнат в Сабана кей.

— Гости или заложници?

— Има и много по-евтини хотели. Най-малкото е застраховане.

— Това само прави нещата по-лоши — каза Гарвър. — Семейството му е заложено на карта.

Проблемът беше, че имаше прекалено много пътища за достигане до Куба. Преследването можеше да не завърши с успех. Все едно да отговорят на въпроса: Кой е пътят за Чикаго?

— Направи така, че всяка подводница, участваща в преследването, да получава актуална информация. Кажете им категорично, че ако изпуснем „Северна звезда“, ще си взема магарета за помощници.

— Да, господине.

Телефонът на бюрото му извъня.

— Адмирале, на телефона е Артър Уайнсток от ЦРУ — извика секретарката му.

— Свържи ме. — Гарвър грабна слушалката и направи знак на Кадо да остане. — Артър? Драго ми е да те чуя. Червеният е тук с мене.

— Изглежда ние се срещаме само когато положението е напечено — каза Уайнсток. Гласът му беше спокоен. — Тази линия сигурна ли е?

— Да — отговори Гарвър.

— Какво е положението на „Северна звезда“?

— Една от моите подводници се е свързала с нея. Опитваме се да я пипнем.

— Трябва да направим повече от опит, Бен. Получихме допълнителна информация. Не можем да разчитаме на руснаците да ни помагат. Изглежда и Рушков е в сделката.

Гарвър се намръщи:

— Малък независим капиталист?

— Продали са я за седемдесет и пет милиона долара. Не можем да позволим това да стане. Сигурно и други чакат да си купят подводница.

— И оръжие — допълни без хумор адмиралът.

— Получихме потвърждение, че „Северна звезда“ носи SS — NX-21 реактивни снаряди — каза Уайнсток. — Бен, президентът е получил уверение от Секретариата на Щатите, че ще имаме мир в региона поне десет години, ако някой голям глупак не докара ядрена бомба. Той счита, че подводницата в никакъв случай не трябва да достигне до Куба. Президентът би желал ти да поемеш персонална отговорност. На всяка цена трябва да изпълниш заповедта.

— Мислех, че студената война е завършила — каза сухо Гарвър.

Гласът на Уайнсток не трепна:

— Разбира се, че е свършила.

Гарвър вдигна пръсти, сякаш режеше ножица, което означаваше „скъсай заповедта“. Кадо бързо напусна кабинета.

— И... Бен — продължи колебливо Уайнсток, — не искам да навлизам в твоя територия, но не мислиш ли, че бихме могли да използваме Маккензи?

Гарвър вече беше мислил върху това. За такава операция Мак беше най-добрият. Хитър съперник. Трудности. Тежка мисия. Но можеше ли да я избегне? Над мирното бъдеще бе надвиснала опасност. Винаги щеше да има такива мисии. Не е възможно силите да се изградят върху един-единствен човек. Флотата се нуждаеше и от други, които да заемат неговото място. Беше дошло време да извади

Мак от операциите. Ако имаше друг избор, Гарвър нямаше да го върне обратно.

— Това само ще удължи агонията, Артър. Той трябва да остане в центъра.

— Както кажеш — съгласи се Уайнсток. — Но в крайна сметка за какво им е това образование?

Лека усмивка се плъзна по устните на Гарвър. Това беше интересна мисъл. Може би?

— Може и да си прав, Артър. Нека да помисля.

— Разбира се. — Връзката се разпадна.

Дълго време след това Гарвър мислеше за Маккензи.

Офицерски квартири

Колко е тихо и хубаво! Потъни в забрава... Лицата изчезват. Колко е спокойно! Забрави телата във водата... телата във водата... нещата, идващи от тях... махащи... махащи.

Бел се събуди изведнъж. Тялото му беше окъпано в пот. Трепереше след сграбчилния го, повтарящ се нощен кошмар. Люлееше крака извън леглото и държеше лицето си с длани, докато тласъците спрат. Погледна се в огледалото. От там се взираше в него един изплашен мъж. Не искаше повече да бъде сам. Изкъпа се и бързо се облече. Имаше нужда да се разходи. Имаше нужда да диша.

Долу на брега имаше една дървена барака с бар и тераса. Бел си взе една студена бира и тръгна към водата. Тя се къдреше върху чистия бял пясък. Страхът му беше преминал. Кошмарът беше минало. Но би ли могъл да го командва? Това беше въпросът. Би ли могъл да командва отново?

Взираше се във водата и си мислеше как се беше озовал тук. Като дете спортните коментатори го наричаха особняк — северняк, станал защитник на юга. Показа им какво може, докато теглеше отбора си по бейзбол нагоре. Но истински известен стана, когато отхвърли голяма сума пари, за да отиде във флота. Оттогава беше мечтал да стане командир на подводница. И не сбърка. Командването беше всичко, за което беше създаден. Не беше постъпил във флота, за да бъде нещо друго. Никой от тях не беше. Той искаше да бъде този,

който взема решенията, който направлява силата на огромния черен кит. Да бъде човек, от когото другите имат нужда. Като баща си.

Хвърли малко пясък във водата — един стар ритуал в негова памет. Прощаване с мъртвия и със смъртта.

— Обикновено съм пръв на бара — каза Флин, докато се приближаваше към него. — Познавам за какво мислиш. Ти си обезпокоен, помощник?

Флин беше се издокарал с ярка риза с хавайска щампа. В големия си юмрук държеше бутилка бира. Зелените очи на по-възрастния мъж бяха любезни. Бяха заедно от достатъчно дълго време, за да има присмех във въпроса му.

— Просто се опитвам да оправя главата си, Джейми. Треньорът ми винаги повтаряше: „Оправи главата си, Бел. Колебанието ще те убие по-бързо от жените или пианството“.

Флин погледна ужасен:

— Страшно е да съзерцаваш живота сам.

Бел се засмя:

— Не мога да си представя, че можеш да се притесниш за нещо.

— Чувствам се подготвен. Бях дяволски добър помощник-командир. Но кой, по дяволите, знае. Последният ми командир клатеше глава и казваше: „Флин, има голяма разлика между помощник и командир, както и между помощник и цивилен“. Какво ли е искал да каже?

— Искал е да каже да не се залавяш — отговори му Картър, който тъкмо се бе присъединил към тях.

— Пренаселен бряг — отбеляза Бел. — Как си, Рег?

— Част от мен е спокойна. Друга не може да дочака да влезе в действие. Предполагам, че има и част някъде вътре, която се тревожи.

— Той не те попита какво си чувствал след детството си, Рег — каза Флин сухо. — Едно просто „не съм зле“ щеше да свърши работа. — Внезапно настроението на Флин се промени. — Добре, добре. Сега, ако вие, господа, ме извините...

Една жена с черни спортни гащета и червени маратонки тичаше долу по плажа. Русата ѝ коса беше вързана на конска опашка. Гърдите ѝ подскачаха в такт. Гледката беше интригуваща.

Флин се придвижи по една пътека, която пресичаше пътя ѝ. Жената имаше светлосини очи и кожа като мляко. Беше мокра от

тичането. На около пет-шест метра от нея той уж се препъна и падна върху пясъка, като стискаше глезена си. Тя спря, за да му помогне, когато той се опитваше да стане. Флин мрачно се съгласи да постави ръката му върху раменете си. Позволи ѝ да го изведе извън пясъка. Докато разговаряха, докосваха телата си.

— Майсторски направено — призна Бел.

— От всяка битка трябва да излизаш с чест — съгласи се Картър. Бел забеляза нещо върху пясъка и го вдигна.

— Рег?

Картър хвърли един поглед и се захлади.

— Нали не мислиш...

— Срамувам се да го призная, но го мисля.

Картър се засмя и поздрави.

— Бойна обстановка.

За човек, който би могъл да хвърли топката на петнадесет метра към люлееща се цел и да улучи десет пъти от толкова възможни, беше детска игра да запрати безобидния гуцер на около четири метра. Той се приземи точно във врата на Флин и падна в ризата му. В същия миг Картър извика:

— Скорпион!

В първия момент Флин се извъртя панически. Провря ръка нагоре под ризата си. Опитваше се да предпазва от тежестта „навехнатия“ си глезен. Това беше изключително трудно, защото левият му крак опря на земята, когато се опита да сграбчи „скорпиона“ от гърба си. Крайният резултат беше подскачане, люлеене, препъване и накрая тупване върху пясъка, за да се отърве от безобидния гуцер.

Като забеляза, че Бел и Картър се усмихват широко, Флин разбра каква беше работата. Беше побеснял от яд. Търсеше най-обидните думи, за да изрази гнева си. Очите му бълваха убийствен огън. Накрая успя да изрече:

— Вие, нещастни синове на...

Бел посочи към крака му.

Флин беше забравил за накуцването си. По лицето на жената се появи възмушение. Той се опита да успокои нещата с печална усмивка:

— Просто исках да се запознаем. Предполагам, че имаше и по-добри начини. Съжалявам.

— Направихте го много добре — каза тя презрително. — Кажете ми името си, за да ви избягвам за в бъдеще.

— Аз съм Джейми Флин. Това е Реджи Картър, а хвърляча на гущери е Марк Бел.

Тя сякаш не можеше да повярва на ушите си:

— Вие сте останалите бъдещи командири?

— Как разбрахте?

— Аз съм командир Джесика Моран. От „Евалон“. Днес се присъединих към класа.

— Вие сте четвъртият човек? — прошепна Картър.

Всички стояха смаяни.

Флин каза:

— Никой не ни беше казал, че вие сте...

Позата ѝ стана отбранителна.

— Каква? — попита тя.

— Пилот на дълбоководна подводница — отговори Бел дипломатично. Той ѝ предложи ръката си. — Добре дошла на борда, госпожо!

— Джесика.

Всички я поздравиха.

— Разкажи ни за себе си — предложи Флин.

— Какво да ви кажа? Тази година получих третата звезда — започна тя без превземки. — Родена съм в Чикаго, Илинойс. Завърших Академията през 1986 г.

— Завършила си Анаполис? — уточни Картър.

— Двадесет и втори випуск. Издържах се сама. От съседите ми нямаше никой да е по-твърд и по-чист от мен. А вие, Рег?

— Випуск 1979 г. На тридесет и шест години съм. Действащ помощник-командир на „Бейтън Роудж“. Имам съпруга, две деца и една ипотека — убиец. Познаваше ли човек на име Полсън в Анаполис?

— Голямото конте? Който отказа да отрежат къдриците му?

— Забравил съм за това — каза Картър. — Мой роден братовчед.

— А ти, Джейми?

— Не мога да се похваля с много, момиче — започна да скромничи Флин.

Бел не можеше да повярва на ушите си. Флин се беше смутил. Досега не беше го виждал толкова сериозен. Разговаряше с Джесика, без да използва обичайните си жестове. Досещаше се, че момичето трябва да е разбрало тактиката му.

— Ти трябва да имаш голяма колекция от различни подходи, нали? — каза тя, като се смееше. — Джейми, известна ми е предишната ти репутация. Спомняш ли си малката червенокоска Джойс, когато беше изпратен в Сан Диего? Тя и аз живеехме в една стая в Академията. Такива горещи писма ми пишеше, след като замина с някаква друга. Марк?

— Роден съм в Бедфорд Фолс, Мейн. Випуск 1980 г. Действащ помощник-командир на „Саймън Боливар“.

— Какво правеше един янки в Мисисипи?

— Играеше футбол.

В очите ѝ проблесна светлина.

— Ти си онзи Марк Бел. Спомням си какъв шум вдигнаха около тебе. Сякаш футболът беше божествена игра, а ти подаваше на Господ.

Той се засмя:

— Те го изкарваха такъв.

— Правилно ли беше това?

— Никога не съм бил сигурен в това. Искаш ли да знаеш какво казва Твен?

— Марк Твен? Писателят? Разбира се.

— Винаги върши правилното. Това ще удовлетвори някои хора, а останалите ще учуди.

Тя се усмихна:

— Давай още.

— Кръгъл човек не може да се надява да си пасне с квадратна дупка. Трябва да намери време да промени формата си.

Джесика се забавляваше и си почиваше.

— Вие, момчета, ме впечатлихте. Вижте, трябва да привърша с тичането си. Ще се видим довечера. Джейми, може би ще направиш този трик отново? — Спусна се надолу по плажа.

Флин гладеше след нея. Самоосъдителна усмивка изкриви краищата на устните му.

— Господи, каква интересна жена. И вече е бъдещ командир! Между другото, трябва да проверя дали провалянето на ваш

съотборник е нормална практика.

Бел го потупа по гърба.

— Аз мисля...

Флин го блъсна върху пясъка.

Масите за пикник бяха наредени на сечището край брега. Имаше и пейки. Миришеше на пържена риба. Падналите борови иглички оформяха мек килим върху пясъка. Там можеха да се разполагат семействата, дошли да си починат. Разноцветни крушки, пръснати по дърветата, придаваха празничността на атмосферата. Типично тропична, неофициална и отпускаща.

Бел, Флин и Картър пристъпиха към бара. Няколко сковани дъски между две дървета изпълняваха тази роля.

— Уиски — поръча Бел, като гледаше към Картър.

— Уиски със сода. Благодаря.

Флин каза:

— Ирландско уиски.

Бел добави:

— Разбира се. Дай на един ирландец слаба бира и за един месец той ще е мъртъв. Ирландецът е облицован с мед, а бирата я корозира. Но уискито полира медта и му удължава живота.

— Мъдро — съгласи се Флин великодушно.

Бел тъкмо поставяше парите на бара, когато един флотски летец с дълга пура между зъбите пристъпи до него и хвърли двадесетачка.

— Аз плащам, лейтенант — каза той. — Командирът Бил Колби. От „Форестал“ HS-15. — Беше облечен с риза, по-пъстра от тази на Флин. Беше си сложил каубойска шапка с перо. Примигваше от дима, събран под периферията ѝ. — Това са моите пилоти. Нещо като традиция е ние да плащаме напитките тази вечер, защото утре, по време на боя, ще ви поставим на мястото ви. — Хората на Колби гледаха бъдещите командири подобно омари в чиния преди вечеря.

— Познаваш ли този човек, Марк? — попита Флин.

Бел поклати глава.

Хеликоптерите от анти подводничарската ескадрила бяха постигнали забележителни успехи в откриването на подводници. Един от пилотите, мъж с черна набола брада и още по-черна цигара, очевидно един от главните в ескадрилата, издуха дим по посока на Бел.

— Ние ядем празни глави и плюем костилките. Имаш ли да кажеш нещо?

— Как се казваш? — попита Бел.

— Рико. Лейтенант Франки Рико. Отличен играч.

— Добре, Франк. Сигурен съм, че си изплашил всички — каза Бел. Обърна се и постави парите си. — Плащам отделно от тези.

Колби прибута своите напред:

— Казах, че аз плащам.

Флин го изгледа ледено:

— Вземи си надницата, тексасецо!

— Аз съм от Ню Мексико, хубавецо. Ние смятаме, че тексасците са недорасли.

— Това е малко сложно за мен — каза Флин шеговито. — Звучи ми като разлика между момиче на повикване и уличница.

Последва мигновено сблъскване, което заплашваше да се превърне в бой. Джесика Моран пристъпи към бара и каза:

— Ей, съотборници, както виждам се сприятелявате и с други колеги.

— Сега може би не е времето, командире — каза Флин тихо.

— Не знам. Ние бъдещи командири ли сме? — попита тя.

— Да, разбира се — отговори Флин.

— А те са анти подводничари?

Флин се ухили:

— Разбирам какво искаш да кажеш. — „В това момиче има нещо“, помисли си той.

Бел каза:

— Господа, посрещнете командир Моран — тайното оръжие на нашия отбор.

Колби ги гледаше:

— Виждам, но не вярвам. Какво, по дяволите, става във флота? Ако вие мислите...

Картър вдигна ръка:

— Моля, моля. Сексуални забележки не са позволени, не чу ли? Не че очаквам от такъв голям въздухар като тебе да направи друго нещо.

Те отново си налетяха, но Джесика, — жена с неподозирани възможности, ги раздели подобно океан. Пристъпи към бара, поръча

си едно уиски и го гаврътна на един дъх.

— Аз съм влюбен — каза Флин замечтано.

— Защо, все пак, искате да ни платите напитките, командире? — попита Картър.

— Както казах — традиция. Първата нощ купуват летците. След това — който вземе наградата, той черпи.

— HS-15 не е плащал от дълго време — каза Рико замечтано. Останалите кимнаха.

— Не бих допуснал тези господа... — започна Флин, но Бел го спря.

— Маккензи знае ли за това? — попита той.

— Никой не трябва да знае. Освен ако момичето не му каже — отговори Колби.

Бел набързо преброи гласовете. Картър сви рамене. Той би играл по друг начин. Флин беше готов да се бие. Изпращаше сигнали, че ще бъде щастлив, ако стовари първия юмрук. Стойката на Джесика показваше, че тя е с отбора. Бел изучаваше за минута кехлибарената течност в чашата си, след това подаде ръката си на Колби.

— Искаш ли да се обзаложим?

— Марк? — изненада се Картър.

Колби се ухили и протегна ръка.

— Славен момък.

Бел задържа ръката му.

— При едно условие.

Колби присви очи.

— Какво?

— Малка промяна на залога. — Бел му обясни какво има предвид. — Наречи го допълнителен бас.

Флин зяпна. Картър се усмихна. Хората на Колби гледаха със съмнение, но самият той извади пурата от устата си и отбеляза благо:

— Ще бъде историческо събитие. Това е сделка, лейтенант. Да вървим, момчета.

Маккензи наблюдаваше как летците създават неприятности на неговия екип. Бяха причинили и на него една преди много време, когато самият той беше бъдещ командир.

Беше прекарал един час с Джесика Моран. Опитваше се да я опознае. Впечатли се от голямата ѝ амбиция и умствени способности.

Тя беше добре дошло попълнение и ако това, че е жена създаваше проблеми, той не ги виждаше вече. Сега го интересуваше само заздравяването на взаимоотношенията. Когато Колби притисна бъдещите командири, те всички гледаха към Бел. Вече беше разбрал, че най-младият мъж беше естественият лидер.

Маккензи приближи към бара.

— Едно уиски, Джон.

— Веднага, капитане.

— Добър вечер, сър — поздрави го Картър.

— Сър — повториха останалите едновременно.

— Виждам, че сте се запознали. Още веднъж искам да ви поздравя с добре дошли в базата, командири.

— Благодарим ви, сър.

— Какво е мнението ви за летците? — попита невинно Маккензи.

— Не бих се поколебал да удавя един или двама — каза мрачно Флин.

Маккензи се усмихна.

— Господин капитан! — Беше се приближил един моряк. — Може ли да ми кажете къде да намеря командир Картър?

— Точно тук. — Маккензи го посочи.

Морякът му връчи бележка.

— Какво има, господин Картър?

— Командващият базата иска да ме види в кабинета си.

— По това време?

— Нещо за осигурителните застраховки. Не знам. — Картър сви рамене.

— В двадесет и един часа имаме инструктаж. Не закъснявайте.

— Да, сър. Ще се видим там.

Светлините в административната сграда бяха изгасени. Картър провери в съобщението дали точно е разбрал часа. В това време го повикаха.

— Хайде, командире. Тука.

Мъглява униформена фигура го поведе от фоайето към един от кабинетите. На табелката на вратата се четеше името на капитан Симънс, но Картър знаеше, че този кабинет не принадлежи на човека,

който стоеше пред него. Имаше лошо предчувствие. Нещо не беше наред. Вдигна ръка за бърз поздрав.

— Господине?

— Спокойно, командир Картър. Благодаря, че дойдохте. Картър познаваше адмирал Уолтър Рансъм. Това беше най-големият диктатор във флота. В неговия свят политическата сила означаваше богатство. Капиталът означаваше контрол. Той беше обработил членовете на Сената и Белия дом, както и всеки, който би могъл да увеличи приходите в бюджета. Организираше гуляи и партита. Изпращаше във вестниците фотографии на политици. В замяна те увеличаваха личната му сметка. Някои офицери идеализираха Рансъм. Други виждаха в него най-лошия тип култова фигура. Той беше от хората, които биха се издигнали във всяка област. Беше както мечтател, така и безскрупулен интригант. Понякога равновесието се разцепваше и някоя от частите доминираше. С едно нещо бяха съгласни всички: Рансъм никога не забравяше приятелите си и винаги преследваше враговете си. Картър мигновено попадна под неговата власт.

— Вие знаете кой съм аз?

— Да, господине.

Рансъм облегна аскетично слабото си тяло на стола зад бюрото, кръстоса крака и постави ръцете си в скута. Гледаше Картър внимателно.

— Учудвате ли се защо сте тука?

Какво, по дяволите, ставаше?

— Господине, сигурен съм, че има важна причина.

Рансъм се усмихна:

— Една от най-важните, бих казал. Ще разберете това, ако сте живели толкова дълго, колкото и аз. Искам да накажете един човек вместо мен, командир Картър. Не питайте кой. Искам да го притиснете така, че да няма шанс за оцеляване. Това е превъзходна причина, нали?

— Не разбирам, господине!

Рансъм махна с ръка.

— Знаете ли, че имах син, господин Картър?

— Не.

— Е, добре. Имах. Той умря. В подводница. На „Дорнтън“, за да бъда точен. Престъпно нехайство причини смъртта му, както и смъртта на сто двадесет и девет други мъже. О, те не казват истината!

Командирът наредил да се кара с такава скорост, че тя се разкъсала, разпиляла вътрешностите си по онези рифове и потънала.

Картър замръзна.

— Грешка на навигацията.

— Какво?

— Господине, ние учихме случая „Дорнтън“ в Академията. При изследване на останките са открили, че вътрешната система за управление... — Картър спря.

Рансъм беше като окаменял. Ръцете и краката му сякаш бяха замръзнали. Картър се чудеше дали все още имаше кръвообращение в тези мършави крайници.

— Господине, добре ли сте?

На Рансъм му беше нужно време, за да отговори. Като че го беше отвял вятърът. Очите му бяха колкото сухи, толкова и мъртви.

— В моята организация има хора с два типа на мислене. Имате ли представа вие в кой попадате?

— Мога да се досетя, господине.

Очите на Рансъм бяха студени.

— Искате сам да сте си господар. Изказвате мислите си направо. Господ ми е свидетел, че най-добрия пост, който някога ще имате, е да командвате гребна лодка. Аз съм добър, колкото думите си, синко. Ако ме познавате, знаете това.

Студена пот се стичаше по страните на Картър. Той извика на помощ целия си кураж.

— Вие ме каните да се присъединя към нещо незаконно. Трябва да докладвам на съответните власти.

— Много добре, синко. Правилен отговор. Но помислете по-добре. Вие имате съпруга и деца. За тях ще бъде добре, ако татко изпълнява специални задачи в Париж или Вашингтон. Във флота е пълно с умни и добре изглеждащи мъже като вас. С моя помощ само след няколко години ще станете съвършен капитан. След още две — адмирал. По-късно — заместник на президента. Правилно допускам, нали? Кариерата в голямата работа ви блазни.

Картър се опита да проумее думите му. Истината беше, че Рансъм току-що беше налучкал мечтата на живота му. Това, че би могъл да я постигне толкова лесно, го накара да се присмее на големите усилия, които беше принуден да полага. Истина също беше и

всеки знаеше, че нямаше офицер от отбраната, който не би направил всичко за този мършав, сбръчкан, седемдесет и пет годишен адмирал. Каквото и да поискаше.

— Чуй ме, Реджиналд. Мога да ти кажа нещо — привилегията на стария човек. Ти знаеш моята сила. Мога да ти сторя добро или зло. Питал ли си се дали секса с друг мъж може да разбие амбициите ти?

— Какво? Господи, адмирале, вие не бихте могли...

— О, бих могъл. Много е лесно — каза Рансъм. — Познавам стотина мъже, които биха се заклели, че си техен любовник. Верността лесно се купува, синко. Единственото по-евтино нещо е сексът. Мислиш, че ще бъде трудно да изфабрикуваме нещо? Исусе, как мислиш, че сме спечелили изборите? Единствената разлика между политиката и змията е, че влечугото хапе, когато има причина. Събуди се, синко. Имаш право на избор. Забележителен успех или вечно проклятие. Не може да имаш и двете.

— Защо аз? — простена Картър.

Рансъм сви рамене.

— Ти си уязвим. Съпруга и деца. Точно попадение. — Възрастното му лице се вкамени. — Обичах своя син повече от всичко на света. Чаках повече от десет години да платя на човека, който го уби. Ти ще ми помогнеш.

— Господине, всички на борда на „Дорнтън“ загинаха.

Каменните очи на адмирала внезапно се оживиха от гнева.

— Капитан Робърт Бел имаше син, който порасна. А моят не успя.

— Бел? Марк Бел? Него ли преследвате?

— Представи си моята загриженост, когато узнах, че и той иска да става капитан, като баща си. Като че ли това тук е обществено обслужване.

— Вие сте луд!

— Мислил съм върху това. — Очите на Рансъм бяха отново бистри и сухи. — Но кой ти казва?

„Татко?“

— А? — Рансъм се огледа.

— Господине? — каза Картър объркан.

„Татко, толкова пъти сме говорили за това. Молил съм те да не го правиш. И ти се съгласи. По-малко ли ще ме обичаш сега, накрая?“

— Не по-малко. Повече! — извика Рансъм. — Ето защо трябва да го направя сега. Докато все още има време.

„Аз съм най-добрата част от тебе. Прости ми!“

— Опитах се. Дори се отказах, когато ме помоли. Но ако Конгресът не удължи мандата ми, няма да мога... — Той млъкна внезапно с празен поглед.

Картър не можеше да си обясни с кого разговаря Рансъм. В стаята нямаше никой друг. Беше тайнствено и зловещо. Мъжът беше душевноболен. След толкова години все още търсеше отмъщение. Око за око. По дяволите, справедливостта! Припев на психопат.

Рансъм потръпна. Изглежда дойде на себе си. Очите му вече не гледаха с празен поглед. Обърна се към Картър сякаш нищо не се беше случило. Взе една дебела папка от бюрото си и му я подаде. В нея бяха съхранени медицински и психологически записки във връзка със съдебно разследване. Материали, които само някой силен, като Рансъм, би могъл да събере. Картър се вгледа в първите няколко думи. Официално дознание върху събитията от... и името на лейтенант Марк Бел.

— Разбрахте ме, Реджиналд — каза Рансъм. — Тук ще намерите доказателствата.

ГЛАВА ПЕТА

Контролен център на АЦПИК

За хората, свързани с морето, бе аксиома, че когато нещата се променят, стават по-лоши. Маккензи, Флин, Картър, Бел и Моран бяха повикани в залата за конференции от Червения Кадо. Гарвър вече седеше зад дългата маса. Въздухът тегнеше от напрежение.

— Седнете всички — покани ги адмиралът. — Продължава Кадо.

Кадо включи аспектомата и на екрана се появи Авилов.

— Мак, нужна ли ви е информация за „Северна звезда“?

— Да, господине.

Гарвър се обърна към екипа:

— Това е капитан Пери Иванович Авилов. Най-добрият командир на подводница в руския флот. Преди една седмица ЦРУ получи информация, че неговата подводница, тип „Акула“, е била продадена на Либия. Тя трябва да преплува Атлантически океан до Куба. Не е нужно да ви напомням какъв тип подводници балансират силите в Средния изток. Или каква е нужна за други терористични цели, за каквито вероятно ще бъде използвана. Ние не може да допуснем това. Заповедта трябва да бъде изпълнена на всяка цена. Мак, какво ще добавите за Авилов?

— Той е превъзходен капитан. Слушал съм много за него, когато бях в Русия. Наричат го Ястреб. Абсолютно оригинален и непредсказуем. Обикновено действа по начин, какъвто не очаквате. Няма подводничар там, който да не твърди, че той е най-добър.

Гарвър кимна.

— Очевидно твърденията са верни. Два пъти го пипнахме и го загубихме. Казвам ви това, защото считам, че заслужавате обяснение. Съжалявам, дами и господа, но поради създалата се ситуация, упражненията на вашия екип се прекратяват. Военните обучения ще се възстановят, когато решим този проблем. Мак, вие сте освободен от длъжността инструктор. Искам ви в моя екип.

— Слушам, господине — каза Маккензи, но мразеше дори мисълта за това.

— Господине, с ваше разрешение, какво ще стане с нас? — попита Флин.

— Вие ще се върнете в Норфлок за преназначаване. След няколко месеца ще сформираме друг клас. Нужен ни е всеки изправен кораб. „Аугуста“, „Кей Уест“ и „Синсинати“ са вече в готовност. „Джаксънвил“ и „Феникс“ също ще дойдат.

Маккензи се възхити на дисциплината на колегите си. Той самият искаше да се присмее на неискреното съобщение на Гарвър. Корабите излизаха в морето срещу враг и те нямаше да бъдат с тях. Работата на екипа очевидно щеше да бъде осуетена. Тежко беше да прекъснеш крайната фаза от тренировките, продължавали години. Ужасно несправедливо беше. Но те бяха професионалисти и нищо не казаха.

Една мисъл го прободеше. Тя се роди от отчаянието. Може би беше егоистично, но можеше да свърши работа. Идеята му даде увереност.

— Адмирале — каза той, — човек се учи по-добре, когато опасността е реална. Вие знаете, че така стана и с мен.

— Накъде биеш, Мак?

— Авилов е капитан — творец. Сър, бъдещите командири трябва да бъдат готови за нещо ново, гъвкаво. Без връзка с традиционното мислене.

— Е? — Гарвър щастливо усещаше, че Мак е прозрял истината.

— Разрешете ми да ръководя финалната им подготовка на борда на „Джаксънвил“ като част от издирването. Разрешете ни да преследваме Авилов. Начинът и степента на тяхната подготовка може да ни помогнат срещу него. Рискована карта. Защо да не я изиграем?

— Вие искате да ги използвате като ваши приближени, а не да им бъдете командир? Не им ли се предоверявате?

— Да, господине. Запознат съм с техните тренировъчни доклади. Мисля, че могат да го направят. Готов съм да се обзаложа за тях.

— Какво ще кажат те самите?

Маккензи се обърна към групата. Картър мълчеше. Бел беше преbledнял като призрак. Джесика гледеше колебливо и дори ентузиазмът на Флин беше помръкнал.

— Ето разликата между упражнението и истинската битка — каза той. — Знам как се чувствате в този момент. Някъде там има истински враг. Това кара дланите ви да се изпотяват и гръдният ви кош да се стяга. Идва край на смелите приказки. Остава отговорността. Практиката е всичко. Поставете хапката си там, където е устата ви. Докажете какво сте научили. Има стотици начини да се определи това, което ви очаква. Всички те означават напрежение. Няма да се поставят повече точки в таблото за резултата. Ние ви се доверяваме и ако сбъркате, няма да се върнем у дома. Господин Бел, искате ли управление при такива условия? Вие най-добре от всички тук знаете какво ще ни коства?

— Да, господине. Знам. Аз ще остана.

— Много добре. Господин Картър?

— Благодарен съм ви за доверието в нас, сър. Оставам.

— Господин Флин?

— Вече съм стегнал багажа си, капитане.

— Госпожице Моран?

— Не съм дошла тук, за да се върна вкъщи с празни ръце. Да, господине.

Мак се обърна към Гарвър.

— Адмирале, мисля, че екипът ми е готов.

— Много добре, Мак. При тези условия.

Кадо откъсна оперативните заповеди и ги подаде на Маккензи.

ДО: Маккензи, оперативен командир, САЩ,
„Джаксънвил“

ЗАДАЧА: Издирваща и разрушителна мисия.

СПЕШНИ ЗАДАЧИ:

1. „Джаксънвил“ се прехвърля да търси подводницата „Северна звезда“, тип „Акула“, модификация „Пантера“, от Гибралтар до Сабана кей.

2. „Северна звезда“ да бъде засечена и разрушена.

3. Да бъдат използвани всички подръчни конвенционални оръжия.

Маккензи почувства първите пристъпи на съмнение. Целият екипаж, а и той самият, зависеха от него. Чудеше се дали щяха да оцелеят, след като ги беше въвлякъл е това.

— Вървете и хванете „Северна звезда“ — изпрати ги Гарвър.

ГЛАВА ШЕСТА

„Северна звезда“

Авилов беше успял да промъкне Звездата през проливите на Гибралтар. Беше достигнал до Северен Атлантически океан. Сега обаче се озова срещу редици от кораби, но те можеха да сплашат само дребния човек. Авилов се занимаваше с безконечната писмена работа, проклетие за всеки командир. Паченко почука на вратата му.

— Влизай, Юри.

Паченко седна на койката в каютата.

— Как е главата ти?

Авилов премълча за неотслабващото главоболие, започнало преди часове, когато го беше ударил Лернър.

— Главата ми не е нашият проблем. Толкова много кораби! Още отсега става все по-трудно.

— Ти ще ни закараш до там. Не се съмнявам в това. Но какво ще правим след това? В момента, в който доставим Звездата, с нас е свършено. И двамата знаем това — каза Паченко.

— За съжаление, това е вярно. Лернър няма да плати за нещо, което вече притежава. Такива като него нямат чест. Трябва да помислим как да се справим с него, след като пристигнем в Сабана кей.

— Интересен беше моментът с парите — размишляваше Паченко на глас. — Той наистина помисли, че вие ще приемете. Странно е как някои хора считат, че лесно се правят мръсотии, престъпления. Само вдигни падналия на улицата портфейл и го пхни в джоба си. Но портмонето започва да те гори, а парите те карат да се страхуваш. От такива работи не чакай добро — завърши простичко той. Големите мускули на плещите му се движеха под черната униформа. — Той сгреши, като отвлече семействата ни.

Авилов кимна:

— Дванадесет дена ни трябва, за да стигнем до Сабана кей. И малко време като резерв за безопасност. Сега да отидем в контролния

пункт. Искам да се огледам наоколо.

Случи се точно когато ставаше. В полето на зрението му отново затанцуваха сиви петна, но сега се разпростряха и го покриха напълно. Загуби равновесие и щеше да падне, ако Паченко не беше скочил от леглото, за да го прихване.

— Какво има, Пери?

Авилов беше като ослепял. Виждаше само частични очертания на предметите, сякаш някой беше разкъсал зрителното му поле.

— Помогни ми да седна — успя да промълви той.

Паченко го постави на леглото и се запъти към вратата:

— Ще извикам доктора.

— Не! — Авиллов стисна силно очи. Болката се беше забила като кинжал в черепа му. Притисна глава с двете си ръце, за да я прогони.

— Това не ти се случва за първи път, нали? — каза Паченко. — Като онзи ден при отплуването?

— Да. Но никога не е било толкова лошо.

— Трябва да те отведем в болницата.

— А какво ще стане със семействата ни?

— Мога да закарам кораба до Сабана кей — настоя помощник — капитана.

Гласът на Авиллов прозвуча болезнено раздражен:

— Не мога да ти прехвърля такава отговорност.

— Би могъл и да умреш!

— Ти ще поемеш командването, ако аз отпадна, но не и по-рано. — Авиллов стискаше главата си. Болката пулсираше и не стихваше. Не му позволяваше да мисли.

Паченко имаше един последен аргумент.

— Ще накарам Рушков да повика по радиото медицински екип. Ще се убеди, че не симулираш. Ще бъде принуден да прекъсне мисията.

Болката му пречеше да се концентрира.

— Не. Никой не трябва да знае.

— Но защо?

Страданието го беше направило избухлив.

— Помисли малко, Юри. Ако мисията ни бъде прекъсната, семействата ни губят стойността на заложници.

Паченко тъжно поклати глава.

— Какво ще правим?

Периферното зрение на Авилов беше изчезнало напълно, а по-голяма част от централното беше сиво и замъглено.

— Още не знам. Ако не стане по-лошо...

Болката започна да отслабва. Вече успяваше да се съсредоточи. Той стана. Главата му не се замая, но отворената врата беше само черна мъгла, обгърната от светлина.

— Как виждаш сега? — попита Паченко.

— Страхувам се, че не много добре.

— Това е лудост — каза Юри. — Как би могъл да командваш?

Авилов милваше боядисаната стена като стара любовница.

— Ако това те тревожи, Звездата и аз сега си приличаме. Тя няма очи. Движи я само звукът. Щом тя може да го прави, защо аз да не мога?

— Това ми прилича на метафора, измислена от някой пиян поет. Става дума за нашия и на семействата ни живот, а и на всички мъже на кораба. Ще можеш ли да командваш? — Паченко говореше спокойно.

— Още не знам — отговори честно Авилов. — Ще се опитам.

Вътрешният телефон изпиука.

— Капитане, контролната кабина. Бихте ли се качили горе?

— Капитанът слуша. Тъкмо тръгвах натам.

Авилов сграбчи ръката на Паченко.

— Винаги си ми бил приятел, Юри. Сега ми бъди гид. Помогни ми да стигна до контролната кабина.

— Пьотър, доложи! — произнесе Авилов. Беше се добрал до главния перископ.

— Няма повече пламъци в дълбокия тиган на камбуза, господине. Предполагам, че това е добър знак за прогреса на екипажа — отговори лейтенант Пьотър Степов. — Кислородните бутилки са пълни. Скоростта е десет възела. Дълбочината — 400 метра. Курсът е 270.

Хората харесваха Степов, защото беше забавен. Притежаваше способността да насити с хумор и най-простите доклади. Обикновените звуци от едрия, плешив навигатор с гъсти татарски мустаци и късогледни очи можеха да разсмеят оператора до сълзи. Въпреки че никога не рапортуваше според приетия начин, винаги беше топло приеман от всичките си началници.

— Хидролокаторът казва, че сме били засечени от американска подводница, капитане — продължи Степов. — Трябваше да се прикрием за десетина минути и да се потопим до 400 метра. Не мога със сигурност да кажа, че са ни загубили. — Свали очилата си и ги избърса в носна кърпа, която винаги се подаваше от задния му джоб. Примижа няколко пъти. — Никога не съм виждал такава активност, капитане.

— Както ти казах, ваксината, която носим, ще спаси много хора в Куба. Силите в американското правителство, които не приемат Кастро, се противопоставят на тази мисия. Виждаш резултата.

— Ако някой успее да ни преведе, това ще сте вие, капитане.

— Благодаря, Пьотър. Успя ли да разчетеш надписа?

— Хидролокаторът казва, че това е американска подводница тип „Лос Анжелос“, „Аугуста“.

— Пьотър, нека да погледна мястото върху картата.

Степов я разпростря върху масата. Авилов използваше перископа за равновесие и водач.

— Трябва да се скрием някъде.

— Работих върху това. Погледнете тези възвишения. Какво мислите?

Картата беше като в мъгла. Колкото и да се опитваше, Авилов не можа да фокусира тънките линии и знаци. Наложих му се да блъфира.

— Мислите ми са капитански. Ако имаш някакво предложение, ще ми кажеш какво мислиш.

Степов беше щастлив от възможността да демонстрира уменията си.

— Има един плосък риф на дълбочина 300 метра. Широк е около 100 метра. Идеално покритие. Дори и да ни търсят с локатор, ще достигнат само до скални формации. Ще стоим, докато си отидат.

Паченко пристъпи напред и потвърди:

— Нашият навигатор мисли като капитан. Това е добър избор.

— Много добре. Установи курса, Пьотър — заповяда Авилов. — Отиваме на 350.

— Рулеви, обърни бавно на курс 350. Павел, направи дълбочината 260 метра.

— 260 метра — потвърди лейтенант Павел Мишкин — офицерът по спускането във водата. Дребен мъж с каменно лице, Мишкин беше

пълна противоположност на Степов. Вършеше си работата със строга съсредоточеност. Приемаше шегите в контролната кабина като смъртен грях.

— Отиваме към 350, капитане — рапортува рулевиът.

— Над рифа сме, капитане — съобщи Степов.

— Много добре. Пригответе се за придъняване. Всичко да се спре — заповяда Авилов. — Бавно се промъкваме надолу. Машинно, подготви се за минимална ротация. Изключете реактора и осигурете всички помпи.

С дълбоко скърцане Звездата заседна върху рифа на 300 метра дълбочина.

— Сега ще чакаме — каза Авилов.

САЩ, „Аугуста“

Капитан Винс Скоти издаде заповед: „Разгъни опашката!“ Дългата редица от пасивни хидрофони завъртя макарата и повлече тръбата далеч от хоризонталния стабилизатор. Дебелият 2–3 сантиметра кабел се хлъзна назад около 700 метра. Така осигури още сто действащи хидрофона в морето, Скоти целеше допълнителна чувствителност на хидролокатора. Въпреки че бяха изгубили контакт, дълбоко в себе си той чувстваше, че „Северна звезда“ е все още някъде в тези води. Наистина беше по-близо, отколкото му се вярваше.

— Все още нищо, капитане — рапортува операторът. — Още са тук някъде.

— Да, сър.

Всяка подводница в Северния Атлантик търсеше „Северна звезда“ след заповедта, дошла от Командния център на остров Андрос. Само за една нощ бяха струпани повече разрушители и платформи за хеликоптери, отколкото бяха виждани в Атлантическия океан за една година. Скоти не можеше да си обясни какво прави това преследване толкова спешно, но предполагаше, че трябва да е дяволски важно.

— Мислиш ли, че са се придънили? — попита Пол Лейн, неговият помощник. Прокара ръка през късата си светла коса и отговори сам на въпроса си. — Изглежда руснакът е доста опитен.

— Тази местност има достатъчно хребети и подводни пещери, за да се скрият — каза спокойно Скоти. — Никой не може да избяга

толкова бързо, при това без шум. Все още са тук.

— Обаждат се от „Синсинати“, командире — съобщи радио офицера. На станцията са. Готови са да патрулират по ваша заповед.

— Къде е „Кей Уест“?

— Ще бъдат в станцията след десет минути — отговори Лейн.

Скоти оформяше капана внимателно. Отчиташе и морското течение. Определяше вътрешната патрулна зона за „Синсинати“ и „Кей Уест“. Разрушителите щяха добре да пазят гърба им във външната зона. Така щеше да се избегне шумът, който вдигаха. Това помагаше на хидролокаторите. Създал беше и вторичен заслон, който „Северна звезда“ щеше да се опита да разкъса. Той трябваше да предотврати това. Водите тук бяха прекалено дълбоки, а морското дъно — прекалено насечено. Ако сега изпуснеха Авилов, вероятно нямаше да го пипнат никога.

— „Кей Уест“ докладва, че са на станцията, сър.

Скоти трябваше да постави „Синсинати“ на 900 метра, „Аугуста“ — на 1800, а „Кей Уест“ — на 3000 метра дълбочина. Всеки щеше да отговаря за една третина от кръга, в който трябваше да търсят вражеската подводница. Всяка щеше да напредва много бавно, да следи и да сигнализира и за най-слабия звук, издаден от Звездата. Ако тя мръднеше, щяха да я заковат.

— Офицер по контрол на огъня, всички дула в готовност!

— Дулата са заредени с МК-48 торпеда и са изправни, капитане.

— Много добре — каза Скоти. — Радист, изпрати на „Кей Уест“ и „Синсинати“ съобщение: „Започваме издирването“.

ГЛАВА СЕДМА

Екипът бъдещи командни офицери се спускаше надолу, за да се качи на „Джаксънвил“. Говореха малко, тръпнеха от очакване, подобно на ловджийски хрътки, надушили следа.

В станалата светлозелена от изгрева вода, подводницата беше като черна сянка. Плавателните ѝ плоскости се протягаха като ръце. Беше достигнала скорост четири възела. Бризът беше лек. Имаха удивително усещане, че техните намерения съвпадат с тези на великолепия спокоен кораб. Екипажът на подводницата спусна възена стълба отстрани. Матросите от транспортния кораб им хвърлиха въже. То падна наблизко. Картър го грабна. Това изненада Маккензи.

— Аз ще го направя — отсече Картър.

— Да, сър — отговори мъжът, като се намръщи.

Когато за пръв път влезеш в подводницата, те обхваща чувство на потиснатост. Слабо чувство, което обаче с пулсираща сила те сграбчва и държи, защото тук всеки сантиметър е пресметнат така, че да върши работа. Коридорите са малко, таваните са опасани с множество електрически кабели и тръби. Всички боядисани в бяло, за да създават илюзия за височина. Обшитите панелни стени са голи. За всеки случай бяха поставени плакати за близост и противопожарни костюми.

Маккензи отново почувства радост от пристигането си на борда. Като че ли мощните съоръжения очакваха единствено неговите заповеди, за да се гмурне корабът дълбоко в океана, където можеше да прояви истинските си сили и предимства.

Машинният инженер на „Джаксънвил“, лейтенант командир Каил Фейет, го пресрещна в коридора.

— Добро утро, капитан Маккензи. Добре дошли на „Джаксънвил“, най-хубавия кораб във флота.

— Благодаря, господин Фейет. Не се съмнявам в това — каза Маккензи. — Вие тримата продължавайте напред — добави той и

закрачи, за да инспектира кораба.

Каюткомпанията беше и офицерска столова. В нея имаше маса, достатъчна да събере десет човека. Това я правеше удобна и за оперативки. Столовете бяха закрепени неподвижно. Под всеки беше поставен противогаз за спешни нужди.

Маккензи се върна доволен.

— Току-що огледах наоколо. Корабът е добър. Том Травърс: е свършил добра работа при ремонта.

— Щастлив съм да чуя това, сър — отбеляза глас откъм люка. — Заработихме здраво, след като разбрахме, че пристигате вие.

— Господин Рандъл! — извика Мак възторжено. — Не съм те виждал от дните, прекарани на „Морски вълк“. Как си?

— Добре съм, сър. Наистина е удоволствие да ви служа отново.

— Запознай се с моя екип бъдещи командири, Реджи Картър, Джейми Флин, Джесика Моран и Марк Бел. Те ще ни покажат как се работи.

— Ще се изненадам, ако те ви научат на нещо, сър — каза Рандъл, като пригладяше червената си коса. Имаше младежко лице, сини очи и очарователна усмивка. Уважението и привързаността му към Маккензи бяха очевидни.

— Лейтенант Рандъл е най-добрият дълбоководен офицер — каза Маккензи.

— Благодаря, сър. Готови сме да отплуваме — отговори Рандъл.

Маккензи беше мислил дълго и задълбочено за това, как да подреди екипа си.

— Господин Бел, вие сте действащ командир, господин Картър — координатор, госпожица Моран поема пункта за стрелбата, господин Флин — помощник-командир. Ако се наложи, ще променяме назначенията. Господин Рандъл, заемете мястото си.

— Слушам, сър. — Рандъл напусна каюткомпанията.

— Капитане?

— Да, господин Бел?

— Ние всички искахме да ви кажем... Ние говорихме и искаме да знаете, че сме ви много благодарни за доверието, което имате към нас.

— Няма да ви подведем — допълни Джесика Моран.

Маккензи ги изгледа. Толкова млади и неопитни... Непроверени в битка. А той ги беше взел със себе си на война. Дали всички щяха да се завърнат след издирването на „Северна звезда“?

— Просто запомнете, че няма командир във флота, който да изпитва това, което вие чувствате. Знаете, че ако не бяхте добри, нямаше да сте тук. Един съвет: не действайте след първото хрумване. Добре обмисляйте и запазвайте спокойствие.

— Да, сър.

— Много добре, пирати. А сега на работа.

Бел се изкачи в командната кабина. Застана до платформата с перископите.

— Господин Бел — каза Рандъл, като зае мястото си зад рулевия и навигатора, — господин Кроули е шеф на наблюдението, а господин Спрингфийлд — нашият навигатор.

— Добре дошли на борда, господине.

— Господин Спрингфийлд, господин Кроули — благодари Бел.

— Господин Бел, командната кабина е ваша — каза Маккензи.

Бел пое дълбоко въздух и прие задълженията си с подходящия отговор:

— Поемам командването, сър. — Чудеше се дали климатичната инсталация е повредена, та му беше така дяволски горещо. „Успокой се!“ — заповяда си той.

Екипът беше готов за атака. Действащият командир издаваше заповедите. Постоянно получаваше информация от офицера, отговарящ за стрелбата. С помощта на координатора обработваше постоянно променящата се тактическа картина.

Рандъл стоеше точно пред Бел, вперил очи в топографското табло на стената. Както повечето мъже, той беше обут в удобни кецове. Върху работния гащеризон беше облякъл пуловер. Навигаторът Спрингфийлд беше до масичката зад перископите. Негова основна грижа беше позицията на кораба. А така също предпазването му от дъното и сблъсъка с други предмети.

Джесика Моран зае мястото си в пункта за стрелба. Застана в дясната страна на помещението. Тя определи курса, скоростта и възможния обхват на торпедата в четирите дула, разположени по средата на кораба. Проследи и мерниците им.

Мястото на Картър беше до това на навигатора. Понякога го наричаха пазач на фактите. Отговаряше за изпълнението на всички заповеди и нареждания. Ако компютърът на Моран се повредеше, изстрелите трябваше да се задействат с ръчно управление.

Хидролокаторът беше крайният елемент от решаващо значение за атаката. Офицерът, който го обслужваше, също беше свързан с екипа. Телефонът му беше прилепен точно до контролния пункт. Когато при бойни ситуации в него се съберяха около тридесет и пет човека, оставаше място като в малка гостна.

— Зоната е чиста — каза уверено Бел, като правеше пълен оборот с перископа. — Господин Флин, какъв е статусът на кораба?

— Корабът е готов за подводно плуване, както и за потапяне.

Бел откачи слушалката на вътрешния телефон.

— Машинно, тук е капитанът. Бъдете готови да изпълнявате команди за маневриране.

— Готови сме за всякакви заповеди, капитане. Тука сме, за да служим.

— Право на борд, капитане — рапортува най-висшият по чин. — Всички люкове са осигурени. — Най-важното беше всички люкове да са херметизирани по време на потапяне.

— Командна кабина, оператор. Локаторът е в готовност.

— Звукът?

— 763 клафтера.

— Рулеви, готов за курс 090.

— 090, готов!

— Горната част на корпуса е чист и готов за потапяне — докладва Флин.

Бел се почувства с повишено настроение, въпреки напрежението. През целия си живот щеше да помни как „Джаксънвил“ е потеглила под негово командване.

— Потапай кораба — заповяда той. — Господин Рандъл, направете дълбочината 600 метра. Понижете пяната с пет степени.

— 600 метра, 5 степени понижение на пяната, разбрано.

Морскосините води на Бахамите се затвориха над „Джаксънвил“.

— Две трети напред. Рулеви, готов за курс 090. Рег, на координаторския пункт. Джейми, и ти, Джесика, също — заемете местата си.

— Да, сър.

Маккензи наблюдаваше като зрител.

— Посочи ни позициите, Рег — заповяда Бел.

— Тука е бойната група — докладва Картър. Определи върху картата мястото на всеки кораб.

Дори докато говореше, призрачните ръце на Рансъм го достигаха и го докосваха. Двадесет пъти през нощта му се искаше да вдигне телефона и да позвъни на Маккензи. Измъчваше се. Рансъм го гризеше като червей. Чувстваше се така, сякаш в него живееха двама души. Този на повърхността правеше нормални неща, а скритият интригантстваше и заговорничеше. Чувстваше се омърсен, след като беше насилен да надзърта в живота на Марк Бел чрез медицинските му показатели. Картър беше чувал за проблемите на Марк в Австралия, но те избледняха, преди да се потвърдят. В папката имаше документи, които говореха за характера на момчето и как е успял да оцелее, след като е бил в затруднение.

Рансъм искаше Картър да се възползва от тези рани, за да го унищожи. Ако тези данни станеха известни, Бел щеше да бъде уязвим. Физическата болка явно не беше неговата цел. Той искаше да смачка голямата душа на Марк. В края на краищата Картър беше скрил папката. „Има стотина мъже, които биха се заклели...“ Но можеше ли наистина да го направи? Тази мисъл го ядоса. Трябваше да намери изход!

— Самолетоносачът „Форестал“ е в полето на триъгълника — съобщи Картър. — Следват го два разрушителя и два патрулиращи кораба. Има един петролоносач и няколко танкери — цистерни. — Взря се в по-далечния квадрант в океана. — Звездата е била забелязана тук, където е „Аугуста“.

Бел прецени тактическата обстановка и взе следното решение:

— Рулеви, насочи към 235. Ще се придвижим успоредно на бойната група.

— 235, разбрано.

Бел вдигна телефона и избра главния канал. Искаше да го чуят всички екипажи.

— Говори капитанът. Добро утро от „Джаксънвил“. Вече мога да констатирам, че корабът ни е добър. Бъдете готови за бързи реакции в непредвидени случаи. Уверете се, че всички сте в безопасност.

Внезапно обратно завъртане при висока скорост на главния двигател разбърка водата като при експлозия. Шумът от пукане на мехури би могъл да бъде засечен от всички хидролокатори в района. Флин отбеляза с най-добрия си диалект:

— Браво. Ще ни чуят чак в Норфлок.

— Да се надяваме, че „Северна звезда“ също ни чува — каза Бел кротко. — Право на борд. Поддържайте курс 235. Реакторът да действа с мощност 110 процента. Помпите да охлаждаат до максимум.

— Машинно, разбрано.

Бел съзнателно пренебрегваше предпазливостта. Най-голямото предимство на подводницата беше, че може да прави фалшива следа. Той проигра маневрата още пет пъти, на всеки двадесет минути, докато пукотевицата не прикри истинския ѝ курс — 235.

— Сега променяме. Господин Флин, пригответи се за ултра тихо.

— Ултра тихо, разбрано.

— Машинно, превключи на резервен двигател. Господин Рандъл, коригирайте дълбочината на 3000 метра. 5 степени понижение на пяната. Красиво и леко. Без шум.

— 3000 метра, разбрано.

— Обясни плана си, Марк — изиска Маккензи.

— Сър, бойната група се движи на югозапад и аз се надявам да сме убедили всички, че се движим с нея. Сега възнамерявам да променим посоката и да се насочим от другата ѝ страна.

— Защо?

— Сър, ако Авиллов успее да мине покрай „Аугуста“, той ще се срещне с останалите кораби. Вие казахте, че той е гений и прави това, което най-малко очаквате. Мисля си кое ли е мястото, което би избрал, за да премине?

— Ти ми кажи.

— Точно между тях. Ще се скрие при целия този шум и ще се промъкне под самолетоносача. Бих искал да го изпреваря. „Махън“ е по-бавният от двата разрушителя. Нека да се скрием под него и да чакаме. Да видим дали ще се покаже.

— Ти мислиш, че ако „Махън“ освободи дупка в заслона и ние я видим, Авиллов също може да я види. Оператор, може ли да потвърдите това?

— Сър, такава ситуация е твърде възможна. На всеки час той трябва да освобождава парните си котли. Това е съпроводено с голям шум.

Маккензи трябваше да се възхити от досетливостта им. Погледна отново Бел:

— Защо само ние?

— Той няма да очаква самостоятелна единица. И още нещо, сър. Знаем, че предчувствието ми е точно.

„Божичко — чудеше се Маккензи. — Как може Бел да притежава такава интуиция? Толкова рано в своята кариера! Дали наистина притежаваше това дяволско чувство?“

— Нека да проверим дали е правилно предчувствието ви, Бел — каза Маккензи. — Действайте.

— Да, сър. Рулеви, обърни бавно! Машинно, осигури резервния двигател! Две трети напред! Разчитайте на естествения поток за охлаждане. Без помпане. Без шум и пяна.

— Две трети, разбрано. Естествен поток, разбрано.

Бел седна за момент. Не можеше да прецени дали е забравил нещо. Корабът се движеше в добра тактическа позиция. Имаше шанс да застане под разрушителя незабелязан. Тогава какво го безпокоеше?

— Капитан Бел, може би ще имате нужда от оръжие, в случай че преминем покрай някакъв враг? — внимателно го смъмри Маккензи.

По дяволите!

— Госпожице Моран — каза ужасен Марк, — какво е състоянието на дулата?

— Сър, и четирите са празни като джобове на бедняк.

— Зареди с МК-48 торпеда. — „Хубава работа“, мислеше Бел. Беше забравил да провери оръжието.

Всички действията много точно. Бяха добър екип. Флин управляваше кораба като съвършен диригент. Аналитичният ум на Моран беше точно това, от което се нуждаеше един командир. Спокойствието на Картър го правеше съвършен координатор.

Колкото до Бел, това му се случи, след като бяха пътували шест часа. Внезапно командната кабина сякаш се стопи. Врълхлетя го ужасна умора. Изплаши се, че може да загуби съзнание. Навън, във водата, точно зад корпуса... „Тела във водата... тела във водата и неща, идващи от тях към него... махайки“. Тогава разбра. Почувства, че идва

пристъп на клаустрофобия. Нещо го караше да пробие корпуса с нокти, за да достигне до повърхността. Отчаяно се бореше да запази самообладание.

— Господин Бел, добре ли сте? — попита Маккензи.

— Да, сър — успя да промълви Марк. Той трябва да изтръгне това от себе си. Да пропъди демоните. Скова се от смут и вълнение.

— Кога за последен път сте се хранили?

— Снощи, сър.

— Трябва да хапнете нещо. Госпожице Моран, поемете задълженията.

— Слушам, сър.

Бел трябваше да се успокои, за да може да излезе. Много трудна задача, когато сякаш всички деца на дявола те преследваха!

ГЛАВА ОСМА

„Северна звезда“

Паченко повлече Авилов към контролната кабина.

— Колко стъпки има до първия люк? — попита тихо той.

— Двадесет — отговори Авилов нетърпеливо. — Толкова бяха и вчера, и оня ден. Не могат да се променят, нали?

Паченко не обърна внимание на грубостта му.

— Като стигнеш, хвани се за парапета и помни, че трябва да вдигнеш крак, иначе ще паднеш.

— След това други дванадесет до контролната кабина — привърши Авилов с нисък глас. — Аз ослепявам, Юри. Не бъди глупав. След толкова преминавания през последните два дена съм запомнил. Не го ли направих идеално последните десет пъти?

— На кораб, който не се движи и по чиито коридори не минават хора. Не ставай самонадеян, Пери Иванович. Единадесет часът е. Семьон Карански.

— Здравейте, капитане — поздрави мъжът, когато се разминаваха.

— Добър ден, Карански — поздрави Авилов мъглата. — Не продължи ли много тази ваканция, а?

— Никой не може да задържи Ястреба в клетка, ако самият той не го желае — отговори Карански уверено. После го погледна въпросително. — Може ли да ви попитам защо броите толкова много навсякъде?

— Правя измервания за новата компютърна система.

— О-о!

Авилов подуши въздуха.

— Юри, намирал ли си алкохол някъде на борда?

— Никъде. Защо?

— Защото го имаше в неговия дъх. Провери каютата му по-късно.

— Разбира се. Но аз не усетих нищо! — той се взираше в Авилов. — Дали това, което съм чувал, е вярно? Другите ти сетива се усъвършенстват, за да компенсират липсата на зрение!

— Може и така да е — отговори Авилов замислен. — От километър разстояние мога да чуя, че пада пирон. Все едно че натоварваш мускули, които не си използвал. Те стават по-силни. Сега обръщам по-голямо внимание на нещата. Звук след звук. И миризми.

— Хайде да се върнем отново.

Авилов се скова.

— Стига толкова. До контролната каюта са дванадесет стъпки. От тук до машинното — деветдесет. Знаеш, че мога да ходя по стълбите със затворени очи, защото съм го правил много пъти. — Направи четири стъпки и ръцете му плеснаха — търсеше вътрешния телефон. Не улучи кутията с десетина сантиметра.

— Прекрасно — отбеляза сухо Паченко.

Това не отчая Авилов. Той опипа стената и натисна бутна.

— Машинно, тук е капитанът.

— Да, капитане?

— Какво е състоянието на батериите ни?

— Напълно заредени.

— Благодаря. Изключвам. — Обърна се към Паченко. — Видя ли?

— Виждам, че един от нас е доволен. Твърдоглавият.

— Дните минават, Юри. Трябва да се махаме от тук.

— Ти не си готов.

— Колкото повече чакаме, толкова повече кораби ще докарат. Дори може да блокират Куба. Не ми възразявай. Веднъж вече го направиха. Началото на месеца има само десет дни. Трябва да тръгваме, и то по-скоро!

Винаги може да се спори. След това или си за, или против. Паченко взе решение.

— На твоите заповеди, капитане.

Лицето на Авилов се отпусна. През малкото петно на своето зрение можеше да види образа на своя подчинен. Той беше спокоен.

— Дванадесет — броеше Авилов, докато се отдалечаваше. — Единадесет... десет...

Отидоха в кабината с локаторите и през слушалките се заслушаха в шумовете, идващи от водата.

— Идентифицирахме пет разрушителя и три подводници — тип „Лос Анжелис“ — докладва лейтенант Иван Пушкин, командващият ехолота офицер.

Той беше служил с Авилов дълго, колкото и Паченко. Разгадаваше звуците така добре, както диригент разпознава инструментите в оркестъра. Работеше усърдно на своя плавателен съд. За него нямаха значение дежурствата и смените. При важни битки никога не беше оставял Авилов без своето присъствие в кабината с хидролокаторите.

Авилов помириса одеколона, който използваше Пушкин, както и субстанцията, с която приглаждаше гъстата си черна коса. Приличаше му много на иглите на бодливо прасе. Чуваше слабото пукане в коляното му всеки път, когато Пушкин станеше. Чудеше се дали това не бяха първите сигнали на артритата. Опипа стола пред себе си и потъна в него.

— Никога не съм виждал нещо подобно преди, капитане — каза Пушкин. — Толкова много кораби?! Трябва да е много важна тази ваксина?

— Да. Има ли брожение между хората от екипажа? Бъди честен с мене, Иване.

— Някои приказват — започна Пушкин колебливо. — Не са много. Това е... защото наоколо има толкова много вражески съдове, а Ястреба се разхожда из коридорите и... брой. Капитан Авилов — попита Пушкин, — и вие ли не можете да ни изкарате от тук? Тези странности не са на добро.

— Тогава трябва да бъдем страшно умни, нали?

Пушкин се усмихна:

— Предполагам, че ще бъдем.

— Подай ми слушалките. Искам всички да чуят.

Авилов нагласи хидрофона и се облегна на стола. Той и Звездата бяха две слепи същества във война. Само ушите им улавяха звуците на океана. Чуваха сигналите на всички вражески кораби. Те бяха наоколо, нямаше съмнение. Насочи слуха си по-надалече. Имаше звуци и на самия океан. Басовото бучене на подводните планини беше толкова голямо, че притискаше всичко към дъното. Свистенето на гигантските

изригвания дълбоко под океана наподобяваха същества от друг свят. Профучаваха крадешком акули, игриви делфини, а зад тях далечината... Струваше му се, че съзнанието искаше да скъса физическата връзка, която го държеше към кораба. За момент се почувства част от морето. Не помнеше — минути или часове беше прекарал в това замечтано състояние? Когато осъзна, че е в кабината на хидролокатора, Паченко и Пушкин го наблюдаваха.

Авилов усети аромата, който се излъчваше от Пушкин. Досега не беше забелязал колко чисто ухаеше на мента.

— Изолирайте шумовете.

— Да, господине.

Заедно елиминираха честота след честота. Филтрираха всички заобикалящи ги шумове. Остана само един, който Авилов беше избрал.

— Това е.

Пушкин се вслуша. Преценяваше разстоянието.

— Близо е.

— Знам — каза Авилов щастливо. — Ела, Юри.

Командирът влезе в командната кабина, преброи три стъпки и се изкачи на площадката с перископите. Парапетът му вдъхваше увереност.

— Господа, готов съм да напусна това място. Има ли някой, който да иска да остане?

— Да не би американците да са ни поканили на обяд? — попита Степов.

— Още не. Сега ме изслушайте. Четири дена се бяхме затаили и четири дена врагът се чуди дали още сме тук. Най-малка грешка от наша страна и те веднага ще ни нападнат. Възможно е дори да изстрелят торпедо срещу нас.

— Как ще се измъкнем от този риф? — попита Мишкин.

Авилов отговори със спокойна увереност:

— Ескортът пристига.

Мишкин нищо не разбираше.

— Капитане, в тази зона нямаме наши кораби.

— Няма значение. Оператор, на какво разстояние е контактът?

— 2000 метра и приближава.

— Стрелкови офицер Вашовски, посока и скорост на контакта.

Вашовски беше кротък човек с душа на поет и ум на боец. Прекарваше времето си в четене на Евтушенко и слушане на музика, която звучеше като автомобилен сблъсък. Никой не разбираше достатъчно лаконичния особняк, но на подводница колкото по-дълго живеят заедно, всеки намира своето място.

— Сигналът се приближава в посока 270, дълбочина 70 метра скорост три възела, капитане.

— Оператор, включи говорителя.

Последва какофония от шумове, която постепенно се оформи във високи пискливи звуци. Всички се спряха и се заслушаха. Гласовете се редуваха със самотни викове. От голяма дълбочина, те имаха оттенък на ледения студ на Арктика. Същевременно сякаш бяха докоснати и от топлината на тропиците.

— Китове! — възкликна Паченко.

— Доказателство, че има Господ — каза доволно Авилов. — Какво ли е харесал на бедни глупаци като нас? — Пръстите му напипаха вътрешния телефон. — Машинно, ще използваме само резервния двигател. Никакъв шум. Изключи реактора. Никакви помпи.

— Капитане, ще ни отнеме време да стартираме и да се изкачим нагоре, ако искате голяма скорост.

— Ако онези разрушители ни чуят, цялата бързина на света няма да ни помогне. Искам просто тихо да се измъкнем от тук. Сега изпълнявай заповедите.

— Да, капитане.

— Господин Паченко, осигурете безшумно движение и изтегляне. Хората от бойния възел, тихо!

— Да, господине. — Паченко напусна командната кабина.

Тъжните звуци на приближаващи се китове изпълниха кабината.

— Оператор, разстоянието?

— 800 метра. Посока 270.

Кръвта на Авилов се разгорещи от предизвикателството. Чувстваше, че с ускорения пулс в него се завръща животът. Дори и сляп, искаше да бъде единствено тука. Въпреки опасността, тук се чувстваше в най-голяма степен жив.

— Рулеви, пригответи се за курс 270. Навигатор, нужна ми е постоянна корекция на посоката, за да останем в стадото. Бъдете внимателни.

— Готов съм, капитане.

— Контактът се приближи на 500 метра.

Авилов обърна полуслепите си очи към екипажа:

— Издухай основния резервоар с въздух. Четири секунди продухване. Тъгълът два градуса нагоре. Направи дълбочината 70 метра. Работи бавно, само с резервния двигател. Рулеви, насочи точно към 270.

„Северна звезда“ се издигна нагоре и се доближи към китовете.

— Капитане, операторът. Приблжиха на 50 метра от нас. Компютрите ги определят като сини китове. Най-малко десет са. Може би и повече.

Китовете бяха близо до корпуса. Чуваха се през говорителите. Авилов си представи огромните красиви създания, грациозни и гъвкави. Бяха приблизително три пъти по-малки от подводницата. Разместиха се настрани, за да направят място на големия нов, тъмен братовчед да плува между тях.

— В стадото сме — каза Пушкин. В гласа му се долавяше страхопочитание.

— Дълбочина 70 метра — докладва Мишкин.

— Предполагам, че ще искате надясно 0 градуса, капитане.

— Рулеви, премести кормилото надясно с 10 градуса. Закрепи на 280 — заповяда Авилов.

Внезапно Звездата залитна. Нисък стържещ звук изпълни контролната кабина.

— Стълкновение — каза тихо Мишкин.

— Може би мислят, че сме друг кит и сега ни разглеждат — отбеляза Степов невинно.

— Предполагам, че ще искате допълнителни 10 градуса надясно, капитане — каза Башовски строго. Разбра се. Той смяташе операцията за вятърничава.

Авилов си мислеше, че ако могат да останат в стадото през следващите два часа, трябваше да бъдат на съответното разстояние, дълбочина и ниска скорост. Щеше да бъде истинска случайност, ако ги откриеха отново.

— Капитане, операторът е. Китовете завиват на север.

— Признавам. Рулеви, кормилото 10 градуса надясно.

— Насочвам нов курс 350 — каза Степов и след като се замисли,
добави: — Капитане, какво ще правим, ако те поискат да се
чифтосаме?

ГЛАВА ДЕВЕТА

Атлантически океан

Когато самолетоносачът се приближи до тях, стомахът на Джъстин се сви. Той можеше и да изглежда голям отблизо, но от помещението за багаж на спускащия се хеликоптер беше като наплюто от муха. Всъщност от около половин километър тя още не можеше да го забележи. През нощта не се вижда много ясно. Няколкото светли фигури, които тя забелязваше, можеха да бъдат на голямо разстояние или много близо до нея. Без височинен контраст не можеше да определи.

— Как виждате какво става долу? — попита тя мъжа от екипажа, който пътуваше с нея.

— Не можем. Съобщават ни по радиото.

Джъстин го погледна недоверчиво. Мъжът се ухили:

— Не ви изглежда толкова лесно, нали госпожо?

— Божа работа.

— Трябва да видите какво става, когато е лошо времето. Прилича, като че някой иска да ти го... Извинете, госпожо.

— Напълно разбрах.

Хеликоптерът внезапно се наклони. Джъстин потисна една ругатня.

Мак все още не излизаше от главата ѝ. Това назначение щеше да повлияе на целия му живот. Войникът трябваше да стане учител. Не му беше лесно. Би ли могъл да се справи? Искаше ѝ се да можеше да му помогне. Те бяха разбрали какво означава да зависиш от другия. Не би могъл да се справиш сам. Господи, как само бяха изстрадали тази истина!

— Ще се приземяваме, госпожо.

— Чудесно!

Пилотът си знаеше работата. Приземиха се дори без да потръпне самолетът. Мъжът от екипажа забеляза, че беше напрегната.

— Може да спрете да стискате стола си, госпожо.

— Както кажете.

Ставите на пръстите ѝ бяха побелели върху дръжките. Беше вече остаряла за това.

Нощното небе беше поразително — огромно и ясно. Отвсякъде се чуваха шумове. Витлата се преобръщаха, моторите припламваха. Самолетоносачът се приближаваше. Широката му бяла диря се усукваше като опашка след него. Командният остров, разположен върху палубата му, беше оазис на светлини. Тя гледаше натам, като си мислеше, че е логично на това място да се срещне с Бен Гарвър. Мъжът до нея хвана ръката ѝ.

— Надясно, госпожо. Оттук — посочи той.

Хеликоптерът F-14 кацна на палубата. Двумоторен ракетоносител с дръпнати назад криле. Джъстин твърдо тръсна глава.

— Не. Отказвам. Кажете на този безсърдечен кучи син...

— Не мисля, че бих могъл да му кажа това, госпожо.

— Страхливец.

Помисли, че би могла да се дръпне назад в хеликоптера и да се скрие. Но Гарвър не би я извикал тук без важна причина. И ако F-14 беше част от нея... Тя сви рамене. Те трябваше да бъдат адски внимателни с приятелите на адмирала. Отне ѝ повече, отколкото бе очаквала, да затегне ремъците, да облече парашутния костюм, да постави каска и кислородна маска. Пилотът беше вдигнал завесата и се грижеше за подготовката ѝ преди полета.

— Не е толкова хубаво като черния костюм с късата пола, но ти отива — каза Гарвър. Изглеждаше дяволски доволен, че нещо е успяло да наруши самообладанието ѝ.

— Повечето мъже изпрацат коли, Бен — каза тя заядливо. — Какво, по дяволите, означава това?

— Че имам стил. Не мислиш ли?

Знаеше, че едно от най-големите удоволствия на Гарвър беше да е част от нейния свят. Двамата бяха толкова различни. Той беше единствен син на флотско семейство, върнало се в колониална Америка. Ветеран от тежковъоръжен кораб. Стар боец. Тя беше върнала се към аристокрацията партизанка, която би могла да осакати мъж с голи ръце. Беше на война от осемгодишна. Той нямаше деца. Обвързваха ги отношения като между баща и дъщеря. Обикновено

криеха дълбоката си привързаност един към друг зад нахалство и сухо предизвикателство.

— Добре, Бен. Давай.

— Имаме проблем с руска подводница, наречена „Северна звезда“ — започна той.

Професионалната част от съзнанието ѝ попи фактите за Авилов и продажбата на плавателния му съд.

— ... Затова искам ти да се заемеш с преследването. Персоналното наблюдение е по-добро от стотици въздушни снимки. Ако подводниците изпуснат Авилов и ние трябва да продължим, ти си най-подходяща.

— Говорих с Артър Уайнсток — отбеляза Джъстин. — Той ми предаде, че ти искаш от мен да ръководя операцията.

— Той искаше пръв да ти съобщи. Щастие е, че си тук, а и това е по твоята специалност. Няма да искам невъзможното от теб. Ти си последното ми оръжие, ако корабите ми не спрат „Северна звезда“. Нали не възразяваш?

— Има ли значение, ако го направя?

— За мен ще има.

Джъстин никога не беше преживявала излитане от самолетноносач. Би могла да мине и без него. Сякаш някой ги захвърли по палубата и точно когато стигнаха до края ѝ, излетяха. Стомахът ѝ като че пропадна някъде в краката. Самолетът забуча в тъмното небе и тя се опита да възвърне равномерното си дишане. Най-зловещото усещане идваше от този плексигласов мехур над главата ѝ.

— След десет минути е Сабана кей — съобщи пилотът.

Рееха се в нощта, но умът ѝ беше някъде надалеч. Малкият пластмасов предмет, който висеше на командното табло на летеца, я въвлече в емоционално пътуване. Светъл жребец. Вероятно неговия талисман. Джъстин отвори термоса и си наля кафе.

Някога, в пустинята, се беше справила с един такъв кон. Още мислеше за мъжа там, наречен Кемал. Той беше водач на племето. Тъмните му очи и блестящата усмивка ги бяха сближили. Беше като пътуване на ръба на бездна, в която имаше само измама. От нея тя и Мак никога нямаше да се измъкнат. Помнеше как беше близо до разпадане върху пясъка на пустинята, ранена и разкъсана... но беше

устояла. Сега, тук, беше доволна от себе си. „Женитбата те поставя в някаква странна позиция“ — мислеше си тя.

Наближаваха към купчинка светлини. Очите ѝ ги огледаха бързо. Беше като при снимка. Отбеляза главната квартира и дългия кей, работните постройки отстрани. Изчисли разстоянието във всички посоки. Това ѝ беше достатъчно, за да състави работна карта.

„Дали това щеше да бъде мястото, от което нямаше да се върне?“ — помисли си тя, но веднага го забрави.

„Аугуста“

Скоти свали слушалките и ги хвърли.

— Китове — каза злобно той. — Сборище от дяволски сини китове. Къде, по дяволите, са руснаците?

— Изминаха четири дена, капитане. Може би вече ги няма там? — Помощник-капитанът Лейн нагласи очилата върху финия си нос.

— Там са, Пол. Това е просто игра на изчакване. Рано или късно ще се раздвижат. Мислех, че ще тръгнат след разрушителя.

Скоти го беше използвал като примамка. Надяваше се Авилов да тръгне под него и да използва звука му като прикритие. Няколко пъти усилено беше претърсвал. Хеликоптери потапяха хидролокаторите си, за да търсят подводницата. Нищо. Главното беше звукът. Авилов се нуждаеше от звуци, които да прикрият бягството му. Звуци... подобни на тези от китовете!

— Да бъда проклет! Обзалагам се, че ще използва китовете за прикритие.

— Бихме чули моторите — забеляза Джек Конърс.

— Не и ако изключи реактора и използва резервния двигател. С каква скорост се движат китовете?

Конърс провери върху командното табло.

— Три възела.

— Би могъл да направи това — каза още по-убеден Скоти, — но повече от това няма да успее.

— Не можем да стреляме по него, ако е в стадото — каза Конърс.

— Освен ако не искаме да издухаме няколко милиона тона китове — допълни Лейн. — Обичаш ли китешко печено, Джейк?

— Опитвах веднъж. Прилича на рибешки черен дроб.

— Ще го изкараме от стадото — заяви Скоти. — Резервният двигател не може да достигне пет възела. А точно толкова ще развият след малко тези големи сини майчици.

Закрачи обратно към командната кабина:

— Офицер по контрамерките, пригответи шумообразувателя.

— Контрамерки, разбрах.

— Контрол на стрелбата, къде е стадото?

— Обръщат се, сър. Насочват се на север. Разстояние около 2000 метра.

— Напред. Приблужи се на 500 метра.

„Не прекалено близо“ — помисли Скоти, когато „Аугуста“ се стрелна напред. Не трябваше да налети на него, ако още е там.

— Контрол по стрелбата, постоянно се мери в стадото. Скоро ще имаш цел. Един войник ще изостане от частта си.

— Контрол на стрелбата, разбрах.

— Помещение на торпедата, какво е състоянието на дулата?

— Всички са заредени, капитане.

— Насочи шумообразувателя и торпедата към плиткото. Отвори външните капаци на дула 1 и 2.

— Насочих към плиткия слой. Външните капаци отворени.

— Изстреляй шумообразувателя. Пригответи за стрелба дула 1 и 2.

„Северна звезда“

Авилов се държеше за стоманения парапет. Друг тласък разтърси Звездата така, сякаш тя тежеше не повече от една спортна кола. Корпусът изпука и изскърца. В подводниците нещата се случват бързо. Някакво пропукване започна да пълни контролната кабина със студена вода.

— Главен по наблюдението, установи директен контрол върху повредите и отстрани това наводнение! — изрева Авилов. Не можеше сам да види източника.

Внезапно го връхлетя вълната на пълното ослепяване. Това беше ужасяващо. Не можеше да види откъде идва водата. Стоеше вкопчен в парапета, сякаш от него зависеше животът му. Водата го удари като внезапна плесница. Изведнъж се почувства безполезен.

Паченко се покатери по стълбата и се опита ръчно да затвори корпусния клапан. Степов беше само на една секунда след него. Авилов стоеше под каскадата. Можеше да помирише горещия, влажен дъх на волтова дъга. Усети опасността от късо съединение. Но постепенно водата намаля.

— Инсталацията на корпуса е осигурена, капитане.

— Проверете състоянието на борда и разместете детонаторите, ако е необходимо.

Внезапният вик на оператора шокира всички.

— Капитане, шумообразуватели!

През говорителя нахлуха множество звукове. Сякаш се пукаха фишеци и искаха да отклонят вниманието от вражеските торпеда. Авилов веднага разбра какво става.

— Юри, досетили са се, че сме в стадото. Опитват се да принудят китовите да плуват много бързо, за да ни хванат.

Следващото донесение сякаш беше отзвук на думите му.

— Капитане, операторът е. Стадото увеличава скоростта си до пет възела. Гмурнаха се по-дълбоко и се стрелнаха напред.

Той можеше да си представи американския командир. Сигурно щеше да стреля веднага, след като Звездата изостане назад. Авилов трябваше да задържи подводницата в стадото, но три възела бяха максималната скорост на резервния двигател. За по-голяма скорост той трябваше да запали основните мотори. В такъв случай шумът щеше да го превърне в идеална мишена.

Проклет да бъде, ако го направи. Имаха само секунди. Освен ако... север! Те се отправяха на север. Опита се да си спомни картите на тези води. Да, можеше да стане. Ако не беше прекалено дълбоко. Ако можеше да го намери навреме...

— Ъгъл 20 градуса надолу — заповяда той. — Направи дълбочината 200 метра.

— Пери? — Беше Паченко. — Какво ще кажеш, ако се обърнем скоростно. Да слезем по-надълбоко и да се хвърлим срещу техния кораб?

— Той това и чака — отговори спокойно Авилов. — Каква е нашата скорост?

— Три възела, капитане.

Авилов се ядоса. Тук някъде трябваше да бъде.

— Потопи ни още 50 метра — заповяда той.

— Дълбочина 250 метра.

— Скорост три възела, капитане.

Гласът на Вашовски тегнеше от напрежение. Авилов съвсем ясно го долови. Подчиненият му се чудеше дали капитанът му не е загубил своя усет. Не беше само той. Сигурно имаше и други на ръба на мърморенето. Чудеше се дали го беше усещал и преди. Секундите минаваха.

— Скоростта е три възела, капитане. Както преди.

— Потопи ни още 50 метра — заповяда Авилов.

— Скоростта ни е три възела, капитане. Почакайте... отива на четири... пет възела.

Това беше. Авилов би могъл да извика от облекчение. Но не още. Не, ако са изгубили китовете.

— Оператор, къде е стадото?

— Пред нас, капитане. Скоростта им е пет възела. — Последва внезапен сблъсък. — Не обръщайте внимание. Те са точно край нас.

В командната кабина последва ликуване. Ястребът отново се беше справил. Но как?

— Какво, по дяволите, става? — попита Паченко.

— Гълфстрийм, Юри! — извика щастливо Авилов. — Славният, прекрасен Гълфстрийм! Знаех, че тече на север. Само не можех да си спомня точната дълбочина. Сега сме в потока му. От там идва допълнителната скорост. Можем и цял ден да пътуваме с него, без да включваме моторите.

— Забележително!

— Поемете командването. Ще следваме китовете цял ден. След това ще се разделим и ще възобновим бягството си. Ще отида в каютата си да се изсуша.

— Да, господине.

Авилов усети гордост в гласа на Паченко. Приемаше поздравления от всеки член на екипажа, който срещаше, докато вървеше и... броеше.

„Аугуста“

— Контролен пункт, операторът е. Няма допълнителни звуци. Цялото стадо бяга с пет възела. Няма никакви изоставаци от частта си войници, капитане.

Скоти имаше лошо предчувствие... Но резервният двигател не би могъл да вдигне пет възела. От това разстояние биха могли да чуят, ако работеха основните мотори. „Северна звезда“ трябваше да бъде тук някъде. Той преустанови атаката и се върна в патрулната зона — ядосан и обезверен.

— Радист, предай следното: „Аугуста“, до командването. Не сме сигурни в позицията на врага. Тревога до бойната група. Висока степен на вероятност „Северна звезда“ да е продължила своя път.

ГЛАВА ДЕСЕТА

„Джаскънвил“

Маккензи прочете съобщението на „Аугуста“. Авилов е продължил своя път. Тъй като времето го притискаше, той не можеше да направи много. Мак трябваше да го последва.

Напрежението в контролната кабина нарасна още повече, когато Маккензи предаде това на екипа си. Часовете на стрес бяха се отпечатали върху тях. Жестоката действителност ги промени. Страшно е да се подготвяш да бъдеш убит. Маккензи почувства това. За новите му капитани войната щеше да се разрази прекалено скоро.

— Познавам капитан Скоти — каза той. — Ако Авилов е минал покрай него, това показва само колко е добър. Може би е използвал китовете, за да избегне засичането.

— Китове? — изненада се Флин. — Това е новост за мен.

— Да се надяваме, че и ние сме новост за него — каза Джесика.

— Команден пункт, операторът е. Нов контакт на повърхността.

— Идентифицирай го — заповяда Маккензи.

— Компютърът казва, че това е „Карън“, разрушителят от Норфлок. Движи се бързо, капитане. Тридесет възела. Изглежда се е насочил към бойната група.

„Карън“ носеше два хеликоптера ASW. Маккензи помисли, че Гарвър иска да ги присъедини към групата. Това беше идеална възможност да прехвърли командването на Джесика Моран.

— Господин Бел, очаквам от вас да превземете обратно контролната кабина, за да осъществите своя план. Предлагам госпожица Моран да го започне, като ни включи в групата по прикриването на „Карън“. Госпожице Моран, поемете командването. Господин Бел, заемете се с контрола на стрелбата.

— Да, сър.

Беше исторически момент. Джесика се изкачи на платформата с перископите и отговори:

— Поемам контролната, сър. Господин Спрингфийлд, осигурете ми курс за пресрещане на „Карън“.

Джесика се зае с вътрешната телефонна уредба.

— Добро утро, „Джаксънвил“. Говори капитан Моран. Знам, че някои от вас са чули за грозната мъква, че жена ще поеме командването на този кораб. Позволете ми да го отрека категорично. На тази подводница заповядва военноморски офицер. Сигурна съм, че ще продължим професионално да изпълняваме задълженията си, за да спасим честта и името на „Джаксънвил“. Знам, че мога да разчитам на вас!

— Машинно, готови за включване на моторите! — заповяда Джесика.

— Машинно, разбрах.

— Оператор, разстоянието до контакта?

— 10 000 метра и се приближава.

— Благодаря.

— Какъв е вашият план? — попита Маккензи.

— Възнамерявам да се реем във водата и да чакаме „Карън“. Когато мине над нас, ще се прилепим под нея.

— Добре. Тръгвайте.

Тя пое дълбоко въздух и скочи.

— Господин Рандъл, направете дълбочина 900 метра.

— 900 метра, разбрах.

— Господин Флин, пригответе за ултра тихо.

— Ултра тихо, разбрах.

— Оператор, информация за разстоянието до целта.

— Оператор, да... 7000 метра... и се приближава.

През следващия един час Джесика продължи да придвижва „Джаксънвил“ към „Карън“. Може би си въобразяваше, но екипът изглеждаше отпаднал и мудно изпълняваше заповедите ѝ. Мъчеше се това да не я разконцентрира, но след половин час почувства, че трябва да дръпне Маккензи настрани.

— Сър, дали всички преднамерено се бавят?

Маккензи също го беше забелязал. Не искаше да мисли, че някой съзнателно пречи на Джесика Моран само защото беше жена. Явно беше обаче, че не са в най-добрата си форма.

— Този вид напрежение е от умора — каза той. — Това е от затвореното пространство. Не се безпокой. Работи, Джесика. Ти се справяш добре.

— Слушам! — Беше благодарна на Маккензи за подкрепата. Въпреки това не можеше да види същия екип, който работеше под негово или на Бел командване. Нямаше я предишната енергичност. Какво ставаше? Натрапчивите мисли я преследваха, но тя трябваше да се вземе в ръце.

— На заповяданата дълбочина сме, госпожо — информира я Рандъл.

— Благодаря. Кормилото 10 градуса надясно.

— 10 градуса кормилото, разбрах.

— 10 градуса надясно кормилото — настоя Джесика. — Повтаряйте заповедите ми точно.

— Да, госпожо. Съжалявам — промърмори рулевиът.

Подводницата толкова приличаше на нейния кораб за подводно спасяване. Равновесие, цистерни с въздух, шест степени на придвижване. Тези неща ѝ бяха станали втора природа. Започна да се чувства като у дома си. Нормално. Убеждението, че може да се справи, скова стомаха ѝ.

— Машини стоп! Пригответе се за изкачване!

Маккензи започна подробно да ѝ обяснява какво би могла или трябва да направи в този момент. Тя попиваше всичко като гъба. Ясно се виждаше любовта, с която работи. Джесика почувства, че той прави това просто за да я обучава. Може би не беше толкова лошо. Добрите наставници често излизаха от редиците на добрите практики. Той беше търпелив и добронамерен. Тя не можеше да иска повече от първото си обучение.

Видя го да притиска слепоочията си.

— Главоболие ли, сър? И вие ли?

— Съвсем слабо — призна той. — Не се безпокойте.

— Разстояние на контакта 3000 метра и приближава — съобщи Бел.

— Навигатор, нужна ми е посоката.

— Предполагам 18... 0.

— Много добре, следвайте я.

— 180, разбрано.

Джесика ги издигна на 600 метра и плъзна подводницата напред към крайцера. Продължи по-дълго, отколкото ѝ се искаше, но все още ѝ се струваше, че забавянето не е умишлено.

— Главен по наблюдението, какво става?

Той се държеше за гърлото.

— Чувствам слабост, госпожице. Вие ми се свят.

— Обади се да те заместят и иди да те прегледа докторът. Как ще работите в това състояние? Вече приближаваме.

Той се усмихна:

— Добре, госпожице. Благодаря.

Само след минути от помещението за торпедата се качи друг мъж. Там беше пушил. Това развесели Джесика. Сети се за едно анимационно филмче, в което някой с кибритени клечки осветяваше надписи. Единственото място на кораба, където беше разрешено пушенето, беше помещението за торпедата.

— Дяволско нещо — чу тя новия да се оплаква на Рандъл, докато заемаше мястото си. — Да не можеш да запалиш. Цигарата ми угасна.

Това беше последната следа. Джесика веднага се досети. Летаргията, главоболието, цигарата. Разбира се. Проблемът, който срещаша постоянно в ограничените пространства на подводницата.

— Джейми, провери кислородното съдържание във въздуха.

— Защо? — намеси се Маккензи.

— Сър, имаме главоболие. Този мъж току-що се оплака, че цигарата му е изгаснала. Вече ви споменах за летаргията. Мисля, че нивото на кислорода е спаднало.

— Пристъпете към проверката, господин Флин — съгласи се веднага Маккензи.

— „Карън“ е на 100 метра от нас — рапортува операторът.

— Продължавайте да се приближавате, госпожице Моран.

— Да, сър. Две трети напред... Поддържай скоростта! — заповяда Джесика.

Когато „Карън“ заплува отгоре, шумовете се усилиха. Щом стигнаха своя максимум, Джесика се възползва от момента.

— Господин Рандъл, направете дълбочината ни 100 метра. Напред!

„Джаксънвил“ се плъзна под „Карън“ и се установи с нейната посока и скорост.

— Сър, ние сме с целта — каза Джесика Моран.

Одобрението му беше бързо и изречено на глас.

— Справяте се много добре, капитане. Бяхте права и за нивото на кислорода. Беше по-малко от два процента. Достатъчно, за да предизвика летаргия и някои по-сериозни проблеми, ако не бяхме се усетили навреме. Сега изпомпваме допълнително количество за компенсация.

— Радвам се.

Сега Джесика се чувстваше по-добре. А и малкият излишък на кислород можеше да предизвика еуфория.

— Добра работа, госпожице Моран. Въведохте ни в бойната група.

— Да, сър.

Новината бързо се разпространи. Дълбоко вкоренените предразсъдъци се разрушиха мигновено. Новият командир може и да носеше сутиен, но по мъжки беше запазил самообладание.

Пощенските съобщения в подводниците са много специфични. Вследствие на ограниченото време и пространство пощата не се изпраща в пликове. Съставена е от електронни връзки, разпределени на части. Те приличат на телеграми. Семействата често използват кодове, в които са заключени дълги съобщения. 5-ОК може да означава, че всичките пет членове на семейството са добре. Или АТО — аз те обичам.

Когато Картър пое контролната кабина, Маккензи натовари Флин и Джесика да прегледат пощенските съобщения. Може и да беше прекалено лесно това задължение за старши офицери, но те го поеха сериозно. Хората в подводниците бяха свикнали с мисълта, че са мъртви за външния свят. Пощата бе онази част, която съхраняваше морала им.

— Няма нищо за теб, Джейми — каза Джесика, докато работеха в малката каюта...

— Това не ме изненадва, Джес. Имам приятел със седем деца. Никога не е вкъщи за рождения ден на нито едно. Когато се върне у дома, го наричат „господине“.

— Такава ни е службата — съгласи се Джесика.

— Нищо от съпруга или децата ти, също — отбеляза Флин.

— Всеки мъж би искал постоянно да си бъда у дома.

— А по въпроса за децата? Слушал съм неща за някакъв биологичен часовник.

— Моят тиктака, но не съм го усетила да звъни.

Флин стана сериозен:

— Знаеш ли, никога не съм искал да липсвам на някого. Животът на брега приключва, след като се качиш на кораба си. Шест седмици или шест месеца. Щом съм тук, значи искам да бъда тук. Поне така съм мислил винаги. Намираш нещата променени и излизаш извън равновесие.

Джесика го гледаше недоверчиво:

— Оригинален мъж за една нощ, който говори така, сякаш е готов да се установи на едно място и да си играе с децата около огъня.

— Нищо не знаеш, девойче.

— Знам каква е репутацията ти.

— Не мислиш ли, че бих могъл да се променя?

— Може би. Някои мъже успяват да пораснат. Жените за вас са като... като орден за военни заслуги. Това е твоят начин да преценяваш нещата. Начин, който си прилагал толкова много пъти. Не мисля, че е жесток. Понякога жените също трябва да преценяват света около себе си.

— Може би прекалено ме е обсебила тази служба на командващ офицер, Джес. Различно е, когато си отговорен за всичко. Цялата ти същност се превръща в отговорност. Винаги потръпвам, когато кажат, че началната възраст е двадесет и три години. Трудно е да се преодолее това.

— Прекалено много се притесняваш. Възрастта не е толкова важна.

Флин срещна погледа ѝ:

— Може би някои неща са по-важни от други.

Джесика го потупа по ръката:

— Слушай, Джейми. Бях прекалено загрижена за останалите от екипа. Мисля, че ако вие, момчетата, се бяхте обединили срещу мен, нямаше да мога да се справя с това. Но Марк, Рег и особено ти бяхте добри колеги. Ти си на първо място в списъка ми.

— Ще направя всичко за теб, Джес. Само ми кажи.

— Ще ти кажа нещо. — Тя го потупа леко по брадичката и намигна. — Ако питаш мен, вече си го направил, Джейми. Ти ще

преодолееш това, което те притеснява. Ние ще се справим. Може ли да взема пощата? Искам да се запозная по-добре с останалите.

— Разбира се. Върви.

Тя вдигна сортираните листи и излезе.

Флин стана да измие мастилото, полепнало по ръцете му. Загледа се в отражението си в огледалото над мивката. Бръчките бяха станали по-дълбоки. Кожата беше съвсем малко по-отпусната. Темето му определено беше станало по-голо. Мислите му не бяха от най-приятните. Дали ще преодолее това, което чувстваше, попита отражението си той.

Тя не забелязваше нищо. Отнасяше се с него като с брат. Нищо повече. Флин можеше да забележи по-бързо, когато една жена капитулира, отколкото контролиращият огъня можеше да открие идващата цел. У Джесика Моран не виждаше такова нещо, въпреки че беше споделил с нея най-съкровените си мисли. „Ще се справиш с това, което те притеснява“ — беше му казала тя.

— Какво ще стане, ако не успея? — попита сам себе си той.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

АЦПИК

Джъстин и Гарвър обядваха в големия бюфет на АЦПИК. Снимките вече бяха готови. Горещата храна идваше много добре след дивашкия полет над Сабана кей.

— Обади се Мак. Джесика се представя много добре.

— Не съм се съмнявала — каза Джъстин. — Тя е смела и умна. В една по-справедлива система вероятно досега щеше да е капитан на подводница.

— Виждала ли си справедливи системи? — попита Гарвър.

Джъстин изсумтя подигравателно.

— Не в този живот. — Внезапно се сети. — Само се храним. Бен, иска ми се да ме изпратиш на обучение. Наистина не знам много за подводничарството. Само това, което съм слушала от Мак.

Гарвър не можеше да не се усмихне.

— Искаш пълния курс на обучение за капитан на подводница?

— Разбира се.

— Морският офицер се обучава в няколко различни професии. Трябва да умееш да се грижиш за реактора, да поддържа равновесие, да бъде на разположение в контролната кабина, да осигурява безопасността на целия кораб. Учи се как да осигурява място на подводницата и как да я ремонтира, когато се повреди. Ти сега си старши лейтенант. Значи ще прекараш шест месеца в специализирана школа за подводничарски офицери, за да станеш ръководител служба. Ще бъдеш обучена в „тактическо разгръщане на кораба“. Да го включваш в действие, с други думи.

— Какво означава ръководител служба?

— Той е главният асистент на капитана — навигатор, оперативен офицер, машинен инженер, офицер по оръжията и битките. Той трябва... Какво има?

— Той или тя — поправи го Джъстин.

Гарвър вдигна ръце.

— Той или тя. Там проверяваме лидерските и организаторски качества. Там наблюдават защо капитанът взема определени решения. Истинската командирска работа започва, когато ръководителят служба се квалифицира в помощник-командир. ПК може да управлява кораба. Той осъществява курса на поведение.

— Сянката на капитана?

— Не. Той отговаря за качеството на извършената работа. Работи за твоята репутация. Мак винаги е притежавал точното съотношение между смелост, настъпателност и практичност. Досега да сме го направили адмирал, ако беше възприел разместването на силите.

— Трудно е за него, Бен. Знаеш това.

— Джъстин, хора на моята възраст няма да бъдат вечно тук. Мак трябва да бъде готов да поеме работата.

— Прекалено е динамична. Учителстването изисква толкова... спокойствие.

— Добре. Може да съм прекалил някъде. — Гарвър примигна. — Трябваше да го видиш как се опитваше да ме убеди, че съм длъжен да му разреша да обучава екипа си на „Джаксънвил“ и да тръгне след „Северна звезда“. Като че ли и аз не исках същото. — Той се поколеба. — Имаш ли нещо против да те попитам как ще я карате двамата занапред?

Тя докосна ръката му нежно:

— „Кентъки“ помогна и на двама ни, Бен. Разбрахме много неща. Вече разговаряме повече. Ако трябва нещо да променим, мисля, че можем да го направим.

— Знаеш, че ако някога имаш нужда от мен...

Тя се усмихна:

— Знам. Ти си вечен приятел. Включи ме в решаващата мия, Бен! Как ли ще се справят бойците с командването?

— Всеки войник е технически добре подготвен, но как ще реагира на напрежението? Какво ще прави, когато започне стрелбата? Това е нещо, което не можем да разберем, докато не влезе в подводницата. Затова екипът бъдещи командири е тук. Квалифицираният подводничар има корабни знания и умения. Да командваш, значи да прилагаш тези качества в боя. — Той смени темата. — Как върви подготовката ти?

— Работа върху тилото управление на бойните действия. Може би трябва да имаме подводен демонстративен отряд.

— Мразя да те използвам, Джъстин. Но президентът няма да изпрати голяма бойна единица във водите на Куба без очевидна провокация.

— Откраднатата ядрена подводница не е провокация — каза тя презрително. — Ти ще забравиш за мен, ако разсъждаваш като политиците, Бен. Това е добре, това — не е. Това можем да защитим, това — не. Аз съм по-примитивна. Бих хвърлила бомби върху дяволските обекти от А-6S и всичко ще свърши. Нека Кастро си крещи своите глупости. Кой го е грижа?

— Бихме си създали доста по-големи проблеми там. Ще пострада авторитетът ни.

— Харесвам нашия авторитет, когато сме по-силните. — Тя се усмихна. — Но не аз правя политиката, нали? Дали Джаксън и Грийн са още действащи? Преди съм работила с тях. Ще ни спестят време.

— Джаксън е на разположение — каза Гарвър. — Ще го взема тука.

— И най-добрия му човек.

Джъстин привърши с кафето. Сега беше далече.

Такива промени в нея беше наблюдавал един или два пъти преди. Сега в очите ѝ имаше студена светлина. Имаше вид, сякаш беше заредена със смъртоносна енергия. Хората страняха от нея, без да знаят защо. Гарвър обаче знаеше. В никарагуанските джунгли беше оживяла само част от нея. Постоянното очакване на опасността беше оформило убиеца в нея. Знаеше, че никога няма да притежава тази фатална и провокираща жена. Завиждаше на Мак, защото в този момент тя беше по-хубава от всякога.

— Имам работа — каза Джъстин и си отиде.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

„Джаскънвил“

— Господин Рандъл, направете дълбочината ни 900 метра. Бавно напред. Сър, ние сме в позиция, близка до бойната група.

— Добре направено, господин Картър — поздравя го Маккензи.

Беше манипулирал подводницата прецизно. Не допусна нищо непредвидено. Ако имаше нещо, то беше, че е прекалено съсредоточен. Това все пак не беше семейната му кола. Когато разговаряха, той направи забележка на Картър. Той изглеждаше още разтревожен. На Маккензи, като учител, задължението му беше да открие какво точно го безпокои. Дали беше добре приспособен към напрежението на истинските тренировки? Мак осъзна, че би трябвало да разговаря повече с екипа си. Самият той не беше егоист. Трябваше обаче да преодолее усещането си, че задаването на лични въпроси е нахлуване в собствена територия. Много добре знаеше, че сам човек с нищо не би могъл да се справи.

— Преминаваме към следната координация: госпожица Моран — помощник-командир, господин Бел — контрол на оръжията, господин Флин поема контролната кабина. Заведете ни до „Махън“. Много време е минало. Той чувства това, може да се обзаложите. Останала е само седмица. Може би вниманието му е отслабено.

— Поемам контролната кабина. Господин Рандъл, направете дълбочината ни 180 метра.

— 180 метра, разбрах.

Флин удължи антената, за да могат да слушат разговорите по радиото. Разрушителите бяха под тревога. Хеликоптерите от ескадрилата на Колби бяха във въздуха и търсеха „Северна звезда“. Чуваха се много разговори между пилотите и координатора, който се намираше на самолетоносача. Неговият призивен сигнал беше „Рентген“. Той завладя командната кабина бързо и ядосано.

— „Рентген“, 610.

— Давай, 610.

— Искаме разчистване на десет километра, за да направим проверка.

— „Роджър“, 610. Разчистено е.

Това беше изискване за потапяне на ехолокатори в огромната дия на самолетоносача. Там шумовете и условията във водата затрудняваха забелязването на подводницата.

— 610 извършва потапяне.

— „Роджър“.

— „Рентген“, „Червен лъв“, 610. Следващо потапяне след Майката — 237 към 6.

— „Роджър“, 612.

— Добре ги е тренирал Колби — отбеляза Маккензи.

— Ще стане весело, ако проклетите им бойни глави ударят нас вместо Авилов — каза Флин самодоволно.

Маккензи се усмихна. Флин беше много самоуверен. Както казваха — роден боец. Ако не можеше да надхитри противника, той би се забил право в него. Маккензи разбираше, че злобата в тона на Флин не беше истинска. Гордостта предизвикваше усещането във всеки нормален човек, че неговата професия е най-важна, най-ефективна, най-основна. Удивително беше колко лесно моряшката враждебност към пилотите се смени с дълбоко и искрено съчувствие към трудната работа в небесата.

Флин наблюдаваше екрана на локатора в командната кабина.

В центъра на отсека се забелязваше нова следа.

— Оператор, идентифицирахте ли този контакт?

— Идентифициран е като биологичен. Рибa.

— Благодаря, господин Спрингфийлд. Осигурете курс напред и слезте към дъното. Искam да вляза откъм фланга им.

Спрингфийлд за момент гризеше молива си.

— Да, сър. Мога да го направя.

Флин грабна микрофона на вътрешния телефон.

— Говори капитанът. Приближаваме бойната група на самолетоносача и в следващите няколко часа ще се опитваме да се промъкнем в обсега на разрушителите. Ултра тихо. Това не е строева тренировка. Изключвам.

Вътрешно Маккензи се опитваше да си отговори на въпроса дали би могъл да изработи по-добър план от този на екипа си. Реши, че не

би могъл. Беше съзидателно и умно. Бел беше забелязал празнина в защитата на бойната група и беше допуснал, че Авилон ще се възползва от нея. Неговата подводница се управляваше от новото поколение. Единствено спешността, предизвикана от атлантическото бягство на Авилон, го крепеше още като капитан. Той знаеше това.

— Продължавайте да работите все така добре, Джейми — чу се да казва Маккензи.

— Благодаря, капитане — отговори Флин, като пристъпваше от крак на крак. — Това е удоволствието от лова.

— Джейми, бих искал да хапна нещо — обади се Картър.

— Разбира се, Рег. Господин Спрингфийлд, поемете задълженията.

Картър си направи сандвич в каюткомпанията. Беше дълбоко загрижен. Направо извън себе си, но раздражителността и избухливостта не бяха присъщи за него. Разбра, че Маккензи забеляза това в контролната кабина. Може би трябваше да им каже. На Мак можеше да се довери. Но ако го направеше, кой от тях двамата пръв би пожелвал заради адмиралските си амбиции?

— По дяволите — изруга той.

— Господине?

Беше забравил за стюарда.

— Гледай си работата — изстреля той.

Мъжът се мушна обратно в камбуза, като че го бяха зашлевили. „Господи, какъв съм глупак“ — помисли си Картър.

Той беше религиозен. За него човешката душа наистина съществуваше. Вярваше, че да направиш лошо на човек, означава да причиниш страдание на душата му. Имаше ли начин да разруши кариерата на Марк, без да опетнява душата му? Започна да мисли как да бъде в услуга и на Рансъм, и на Марк. Да измъкне момчето от пипалата на адмирала означаваше, че на часа е свършено с него. Алтернативата дори си имаше име — да се съюзиш със сатаната.

Атлантически център за подводни изпитания и контрол

— Сър, „Джаксънвил“ е в претърсвания район. Мак все още е оставил командването в ръцете на екипа си — съобщи Червения Кадо.

— Добре. — Гарвър изплю парче тютюн, което здраво се беше прилепило към устната му.

— Може ли да говоря честно, сър?

— Разбира се.

— Там ситуацията никак не е добра за нас. Защо не използваме Мак още веднъж? Защо продължаваме да се придържаме към решение, което може да осуети действията ни в спешен случай?

— Защото винаги ще има спешни и непредвидени обстоятелства. И то в най-скоро време. Мислиш, че след като се разпадна Съветският съюз, е дошъл краят на конфликта? Китай продава оръжие, въпреки че е остаряло. Северна Корея прави атомна бомба. Япония воюва с истинска армия. За това се нуждаем от учители. Да създаваме нови капитани. Така ще подготвя най-добрия флот за следващия век. Затова отказвам. Няма значение колко добър е човек. Идва време, когато трябва да бъде преместен. Само глупакът се съпротивлява — мъдрият приема.

— И Мак ли?

— Той няма избор.

Гарвър погледна датата върху часовника на стената. Имаха една седмица, за да спрат Авилов.

Само една седмица!

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

„Червен лъв“, 610

За лейтенант Франки Рико това беше въпрос на чест.

Рико беше от Детройт, от времето, когато беше жизнен, както винаги добавяше той. Често повтаряше: „Научил съм едно правило — никога не бъркай в лайна“. Това беше негово верую.

Сега се реши с хеликоптера си на 120 метра над океана. Проверяваше с хидролокатора си следата на самолетоносача. Ако можеха, подводниците биха се скрили там. Работата на Рико беше те да не успеят. Ултразвукът локатор AQS-13E чрез кабел можеше да бъде потопен на дълбочина 1300 метра и да предава сигнали към оператора в хеликоптера. Ако целта бъдеше открита, Рико трябваше да изстреля МК-48 торпеда. В своята кариера беше пропуснал да открие доста подводници и затова не искаше да пропусне тази на Авилов. И което беше още по-лошо — да позволи на някой сополанко от екипа бъдещи командири да потопи пръв руския кораб. Особено пък на женската. Потръпваше само при мисълта за това. Колби трябваше да спечели облога. Искаше това, въпреки че не харесваше особено своя началник. Сега го дразнеше Флин. Кой беше позволил на това копеле да се мисли за нещо? Така обиждаше капитаните.

Рико се съсредоточи в работата си. Районът беше чист.

— Оператор, капитанът е. Издигни хидролокатора.

— „Роджър“... Кабелът е с наклонен край. — Помощник-капитанът включи куплунга. — Готов е.

— Издигай! — заповяда Рико.

— „Роджър“. Повдигам кабела. Спирам на 1066 метра. — Когато водата беше проверена, мъжът от екипажа рапортува: — Следата е чиста.

Сега Рико можеше да отмести самолета. По телефоните се мълчеше. Макарите навиваха кабела. Когато стигнеха от 18 до 30 метра под хеликоптера, автоматично се изключваха.

Колби повика „Рентген“ — координатора от самолетоносача.

— „Рентген“, 610. Преустановявам потапянето. Следващо проучване — станция „Майка“, 180 към 3. — Така идентифицира той следващата позиция. Тя беше на 6 километра зад Майката — самолетоносач, в посока 180.

— „Роджър“, 610.

— Разшири зидарията си, „Рейсър“. — Това беше Колби. Използваше 615 — личния номер за повикване на Рико. Нареждаше му да разшири площта на своите радиохидроакустични шамандури. Трябваше да хвърли повече звукови локатори във водата.

— Над него съм, „Стоджи“ — отговори Рико. — Сигурен съм, че тази нощ ще ги хванем.

— Радвам се да чуя това, „Рейсър“.

Рико беше близо до полето на потапяне — три четвърти от квадратния километър, по посока на вятъра.

— „Рентген“, 610. Маркирай потапянето.

— „Роджър“, 610.

Рико често се чудеше какво ли щеше да бъде, ако е в подводницата и нападне с нея бойната група. Как ли би изглеждала тактическата картина отдолу, а не отгоре? Колкото и да беше загрижен, той си имаше своите предимства. Имаше толкова много места, откъдето подводницата можеше да бъде ударена. Откриването на правилното често беше процес на елиминиране. „Какво бих направил, ако бях командир на подводница?“ — винаги се питаше той. Обикновено отговорът беше „звукът“. Шумът беше основната характеристика на подводницата. Шумът — обичан и мразен. Той можеше да замаскира движенията им, или да ги предаде.

Беше слънчев ден. В небето плуваха високи и малки облачета. Вятърът леко се усилваше, но океанът все още беше спокоен. Разбира се, това бързо можеше да се промени. Рико искаше да направи Колби щастлив. Обтегнатите им отношения бяха станали направо жестоки. За да ги успокои, Рико работеше особено упорито.

Гледката отпред стана неочаквано красива. На няколко пъти на Рико му се струваше, че сякаш лети по магистрала. Внезапно, без видима причина, всички коли и камиони започваха да се движат с еднаква скорост. Изглеждаше така, сякаш пътят под колите се движеше по-бързо от самите коли. Останалите хеликоптери от ескадрилата балансираха над блестящото, бързо посребряващо море. Кабелите се

люлееха подобно вериги за връзване на животни. Самолетоносачът ги водеше — огромният град върху кораб си проправяше път сред вълните. Отстрани и зад кърмата бяха патрулите. Разрушителите пореха остро водата от двете страни на триъгълната формация. Един танкер и обслужващ кораб се мятаха наоколо, подобно игриви делфини. За един дълъг момент като че всичко беше замряло. Едни и същи ритмични кръгове и движения. Рико се наслаждаваше на гледката като на живописна картина. Последва някакво внезапно раздвижване, което сякаш разпръсна картината на парчета и тя се разпадна на отделните си елементи.

— Оператор, пилотът е. Потопи хидролокатора.

— „Роджър“, пилотът е. Стеснявам обхвата. Локаторът е потопен.

— „Роджър“... — Рико изчака, докато го чуят.

— Пилот, операторът е. Обхватът е на 900 метра. Започвам пасивно издирване.

След това Рико предаде по радиото на „Рентген“, че продължава да търси вражеската подводница.

„Джаксънвил“

Картър държеше „Джаксънвил“ на 1200 метра дълбочина. Беше стабилизирал кораба с резервния двигател и резервоарите за равновесие. Добре изпитана маневра му беше позволила да заеме позицията тихо. Всички в контролната кабина бяха изключително напрегнати. Кратките команди се изпълняваха с мрачни лица. Всеки момент операторът можеше да извика „Торпедо във водата“ и да започне истинската война.

Картър се подготвяше да командва „Джаксънвил“ през следващата фаза на преследването.

— Задава се разрушител с голяма скорост, Рег — събщи Джесика от станцията за контрол на стрелбата. — Приближава 3000 метра.

— Предлагам да ни изтеглиш няколкостотин метра на север — каза Бел.

— Скоростта му е 20 възела — обяви Джесика. — 2000 метра и приближава.

— Зареди дулата с торпеда — заповяда Картър.

— Да заредя дулата, разбрано.

— Внимавайте с тази голяма скорост — предупреди ги Маккензи.

— 1000 метра и приближава — съобщи Бел.

— Контролна кабина, операторът е. Той отива там, сър. Рязко увеличава скоростта. Близо 30 възела.

Това беше той. Разрушителят си оставяше дистанция, докато се насочваше право към тях. Машините работеха в своя максимум.

— Господин Бел, поемете контролната кабина. Добра работа свършихте, господин Картър. Поемете навигацията. Госпожица Моран е помощник-командир. Господин Флин — контрол на стрелбата.

— Поемам контролната — рапортува Бел. Адреналиновата атака в него беше огромна. Сякаш никога не беше се чувствал така. Нито един момент от футболното поле не можеше да се сравни с този. Футболните емоции от юношеството му избледняваха като незначителни. За него сега те нямаха значение. Искаше да хване „Северна звезда“ повече от всичко на света. Предполагаше, че и за бъдеще нямаше да желае нещо по-силно.

— Господин Рандъл, направете дълбочината 600 метра. Увеличете пяната с пет степени.

— 600 метра, пет степени повече пяната, разбрано.

— Той е върху нас — каза Флин.

— Пълен напред! — заповяда Бел.

— Пълен напред, разбрано.

Нямаше място за грешка. Звуците на огромното корабно витло проникваха в кабината. Отначало като глупаво трополене. После нараснаха до звучно и постоянно разбиване.

— Пазете ушите си, оператор — предупреди Бел.

Те трябваше да се приближат повече до „Махън“, отколкото до „Карън“. Гърмящото боботене беше достатъчно, за да строши кости. Дълбочината от кила до повърхността постоянно се измерваше, както и от кила до дъното. Височината на кораба трябваше да бъде извадена от разстоянието до корпуса. От 300 метра разстояние трябваше да останат само 120 от дъното на „Махън“ до върха на „Джаксънвил“.

Бел взе телефона:

— Говори капитанът. Приближаваме се към изискваната позиция. Няма опасност. Направете всичко, за да изолирате шума.

— Движат се на зигзаг — каза Флин.

Картър беше готов.

— Предлагам кормилото да се измести 10 градуса наляво, капитане. Не... 15.

— Кормилото наляво 15 градуса — заповяда Бел. Той не искаше да мисли за това, което е навън във водата. За всичко във водата. До сега няколко пъти беше изпитал страх, слабост, но беше успявал да се концентрира върху задачите си и всичко беше отминавало. Толкова време никой не беше забелязал. Той трябваше да продължи да командва. Всичко зависеше от него.

— Те търсят Авилов — каза Маккензи. — Тази промяна беше, за да позволят на онзи хеликоптер да изчисти дирята на „Махън“.

— Ще се приближим — каза Бел. — Направи дълбочината 270 метра.

— Още малко и може да го докоснем — обади се Джесика.

— 270 метра, капитане — рапортува Рандъл спокойно.

— Те завиват — каза Флин.

— Предлагам кормилото да се завърти 10 градуса надясно, капитане.

— Кормилото 10 градуса надясно — заповяда Бел.

Шумът от витлото беше непрекъснат. Всички си запушваха ушите с ръце или с памук.

— Премести кормилото. Задръж, докато преминаваме! — заповяда Бел.

Маккензи наблюдаваше работата на екипа. Сега трябваше да опита друга комбинация. Усещаше, че това съчетание беше най-доброто. Бел беше техният естествен лидер. Маккензи беше уловил съобщение от радио офицера.

— Изглежда сме имали някакъв контакт със Звездата. Самолетоносачът е на мнение, че са някъде наблизо.

Джесика наблюдаваше обхвата, който засича Флин, през рамото му. Кимаше към Бел и се навеждаше по-близо, за да може да се вслуша в шума.

— Крайцерът се е раздвижил. Стесняват вътрешната зона за ескадрилата.

Флин доближи глава до техните.

— Хеликоптерите отново летят. Не отстъпват правата си.

Напрежението в контролната кабина беше осезаемо. Пулсът на всички беше учестен, изравнен с този на великанското витло отгоре. Беше опасно да се приближават много близо до „Махън“. Няколко метра по-нагоре или внезапна промяна на морското течение и можеше да последва сблъсък. „Северна звезда“ беше някъде отвън.

— Ела при татко — прошепна Бел.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

„Северна звезда“

Командната кабина сега беше бърлогата на Авилов. Напускаше я рядко да поспи няколко часа или да хапне в каютата си. Сега възприемаше своя кораб по нов, непознат за него начин. Звездата се вслушваше в заобикалящия я свят с неговите сетива. Чувстваше, че я преследват. Той я възприемаше не като обикновена конструкция от стомана и жици. Тя беше идея. Едно съвършенство, недокоснато от външната реалност. Каква възвишена и прекрасна дързост! Дали някаква сила на земята беше по-силна от човешкия егоизъм? Да се запечатиш в чуплива черупка и да бягаш без очи през океанските дълбини... Авилов се чувстваше свободен като бог. Слепотата беше отворила очите му.

Какви неща само не е забелязвал преди? Нямахме по-прекрасна гледка. Дори обичното красиво лице на жена му бледнееше пред нея. Чудеше се къде ли беше Катя сега. Седеше на брега на Сабана кей, грижеше се за децата. Вероятно го очакваше, както беше правила толкова много пъти досега. Не подозираше опасността. Никога не беше я предавал по време на двадесетгодишния им брак. И сега нямахме да го направи. Щеше да достигне до Сабана кей, та ако ще и да носи Звездата на гръб.

Американците му създаваха проблеми. Бяха много и нямахме начин да ги победиш, колкото и да си добър. Авилов прилагаше хитрост след хитрост, но само успяваше да ги държи надалече. Имаше нужда от повече. В този случай слепотата му помагаше. Разбра, както никога досега, колко изобретателен трябваше да бъде слабият, за да оцелее.

Паченко само клатеше глава изумен:

— Трябва да са изпратили половината си флот тука!

Авилов чуваше това.

— С големи усилия се прокрадваме покрай тях. Във водата има повече торпеда, отколкото някога сме могли да заобиколим. Нуждаем

се обаче от бързина. Изоставаме. Остават само пет дена.

— Те ще ни чуят — каза спокойно Паченко.

— Може би. Колко са големи куршумите ти, Юри?

— Моля?

— Кажи ми, какво мислиш, че очакват от нас да направим?

Паченко се замисли.

— Да се потопим дълбоко и тихичко да се опитаме да преминем покрай тях.

— Правилно. Вероятно са потопили подводници и ни очакват. Корабите на повърхността само дебнат плячката да се втурне към тях. Е, какво остава на бедната жертва да направи? Глупавото създание се втурва към оръжията им и чака да хвъркне главата му. Да, но аз не съм глупаво животно.

Паченко си помисли, че Авилов просто се развлича.

— Какво означават размишленията ти по зоопсихология?

— Ако животното беше по-умно, то би разбрало, че единственото безопасно място за него е сред ловците.

Паченко пребледня.

— Не искаш да кажеш, че...

— Най-добре за слепия мъж е да се бори гол. Ще проникнем тихо в бойната група. Подготви за ултра тихо. Оператор, определи мястото на самолетоносача.

„Червен лъв“, 610

Рико толкова много искаше да изстреля своите торпеда, че чак жлъчката го присви. Беше потопил подводния локатор три пъти повече, но нищо не беше открил. Други три хеликоптера стояха на станцията. Техният резултат беше същият. Разрушителите се плъзгаха около самолетоносача като доверчиви хрътки. „Форестал“ се носеше по вълните. Сега беше неговият шанс и той не искаше да го изпусне. Предаде по радиото:

— „Рентген“, 610 иска друга зона за разчистване.

— „Роджър“, 610.

Рико беше добър пилот и усещаше своя самолет. Той прецени техническата ситуация. Опитваше се да мисли като капитан на подводница, концентрираше се върху проблема. Трябваше да се

вгледаш и там, където операциите бяха ограничени. Подводницата се крие сред шум. Има нужда от бурна вода, за да замаскира собствения си звук. Включи радиостанцията.

— „Стоджи“, „Рейсър“ е. Дойде ми идея.

— Давай — отговори Колби. — Може да я запазим и в тайна.

Рико превключи радиото на честотата на ескадрилата.

— Капитане, какво ще кажеш да оставим „Рустър“ тих, за да чака, а „Кели“ да го пази? Цялата група рязко да увеличим скоростта и да претърсим основно вдясно. Ти и аз ще кръжим и ще чакаме. Ако е тук някъде, можем да го изкараме от скривалището му.

— Нека да проверя какво ще каже „Рентген“.

Рико поемаше риск, като доброволно предлагаше план за действие. Сега всяко действие можеше да бъде от полза. А този екип бъдещи командири дяволски го дразнеше.

— „Рейсър“, „Стоджи“ е. Имаш творчески ден. Планът ще мине. Сега всичко е в твоите ръце. Не се връщай без подводница.

Колби се надяваше на успех. Приличаше на древните спартанци — върни се с щита си или върху него. Ако планът на Рико се окажеше удачен, той щеше да има полза. Ако не... По дяволите, не му се мислеше за това.

— „Роджър“, „Стоджи“ е. Той е мъртъв. Оператор, пилот, вдигнете подводния обсег. Преустановете потапянето.

— „Роджър“, пилотът е. Вдигам обсега. Минавам 300 метра.

През следващите петнадесет минути „Рентген“ разместваше пилотите.

— Изглежда това, което имаш в главата си е добро, 610.

— „Роджър“, „Рентген“.

Хеликоптерите се подредиха пред и зад самолетоносача. Колби от лявата, а Рико — от дясната му страна. „Рустър“ и „Кели“ вече бяха потопили своите локатори във водата. Време беше да пипнат подводницата.

„Джаскънвил“

— Самолетоносачът се обръща — каза Флин изненадан.

— Да видим какво са намислили — каза Маккензи. — Господин Бел, от тук всичко е във ваши ръце.

Бел трябваше да положи усилия, за да запази гласа си професионално неутрален.

— Да, сър.

На носача бързо се прегрупираха. Той беше в идеална позиция да се засили, ако открият руската подводница. Това беше идеално преследване в Атлантика. Нямаше място за съмнения.

— Контролна кабина, операторът е. Отдалечава се от всички контакти.

— Благодаря. Маневрен, пригответе двигателите за максимална мощност. Ще се движим бързо. След това внезапно ще спрем, за да изстреляме торпедата, ако се наложи. Внимавайте налягането да не се промени, докато забавяме.

— Маневрен, разбрано. Готови сме, капитане.

— Рулеви, пригответи се да направим бързо завоя.

— Рулеви готов, сър.

— Господин Флин, бъди готов да вземеш решение за стрелба. — Бел се съмняваше, че руснаците са тук. — Това ще бъде пасивно попадение на локатора. Не се надявам да стане активно.

Внезапно долетя възбуденият глас на оператора:

— Контакт, капитане. Има поведение, сякаш те са... там компютрите работят върху идентифицирането му... 090..., разстояние 1000 метра. Посоката е... 270. Има шумове от витло. Това е руската подводница.

Бел би могъл да танцува жига. Тя беше под самолетносача. Тя беше тука.

— Маневрен, пълен напред — заповяда той.

„Джаксънвил“ се насочи към вътрешната зона. Боботенето на машините на „Махън“, което толкова дълго ги бе съпътствало, спря внезапно, след като свалиха защитата си от нея.

— Рулеви, обърни кормилото към новия курс 295! — заповяда Бел.

Картър говореше нещо относно движението на кораба, но Бел не можеше да се концентрира в този момент. Моран рапортуваше за увеличаване скоростта на самолетносача и нещо за хеликоптерите около него. Как би могъл да мисли човек при целия този шум в главата му? Водата. Нещата в нея... Сякаш превърташе. Той трябваше да се концентрира.

— Започнете да се подготвяте за стрелба. Рулеви, завий наляво към 265 градуса. Сними ъгъла на подводницата с 20 градуса! — заповяда той.

— Сър, наклонът на предницата не е проверен — отбеляза Картър.

Бел беше оплескал нещата. Обърка се. Беше насочил целта в грешна посока. Господи, главата му щеше да се пръсне. Беше се пренесъл в друго време, на друго място. Бореше се. Молеше се Господ да не позволи това да му се случи отново.

— Само повърхността не се променя — обади се Маккензи. Стоеше близо до него.

Учителят беше до ученика си. Искаше да го успокои. Марк започна да вижда. Маккензи му припомни, че всяка битка между подводници е като война на догадки и предположения. Само зрението и повърхността бяха действителни. Бел трябваше да си изгради версия. Разстояние, скорост, посока и звук. От тези елементи се нуждаеше, за да вземе решение.

— Поправка. Надясно 20 градуса. Пяна — нула. Помещение за торпедата, отвори външните капаци на дулата!

— Отварям външните капаци, разбрано.

— Решението е готово — рапортува Флин.

Маккензи каза:

— Те трябва да се потопят, за да избягат, Марк. Обезпечи и подълбоките пластове, за да предпазим и самолетносача.

— Обезпечавам долните пластове, разбрано.

— Подготви за стрелба дуло едно и две! — заповяда Бел.

Моран се оплака, че не може да чува от шума на останалите кораби. Какво, по дяволите, казваше операторът? Къде са хеликоптерите? Кой би могъл да мисли с този шум в главата си? О, Господи, не позволявай да те изгубя!

— Корабът е готов. Решението е взето. Помещението за торпедата е готово — съобщи Флин.

— Маневрен, всички машини, стоп.

„Джаксънвил“ намали ход. Бел се надяваше, че правилно е снижил ъгъла, че торпедата ще спазят посоката, че никой няма да разбере какво му става. Каза твърдо:

— Гръмотевицата е добра, впечатляваща, но светкавицата върши работа. Стрелят дула едно и две.

— Зареди, готови, огън!

— Изстреляно торпедо от дуло едно.

— Зареди, готови, огън!

— Изстреляно торпедо от дуло две.

„Северна звезда“

— Капитане, трябва да намалим скоростта.

— Не можем — предупреди Авилов. Те трябваше да се придвижат до самолетоносача, иначе щяха да ги хванат. Шумът вече намаляваше.

— Машинно, рапортувайте.

— Има проблем в спомагателните съоръжения... Не, почакайте. Аз мисля... Пълна мощност, капитане. Блокирали клапи. Ще ги имате след една минута.

Авилов затвори телефона. Прекалено късно. Някой ги беше чул.

— Капитане, торпеда във водата. Високоскоростни. Два контакта. Откъм лявата ни страна се приближава американска подводница.

Подводница? Къде, по дяволите, е била? Тя идваше към него. Под разрушителя. Друга лисица в стадото. Не беше хитър единствено той. Авилов имаше само няколко секунди, за да вземе правилно решение. Иначе той и хората му щяха да бъдат мъртви. И семейството му щеше да умре с тях.

— Капитане, торпедата се приближават. На 500 метра са. Преследват ни.

— Офицер по контрамерките, изстреляй примамката.

— Примамката е във водата.

— Контрол по стрелбата, имаш ли решение за тази подводница?

— Само една е — отговори Вашовски. — Останалите от групата са разпръснати. Гор е лудница.

— Торпедо на 400 метра и приближава.

— Пригответи дула едно и три! — заповяда Авилов. — Готови за стрелба. Отворете външните капаци на дула едно и три.

— Дуло едно... готово. Дуло три... готово.

— 300 метра и приближава... капитане!

Гонеха ги две торпеда. Трябваше да се гмурне, за да избяга от пътя им. Заповедта беше на езика му, когато внезапно помисли колко умни са американците да се скрият под разрушителя. Хитро, те искаха да го накарат да се потопи. Авилов предизвика съдбата. Хвърли най-големия си залог.

— Юри, спешно изплувай!

— Но ние сме под самолетоносача — извика Паченко.

— Прави каквото ти казвам!

Паченко ритна лоста за издухване. Компресираният въздух десет секунди изхвърляше водата. „Северна звезда“ се изкачи около 60 метра и се удари в корпуса на самолетоносача. След сблъсъка последва адски трясък. Спойките се пропукаха и водата нахлу вътре през шуплите над главите им. Корпусът изстена. В електрическата инсталация последва късо съединение с парлива миризма. Водата повлече конзолите.

— Торпедо на 20 метра... 10... Капитане, торпедата минаха под нас.

Авилов триумфално удари с юмрук.

— Те не могат да стрелят прекалено високо, за да не засегнат самолетоносача. Бързо, Пери, качвай се на горната страна на корпуса. Отстранете наводнението.

Паченко го изгледа с гордост и признателност, докато се катереше нагоре.

— Ястребът пак победи!

— Не още, Юри. Първо трябва да се измъкнем оттук. Степов, потопи ни много надълбоко. 600 метра. Използвай само резервния двигател. С целия шум тука никой няма да ни чуе, че напускаме веселбата.

„Джаксънвил“

— Командна кабина, операторът е. Торпеда във водата. Приближават ни.

Макензи пристъпи напред веднага.

— Поемам командването. Спешно потапяй надолу. Намали пяната с двадесет степени. Пълен напред.

Вниманието на Бел беше раздвоено между това как да избегнат вражеското торпедо и надеждата, че собственото му страдание е отминало напълно.

— Команда, операторът е. Високоскоростните мотори заглъхват. Трябва да избегнем техните торпеда, капитане.

— Какво става с нашите? — попита Бел.

— Няма контакт, сър.

Бел се обърна към Маккензи.

— Усетили са ги, нали?

— Може и така да е. — В гласа на учителя имаше само респект. — Бях се долепил до локатора. Точно преди да ги докоснат торпедата, се чу скрипящ звук. Мисля, че са се изкачили нагоре под носача. „Рибите“ са профучали под тях.

— Вдигнали са се нагоре?

Маккензи кимна.

— Казвали са ми, че никой не може да победи този човек — каза той, като прокара уморено ръка по косата си под кепето. — Може би са били прави.

— Съжалявам, провалих ви, сър.

Маккензи постави ръка на рамото му.

— Марк, изобщо не съм и помислял да те обвинявам. Просто този човек е професионалист от висока класа.

— Какво ще правим сега, сър? — попита Джесика Моран.

— Ще опитаме друга тактика, за да го победим — отговори Мак. — Господин Бел, върнете на заден ход.

„Червен лъв“, 610

Първата мисъл на Рико беше, че Колби иска да го убие. Не можа да повярва, като чу „Рентген“ в слушалките:

— Торпеда във водата. Подводницата е под носача.

Съобщението беше придружено с ужасни псувни, които се разнасяха по всички кораби и самолети.

Кучият му син е бил под самолетноносача! Завоят го е принудил да се открие. Но бъдещите командири го бяха спипали първи. Рико силно ритна дросела. Той беше на не повече от 500 метра от тях. Лицето му пламтеше, докато слушаше гласовете по канала. Не му

харесваше да бъде надхитрян. Подводничарите може и да бяха усетили руснаците първи, но пък ги бяха изпуснали.

Флотът беше в безредие. Корабите блуждаеха около мястото на удара. Ако Авилов се беше потопил, със сигурност го бяха изпуснали.

— „Рентген“, 610 е. Искам разрешение за независимост.

— Упълномощен сте за самостоятелност.

Рико предупреди екипажа си да наведат глави и обърна към водата. Сега имаше пълномощия да провери дълбоките места сам. Вражеската подводница беше стреляла наслуки и беше се отдалечила. Накъде? На запад?

— Оператор, пилотът е. Потопи хидролокатора.

— „Роджър“, потапям.

Рико сканира с радиолокатора. Нищо. Колби продължаваше да трупа своите глупаци отгоре му. Можда да съзре голямото му грозно лице в самолета му, докато предвождаше останалите.

— Велик план, Рико. Следващият път ще е по-добре да си държиш устата затворена.

Типично за Колби.

Рико заповяда да се издигне обхватът. Придвижи хеликоптера, преди да е прочистил водата. Движеше се много бързо. Отчаяно търсеше подводницата. Не спазваше процедурите. Това беше опасно. По такъв начин загиваха хора. Офицерът по локацията се разкреця в слушалките по Рико:

— Какво, по дяволите, правите капитане?

— Търся руската подводница. Това притеснява ли ви?

— Не, ако го вършите по правилния начин!

— Само гледай съоръжението ти да е във водата.

— Макарата не може... — Мъжът при локатора внезапно млъкна. — Има нещо...

Най-сетне Рико я откри. Ето го потрепването.

— „Рентген“, 610 е. Целта е открита. Искам разрешение за прочистване и използване на оръжията. — Ръката му вече опипваше за ключа, който трябваше да изстреля торпедата. Чакаше само заповедта да стреля.

— 610, „Рентген“. Приключваме. Върни се при Майката.

— Близо съм, „Рентген“. Кълна се.

— Не можем да проверим това, 610. Съжалявам. Просто се завръщай в депото.

— „Рентген“, само ми разреши...

— Изключено. Заемете мястото си в бойния ред.

Рико изключи напълно радиостанцията си.

— Не точно сега — измърмори той.

За последен път той потопа хидролокатора и го прекара по водата.

— Оператор, пилотът е. Потопа обхвата.

— Капитане, аз не... По дяволите. Оператор, разбрано.

„Джаксънвил“

Маккензи не можеше да не се възхити от Авилов. Гениален беше руският капитан. А той самият още веднъж беше загубил.

— Контролна, операторът е. Улавям наблизо шум от хеликоптер.

— Рулеви, кормилото надясно 10 градуса — заповяда Бел. — Господин Рандъл, направете дълбочината ни 600 метра.

— 600 метра, разбрано.

Внезапно ги спря силен звук. Такъв не бяха чували досега.

— Какво, по дяволите, е това? — учуди се Флин на глас.

По-късно Бел не можеше да обясни как беше разбрал или защо. Просто в съзнанието му се бяха плъзнали внезапно струпали се факти. Реагира, без да мисли. Беше сигурен само в едно — всяко отлагане би убило пилота.

— Остави тази заповед за гмуркане! Спешно на повърхността! — изкрещя той. — Освободи главния резервоар за равновесие. Изтласквай десет секунди.

— Обясни защо — спря го Маккензи.

— Сър, мисля, че локаторният кабел на пилота над нас се е закачил за подводницата. Ако се потопим, ще повлечем и самолета с нас.

Маккензи бързо завъртя перископа.

— Той е прав, хеликоптерът се е закачил. Спешно на повърхността! Марк, Джейми, Джесика — отивайте на палубата, за да го откачите! Господин Картър, поемете контролната кабина! — Грабна

микрофона на радиостанцията: — Хеликоптер се е заплел в плавателния ни съд. Нужна ни е спешна въздушна помощ!

„Червен лъв“, 610

Рико почувства, че се е закачил и прокле лошия си късмет. Беше решил да прочиства само пет минути, а това щеше да му коства локатора. Всичко в този ден беше против него. Мразеше да изхвърля товар от самолета при авария. Би бил щастлив, ако се отърве от всичко това, без да го подведат под отговорност.

— Оператор, пилотът е. Изхвърли локатора!

— Пилот, устройството не функционира. Макарата е смачкана, капитане. Може би от това мятане нагоре-надолу?

— Прережи кабела — нареди Рико, като се бореше с насрещния вятър.

— Добре — намръщи се офицерът по локацията. — Освен нас други дълбочини няма. Някои умни хора се прибраха.

За пръв път страхът прободя Рико. Вятърът бързо се усилваше, а той беше привързан към подводницата. Бореше се, за да може да лети.

— „Рентген“, 610 е. Заплетохме се. Помощ! Помощ!

Той почти загуби контрол. Опитваше се да раздвижи подводницата, подобно риба на кука. Може би беше успял да я дръпне малко. Точно когато си помисли, че може да се освободи, отдолу въжетото беше дръпнато силно така, че той се разклати във въздуха. Хеликоптерът хлътна. Пилотът се опитваше да го издигне, като се бореше за всеки сантиметър надморска височина.

— Откачи дяволското приспособление от палубата! — крещеше той в микрофона. — Освободи ни!

Сега вече вятърът идваше на диви тласъци. Стана му ясно, че при още едно такова дръпване от подводницата, той ще падне в морето.

Майката на Рико веднъж му беше казала, че е имала видение на Дева Мария. В този момент беше сигурен, че то не можеше да се сравни с гледката на изплуващата подводница отдолу. Бяха се досетили. Спасителният самолет вече беше на път. Може би те го бяха извикали? Рико никога нямаше да разбере. Почувства как самолетът се наклони надясно, след това внезапно наляво. Почти не му остана

време да се учуди какво причиняваше това люлеене, когато се откъсна опасният ротор. Хеликоптерът чувствително се отклони от курса си надясно, след това предницата му потъна с десет градуса. Рико разбра, че беше в много тежка ситуация. Може би лагерната кутия на върха на опаската не функционираше добре. Машината излезе извън контрол. Започнаха бързо да пропадат. Друсането беше ужасно. Роторните перки се люлееха надлъжно. Рико се опита да ги овладее, за да спре дивашкото клатене. Това беше последното нещо, което успя да направи между молитвите си.

Хеликоптерът силно се тресна във водата и се заби в нея.

„Джаксънвил“

Бел последва Флин и Джесика на мостика. Флин носеше огромни ножици. Морето беше развълнувано. Кабелът на хидролокатора се беше закачил под дясната носеща повърхност. Беше я счупил. Бел и Джесика трябваше да балансират рисковано, за да откачат кабела и да го придърпат към Флин, за да може той да го пререже. Но точно когато жицата беше между челюстите на ножицата, тя се разхлаби.

— Хеликоптерът пада! — извика Бел, разбрал на какво се дължи това.

На около 100 метра от тях той се заби във водата. Изглеждаше като че се огъна. Крилете му се сгърчиха. Щръкнаха като краката на гигантски рак. Джесика грабна корабния микрофон.

— Капитане, хеликоптерът падна. Обърни кормилото надясно десет градуса. Бавно напред. Има хора във водата на около 90 метра вдясно от предницата ни.

— Стойте горе и ни насочвайте, госпожице Моран — долетя гласът на Маккензи.

— Разбрано, сър.

Екипажът беше успял да се измъкне от хеликоптера. Над водата се виждаха главите им. Плуваха. Забелязаха лицето на един мъж. Той щеше да се удави, ако някой не стигнеше бързо до него. Бел се паникьоса. Морето му се присмиваше. Всичко се случваше отново. В гърлото му загорча. Спасителният хеликоптер беше на около два километра разстояние. Щеше да пристигне прекалено късно. Бел се изкачи на страничната плоскост, за да скочи във водата и... се скова!

Спомни си топлия вятър и миризмата на пържено месо на плажа около пристанището на Сидни. Австралийците празнуваха в чест на завръщането на флота. Празникът им можеше да съперничи на тържествата, организирани на 4 юли. Самолетоносачът вече беше прибрал витлата си. Подводницата на Бел лежеше на около два километра разстояние от него. Позволяваше на местните да ѝ хвърлят прощален поглед от своите лодки. Бел стоеше на палубата и се любуваше на стадо делфини, когато една моторна лодка се обърна.

— Марк! — извика Джесика. — Какво има?

Бел осъзна, че се притиска към стълбата с двете си ръце. Дланите му не можеха да се отлепят.

— Някой трябва да се добере до онзи човек, преди да се е удавил! — изкрещя Флин. Той все още се опитваше да освободи кабела.

На мостика се появи Маккензи. Бел погледна нагоре към него. Защищаваше се с очи. Отпусна прегръдката и скочи във водата. Тя покри главата му. Шептящият глас, обсебил сънищата му, заговори отново: „Колко тихо и хубаво, потъни надолу, забрави, няма да има повече лица, колко е лесно. Забрави телата във водата... телата във водата...“

Но животът, който беше в опасност, го накара да се осъзнае. Заплува към давещия се пилот. Маккензи също плуваше. Достигнаха до мъжа и дръпнаха главата му нагоре. От сбръчканата му плът навън стърчеше назъбено бяло парче от ключица. Беше се промушила в спасителната му жилетка и забождаше главата му във водата. Бел повърна настрани.

Маккензи бутна обратно костта. Бел потисна гаденето си. Придържаше главата на човека изправена. С пръсти почистваше устата му. Очите на пилота бяха плътно затворени. Бел не можеше да каже със сигурност дали е жив или мъртъв.

До тях достигна боботенето на спасителния хеликоптер. Перката му диплеше водата около тях. Хвърлиха се спасители, които прикрепиха удавника към ремъци. Хеликоптерът го издигна нагоре.

Бел го наблюдаваше. Един от екипажа на самолета седна в края на люка. В ръцете си държеше автоматична пушка, готова да стреля, ако се приближат акули. Бел осъзна, че краката му треперят. Бяха толкова крехки, толкова уязвими!

Той извика към обърналата се лодка и се хвърли във водата. Децата нямаше да издържат дълго. Спомни си тишината на дългото, бавно гмуркане, което го доближи до лодката. Край него се стрелна делфин. Той не разбираше спешността на случая. Мъжът се беше вкопчил в корпуса, в жена си и дъщеря си. Крещеше към сина си, като се опитваше да помогне на момичето да не потъне.

Бел се гмурна в бистрата, зелена вода. Голямото налягане, което усещаше в ушите си, сякаш щеше да пръсне белите му дробове. Но той беше твърдо решен да не се връща без детето. Някъде зад него се чуваше боботенето на собствената му подводница. Звучеше така, сякаш беше засякла вражески контакт. Беше ли момчето наблизко? Показа се на повърхността и отново се гмурна. Почувства нечие присъствие край себе си. Добре. Готвеше се вече да издърпа момчето, когато във водата блесна нещо метално. Никога не разбра как събра толкова въздух, за да се задържи под водата. Трябваше да почисти ушите си, преди налягането да пръсне черепа му. Пръстите му се вкопчиха в малкото юмруче, толкова крехко и малко. Приличаше на крилце в дланта му. Дробовете му бяха в огън от отчаяното бързане под водата. Повърхността беше блестящо крило от светлина, което лежеше само на няколко загребвания от него...

Докато играеше, Марк беше удрял, но никога с такава ярост и сила. Мислеше, че го е ударила подводницата...

Изтръгна се от мислите си и се върна към действителността. Спасителят усуква ремъците около него и Бел полетя в небето, сякаш силни ръце го дърпаха към търбуха на хеликоптера. Просна се на пода като изтощена купчина. Наблюдаваше как останалите членове на екипажа на катастрофирания самолет се издигаха нагоре в мъглата. Мятаха се като кукли на конци.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

АЦПИК

Умората затваряше очите на Маккензи, когато той и Бел слязоха по стълбата на хеликоптера. Бяха мокри и изтощени. Не бяха спали около двадесет часа. Притесняваше се за Бел. След като го бяха качили на спасителния самолет, седеше мълчалив. Накрая промълви:

— Капитан Маккензи?

— Да?

— Замръзвам. Ако вие нямате...

— Ти се разстрои, след като падна летеца — каза Маккензи. — Ще рапортувам аз. Всички можеха да загинат, ако ти не беше се досетил какво става.

— Но и онази подводница избяга заради мен — каза Бел. Вярваше в това. „Ако можех да се съсредоточа“ — помисли той. — Истина е, сър. Ти нямаш представа какво става вътре в мен.

— Лейтенант, онази подводница успя да избяга, защото нейният капитан е мъдрец. — Лицето на Маккензи внезапно стана свирепо. — Никой днес не можеше да победи Авилов. Разбираш ли? Нито ти, нито аз. Нито който и да било. Това беше неговият ден. Следващият път може би ще бъде наш. Може и да не е. Марк, влез вътре. Време е да поговорим.

Маккензи имаше удобна квартира, мебелирана оскъдно и простичко. Единственото разкошно нещо беше терасата с мебели от виеща се палма и прекрасна гледка към океана. Когато телефонът иззвъня, Мак се обади и отговори кратко:

— Добре, ще дойдем. Уиски? — попита той Бел.

— Бих поседнал с чаша качествен алкохол — отговори Бел, като простираше ризата си на парапета да се суши. Слънцето топлеше приятно.

Маккензи напълни чашите.

— Това се отразява на способността ти да командваш. Искам да знам какво се е случило в Австралия!

Бел се стегна:

— Сър, този проблем е приключен.

— В докладите — да. Като съдя по днешния случай, не мисля, че си го надживял.

— Комисията по разследването намери...

— Разбира се — каза Маккензи, — един травмиращ епизод. Недостатъчни основания за деквалификация. Но аз видях какво се случи днес върху носещата повърхност. Това още живее в теб. Дръж го там и то ще те съсипе. Повярвай ми, знам, че е така.

— Сър, да, сър — промълви Бел сковано.

— Не ме наричай „сър“.

— Това е нещо, което трябва сам да преодолея.

— Защо? Не е особено голяма добродетел да искаш сам да се справиш. И аз мислех така, но това щеше да коства кариерата, брака ми, мене самия. Позволи ми да ти помогна, синко.

Бел остави чашата си.

— Благодаря за питието, сър.

Маккензи въздъхна. В Бел виждаше собствения си младежки ентузиазъм. Разстройваше го също и неговата упорита гордост.

— Много добре. След десет минути са ни приготвили горещ душ след акцията.

Събраха се в контролния център. Гневният Колби водеше своята ескадрила. Образуваха отзад студена, стегната малка група.

Всеки аспект от операцията щеше да бъде оценяван от двама адмирали. Върнън Тъкър, заместник-командир, отговарящ за подводниците. Той беше къдрокос, посивял мъж със загоряло, съсухрено лице. Другият адмирал — Джоу Джентил — кривокрак мъж със силни ръце и тъжно лице, беше заместник в ръководенето на битката над водата. С тях беше и офицер от АЦПИК — командир Брейди Роувинг. Тук беше и Джеф Стафи — програмният ръководител на базата. Добре изглеждащ млад инженер, облечен с поло, памучна военна униформа и мокасина. Той носеше черен малък компютър, който постави на дългата маса срещу залата.

— Първо ще прегледаме запис на всичко, което се е случило там — съобщи Стафи. — Ще видите мултикомпютърен анализ на въздушната, повърхностната и подводната акция. Той е направен от центъра за контрол на бойните действия върху самолетоносача

„Рентген“ и „Джаксънвил“. Ако има въпроси, може да спрете и да фокусирате върху специфичния аспект.

Повече от час им отне да сортират компонентите на задълженията. Като наблюдаваха по този начин, не можеха да не се възхитят на брилянтната тактика на Авилов. Тъкър и Джентил бяха честни хора. Нямаше дори опит за някакви обвинения относно изпускането на „Северна звезда“. Вече към края Тъкър каза:

— Нека да задържим тука, Джеф. Командир Моран, това трябва да е първото ви въвеждане в подводническата война. Искам да използвам тази възможност и да ви поздравя с добре дошла в службата.

— Благодаря, сър. Горда съм да бъда тук.

— Мак, вашите бъдещи командири вероятно направиха най-добрия си опит. Нещо да добавите?

— Да, сър. Те се държаха като бойци. Добър, настъпателен, сплотен екип. Авилов просто правеше това, което най-малко очаквахме.

Тъкър кимна с глава и погледна към него.

— Всеки, който би отгатнал, че Авилов ще излезе на повърхността над самолетоносача, е по-умен от мене. Добър опит. Някакви препоръки?

Маккензи направи технически анализ, който изненада Бел с детайлите си. Тъкър правеше забележки, като кимаше от време на време. Когато Маккензи свърши, той каза:

— Нещо друго? Някой друг?

— Сър?

— Да, командир Колби?

— Сър, днес имахме един инцидент, в който почти изгубихме екипажа на хеликоптера. Според нас отговорни са бъдещите командни офицери.

Флин заговори, преди да помисли.

— Хей, ние не сме...

Тъкър го прекъсна:

— Господин Флин, моля да обуздавате този добре познат ирландски характер. Аз бих желал да изслушам командир Колби.

Колби продължи яростно:

— Адмирале, ако бяха изчистили истински повърхността с локатора, можеха да чуят нашия „Червен лъв“ 610 и да избегнат кабела. Вместо това, те се закачиха и това стана причина хеликоптерът да се разбие.

Тъкър се намръщи.

— Мак?

Макензи говореше спокойно:

— Господин Бел е този, който спаси екипажа на хеликоптер 610.

— Бих искал да знам как? — попита Колби.

— Върнете анализа обратно. Той показва, че „Рентген“ дава команда „Напусни района“ — отговори Макензи. — Хеликоптер 610 нямаше право да извършва локационно потапяне в тази точка.

— Имаше комуникативно несъответствие — ядоса се Колби — Вашият екип налетя на него и го издърпа от небето.

Бел имаше вид на болник. Джесика постави ръка на рамото му.

— Спокойно, Марк. Колби просто е един глупак.

Бел прошепна разтревожен.

— Неговите лъжи ще натежат в моите документи. Не мога да преживея това.

Една от най-основните разлики между котката и лъжата е, че котката има само девет живота. Бел забеляза едно друго качество, което правеше Макензи един от най-авторитетните капитани на подводница във флота. Той беше непреклонен.

— Заповедта за спускане, която би могла да потопи хеликоптера, беше отменена от лейтенант Бел — продължи Макензи студено. — Той единствен правилно предположи, че кабелът се е закачил и заповяда спешно изкачване на повърхността. Моят перископ доказа, че господин Бел е прав и аз изкачих кораба.

Колби изглеждаше така, сякаш щеше да експлодира. Мачкаше кепето си и стискаше креслото, сякаш облегалката му беше врата на Макензи.

— Командир Колби, как е вашият пилот? — попита Тъкър.

— Ще живее. Не благодарение на подводниците. Сър, не ме интересува кой е бил отговорен. Мой човек падна заради него.

— Може би ще ви е интересно да знаете, че господин Бел скочи, за да спасява пилота ви — отбеляза Макензи.

Колби насочи обвинително пурата си.

— Той го хвърли там. Това е, което знам.

Тъкър потисна група неодобрителни гласове и взе решение.

— Съжалявам, господин Бел. Длъжен съм да свикам формална комисия. Утре сутринта ще прегледам записите. Добре, това е засега. Заемете местата си в океана. Връщаме се към „Северна звезда“. Имаме много малко време, дами и господа. Очаквам максимални усилия. Мак, може ли да те видя?

— Да, сър.

Колби издърпа хората си, като процеди:

— Аз ще те видя по-късно.

Бел пъкна ръце в джобовете си и напусна залата ядосан и потиснат. Вън Флин и Джесика се присъединиха към него.

— Не се безпокой, Марк. Маккензи ще ни защити сто процента — каза Флин.

— Тогава защо е тази комисия? — попита Бел.

— Просто формалност — увери го Джесика.

— Надявам се да е така.

— Ти ще се справиш ли?

— Да. Вероятно трябва да вървите — отговори той. Енергийните му запаси бяха вече на привършване. Всичко, което искаше, беше да се наспи.

Тя се усмихна:

— Трудно беше на подводницата. Ще се видим по-късно.

— Ще те видя, Джес — каза Флин. Гледаше я с възхищение. — Божичко, това е жена. Видя ли я днес? Беше великолепна.

— Може би просто ще я прибавиш към списъка си, Джейми — подкачи го Бел. Думите му бяха пълни със симпатия, но Флин се обърна ядосан към него.

— Нямах това предвид. Тя е различна.

— Хей, съгласен съм. Съжалявам.

— Добре — каза Флин укротен.

Бел беше изненадан. Значи Флин чувстваше нещо към Джесика Моран? Дори Бел го беше виждал с много жени. Сегашният му избор го изненада. Завоеванията на Флин бяха легион обожателки. Те принадлежаха към различни типове, но всички виждаха в него чаровния пират поет. Намираха го неотразим. Джесика изглеждаше по-възрастна, по-груба и по-зряла от повечето. Още повече че тя явно не

отговаряше на чувствата му. Той се чудеше дали Флин може да се чувства наранен от това, както повечето мъже. Отхвърлянето му щеше да бъде новост за него.

Слънцето беше ниско в небето. Няколко моряка се припичаха на плажа. По-надолу играеха волейбол. Флин купи студена бира. Седнаха на слънце.

— Чувствам се кофти, че изпуснахме онази подводница. Не мисля, че някога ще стана достатъчно добър — каза Бел сериозно.

Флин чертаеше линии по изпотената бутилка:

— Марк, наистина го мисля. Рег и аз сме добри. Може би по-добри от повечето. Но ти може да бъдеш поставен в друга лига.

— Просто се опитваш да ме накараш да се почувствам по-добре.

Флин тръсна глава. Внезапно му стана тъжно:

— Нищо подобно, самохвалко. Единствено по-добър е капитан Мак. Ние смятаме, че ти ще заемеш неговото място един ден. Много хора се учат да бъдат командири. Все едно да мериш костюм. Или ти става, или не. Костюмът стои изключително добре на Рег, и на мен. На Джес — също, уверявам те.

Бел се засмя.

— Много си скромнен.

— Както винаги. Но ти... добре, аз чувствам, че ти просто сякаш си роден да бъдеш командир на подводница. Както ние сме създадени да работим за теб. Това е странно усещане.

Бел се замисли върху това. Беше добро чувство. Както баща му беше казал... и Твен: „Истинският пилот не се грижи за нищо на земята. Само за реката. И неговата гордост е по-голяма от гордостта на кралете“.

Бел каза:

— Искам да си почина, Джейми. Благодаря ти!

— Разбира се.

— И късмет с Джес.

Флин се замисли за момент.

— Това очевидно ли е?

— За приятел. Просто се надявам... че няма да те боли.

Флин го погледна с тъжни очи:

— Прекалено късно, приятелю. Но О'Флин ти е благодарен за загрижеността. Върви да отморяваш. Всички имахме дълъг ден.

Картър се дръпна настрана от другите. Видя, че Флин бащински прегърна Бел. Разбра, че и той самият щеше да го подкрепи. Едва успя да скрие успокоението си. Ако Бел излезеше чист, това щеше да провали Рансъм. Той знаеше, че записите ще оправдаят Бел. Освен, ако не ги...

Джеф Стафи беше останал последен. Картър изчака в стаята за безопасност на назначенията, докато той отmine. След това се върна обратно в контролната зала. В работната секция зад стъклената стена имаше компютри и комуникативни конзоли. На оперативната секция беше монтиран голям видеоекран, съдържащ оригинални данни. Отвори първата от няколко кабинни. Търсеше къде Стафи е съхранил главния запис. Провря ръка над светлосиня кутия. Документите бяха пълни с дати... Той можеше да промени данните за Бел с много леко редактиране. Включи компютъра. Пръстите му блуждаеха по клавиатурата. Каквото и да направеше, беше по-добре от дяволската алтернатива, която подозираше. Дискът все още беше натоварен. Водеше своя вътрешна война, докато слушаше тихото бръмчене и пиукане. Като че се обръщаха колела в мозъка му. „Има стотина мъже, които биха се заклели, че си техен любовник...“ Възелът в стомаха му напомни за честта и дълга му. Рансъм... Бел... Дамгосал е целия му живот. Невъзможно е да се бориш с лъжата. „Има стотина мъже, които биха се заклели...“

— Рег, да нямаш допълнително домашно?

Картър скочи. Зад него стоеше Стафи. Трябва да беше се върнал за нещо.

— Искам да бъда по-добре подготвен — излъга той неубедително.

— А може би си готов да извървиш дълъг път, за да помогнеш на приятел? — предположи Стафи. Гледаше го замислен.

Господи, Стафи си мислеше, че е тук, за да помогне на Бел.

— Виж, исках само да се уверя... Добре, ние сме доста привързани. — Опита се да звучи убедително.

— Колби е никаквец. — Стафи намигна. — Но ти не трябва да се притесняваш. Аз знам какво разказват записите. Бел е бил правия. — Натисна бутона „инсект“. — Трябва да скрия това, разбираш ли?

— Разбира се. — Картър се потеше. — Нали няма да кажеш на никого?

— В никакъв случай. Ти си от този вид приятели, които бих искал да имам, ако попадна в затруднение. Рег, не се безпокой. Материалът е заключен.

— Благодаря, Джеф. Много благодаря.

Стафи размести записа и заключи кабинета. Картър прикри чувството на загуба и потъване. Пъхна ръце в джобовете — да не види спътникът му, че треперят.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Остров Андрос

Бел беше разтревожен и огорчен. Ако чутото не беше минало покрай ушите му, той би се предал. Стига вече. Нещата застрашаваха да се стоварят върху главата му. Той беше изпуснал Звездата. Все още изпитваше угризения. Напрежението около „Джаксънвил“ правеше нещата да изглеждат още по-лоши. Твен беше написал, че смелостта, това е устойчивост и властване върху страха, а не липсата му. Какво щеше да стане, ако не го овладееше?

Джесика Моран стоеше на плиткото. Беше се преоблякла в спортен екип. Държеше маратонките си за връзките.

— Здравей — каза той.

— Здравсти, Марк. Охлаждам си краката. По-добре ли си?

— Дългата разходка ми дойде добре.

— Така се чувствам и аз, когато потичам.

— Всеки се разтоварва по някакъв начин — съгласи се той.

— Кой обичаше Марк Твен в семейството ти? Рег ми каза, че си кръстен на него.

— Баща ми.

— Той също ли беше морски офицер?

Бел се поколеба за секунда:

— Беше последният капитан на „Дорнтън“.

— Подводницата, която... О, Марк, извинявай.

— „Топлото лятно слънце грее нежно тук — каза той тихо. — Топлият южен вятър духа нежно тук. Цветята те пазят. Лежи спокойно“. Това е епитаф на Твен, посветен на дъщеря му. Прочетохме го върху надгробния ѝ камък. Бил е добър човек. А твоите роднини?

— Още са в града. Баща ми е шофьор. Кара камион. Казва, че предградията са за мухълъвците.

— Твърд човек.

— Не. — Гласът ѝ стана топъл. — Като дете е. Само говори смело. Когато беше на тридесет, майка ми стана домакиня. Около

година той строи къщата. Затова тя беше покрай него. Макари, кабели, парапети, специални прозорци, врати и приспособления. Тя не го изостави. Бих казала, че това щеше да я убие. Повечето хора ги познават. Един главатар на банда дори взимаше уроци по тенис при него. Презреният тип се превръщаше в послушно дете, когато излезеше на корта. Всички мислеха, че ако загуби, ще извади нож. — Тя се усмихна на спомените си. — Оказа се добър играч. Баща ми му даде пари за стипендия, когато откриха, че има досие в полицията. Този човек не можа да забрави добрината и остана верен на баща ми. Двама от неговите хора охраняват къщата ни през цялото денонощие.

— Харесваш ли футбола? — попита той.

— Не мога да го понасям. Неприятно ми е, както когато ме сърби носът.

— Не е така.

— Харесвам атлетиката — каза тя. — Възхищавам се от старите спринтьори. Опитвах се да бъда Лорета Янг и я заобичах.

— Мога ли да ти доверя една тайна?

— Само ако е дълбока и мрачна.

Той кимна:

— Веднъж взех прожекционен апарат и в общата спалня показах един филм на Дийна Дърбин.

— И какво се случи?

— Вързаха ме за леглото и ми обръснаха главата. Атлетите не могат да оценят културните ценности.

— Марк, днес, когато хеликоптерът падна...

— Остави това, Джес.

— Но аз...

— Няма значение. Това засяга само мен. Да поговорим за вечерята. В базата има ресторант, където сервират печени миди. Флин ми е показал и местните барчета. Можем да се срещнем с него и Рег по-късно. — Видя, че тя се колебае и добави: — За честта на скаутите — бъдещи командири.

— В такъв случай — каза тя, — приемам.

Ресторантът на Мършавия беше претърпан с мъже и жени, които танцуваха. Имаше доста и на бара.

— А, ето я нашата половинка — каза Картър, когато забеляза Бел и Джесика.

Флин изглеждаше доста тих и трезвен. Гаврътна ирландското си уиски така, сякаш гасеше някакъв вътрешен пожар. Картър помисли, че това е някаква странна реакция. Освен ако... Възможно ли беше легендарният Джейми Флин най-сетне да е обладан от истинска любов? Той самият можеше да разпознае любовта веднага. Един поглед му беше достатъчен, когато срещна бъдещата си съпруга. Но изражението на Флин беше новост за него. Познаваше много добре своя съученик и знаеше, че Флин се чувстваше добре само ако се влюбеше за една нощ. Това трябва да беше голям удар за него.

Бел и Джесика си пробиха път до тях.

— Вечерта преваля, колеги — каза меко Флин.

— Знаете ли, сър, обещах на Люк Джонсън да ви поздравя — обърна се Джесика към Маккензи.

Споменаването на това име зарадва Мак.

— Двамата сме имали доста приключения. Неведнъж ме е прикривал.

— Каза, че винаги ви е бил подръка, сър.

— Много му отива да изопачава фактите. Какво ще пиете?

— Една бира като че ли ще бъде добре.

— За мене също — каза Бел.

— Бирата е подходяща за цитати — предложи Маккензи.

— Много добре, сър. Чували ли сте това? „Ласкателството и възпитанието не са толкова внезапни като масовото клане, но са по-опасни в дългия ход“. Или: „Ако изправиш гладуващо куче, то няма да те ухапе. Това е основната разлика между хората и кучетата“.

— Така е — съгласи се Маккензи.

Флин се обърна към Джесика с такава напрегнатост, че тя се стресна:

— Днес свърши добра работа, Джесика. Наистина, особено като се вземат предвид всички обстоятелства.

— Защо? Благодаря, Джейми.

— Наистина го мисля.

— Вярвам, че е така.

Той се отдалечи. Тя го изгледа озадачена. По-нататъшното ѝ учудване беше прекъснато от Мършавия — физически и философски гигант с рождено име Уендъл Мокси. Наблюдаваше царството си. До него стоеше по-възрастният му син. Той беше единственият мъж, по-

едър от него на това място. Мършавият държеше бутилка без етикет. В нея се забелязваше странен лист от растение, потопен в някаква течност.

— Какво ще кажете за малко сок от корен, капитан Мак? Лекарство за всякаква болест.

Джесика се намръщи:

— Изглежда вредно!

— Може би — усмихнат каза Маккензи. — Ако останеш достатъчно дълго тук, Мършавия ще ти налее малко. Това е традиция.

Собственикът започна разговор с Джесика за силата и славата. Мак използва тази възможност, за да привлече Картър настрана.

— Как се чувстваш, Рег? Всичко наред ли е?

— Добре съм, сър. Мисля, че имаше доста напрежение, но всички го преодоляха, нали?

— Не знам. На няколко пъти изглеждаш така, сякаш имаш нещо наум. Никога преди не съм чувал да се сопваш на някого. Имаш ли да споделиш нещо?

— Не, сър. — Ти не можеш да ми помогнеш — помисли си той. — Никой не може. Хванат съм в капана.

— Бъди по-смел в подводницата тогава. Не се колебай. Ти имаш талант. Не се опасявай от неуспех.

Това сякаш бяха общи приказки, но Картър почувства, че учителят му говори от сърце. Помисли си, че може да му се довери, може би той е човекът, който би се борил за него? Време беше да сподели с някого проблема си.

— Да обучавам е нещо ново за мен — продължи Маккензи. — Ако имаш някакъв проблем, ела при мен. Ти се ползваш с добро име, Рег. Не бих искал нещо да го застраши.

Картър се стегна. „Има стотина мъже, които биха се заклели, че си техен любовник“. Заболя го. Маккензи вече си беше съставил мнение за него. Ще бъде смел. Поне достатъчно, че да реши сам проблема си.

— Мога сам да се погрижа за това, сър.

— Много добре. Хайде да се връщаме.

Джъстин се преоблече в спортен екип и си върза косата. Отвън я чакаше Джесика.

— Радвам се, че ме повика, госпожо Маккензи. Заредена съм с прекалено голяма енергия, за да заспя.

— Аз също. Мак още не се е прибрал. Мислех си, че е подходящо сега да поговорим. Преди да сте се потопили във водата. Как се справяш?

— Добре. Напрежението беше голямо. Само за четири дена свикнахме един с друг. Между другото, може да тичате, ако искате.

— Чакай само да се засиля...

— Хей, аз не мислех...

Джъстин полетя. След около двеста метра Джесика я надмина. Джъстин потисна импулса да надбяга момичето, все пак беше по-зряла от нея.

Джесика се върна.

— Добре ли сте, госпожо Маккензи? Ако обикновено не тичате толкова далече, може да спрем.

— Къде сте се научили да се борите така? — попита Джесика, след като се изравниха. — Да не сте испанка?

— Първите ми тренировки бяха в партизанската война и метежите на Никарагуа. Ние сме стара фамилия. Дядо ми е бил президент веднъж. Когато Сомора дойде на власт, ние преминахме към силите на революцията. Там съм се научила.

— О, поразена съм!

Джъстин почувства нещо зад себе си. Но нямаше никой. От какво бягаше, чудеше се тя. „Защо се състезавам с това дете?“ По краката ѝ пропълзя болка; Джесика тичаше без усилие. Толкова е млада! Сякаш нещо я прободеше. „Аз съм в средата на живота си. По средата на живота! Колкото и бързо да тичам, не мога да избягам от възрастта. Това съм почувствала зад себе си“.

Вървяха по шосето. Приличаха на две гъвкави сенки.

— Може ли да попитам с какво се занимаваш? — каза Джесика. — Такъв дяволски урок получих от теб на кораба!

Джъстин се взираше в голямата сребърна луна отпред. Тя нямаше да се предаде! Не би могла!

— Не беше много женствено, а? Да покажа чорапогащите си на целия екипаж! — Стъпи на пясъчната издатина. — Аз съм старши оперативен директор в Централното разузнавателно управление. При случай, ръководя и акции на открито.

— Госпожо Маккензи, може ли да попитам нещо лично?

— Разбира се, Джесика.

Думите сякаш избликнаха от нея:

— Вие знаете ли как изглеждате? Искам да кажа... Съжалявам... Господи, ние сте толкова красива! И талантива. Такава ли сте била винаги?

— Да. — Джъстин отговори простишко, но спътницата ѝ разбра, че е честна. — Баща ми беше концертиращ пианист. Такава бях и аз. За известно време. Дори когато бях съвсем млада, мъжете идваха да ме гледат, когато свирех. Не беше хубаво да усещам погледите им върху корема и гърдите си. Това... ме безпокоеше. Баща ми искаше и граничните стражи да разберат, че той и братята ми ще ги избият.

Джесика се препъна. След това се втурна назад. Не беше сигурна, че е чула правилно.

— Да ги избият?

— Така можехме да прекарваме оръжие и амуниции през границата. Сега рядко свиря.

— Съжалявам.

Джъстин сви рамене:

— Казах ти го просто като урок. Балансирането е най-важното. Никой не може да има всичко.

— Ще го запомня.

— Тичай — каза Джъстин, като се стрелна напред. Атлетите го наричат разтоварване. Тялото ти се запотява. Освобождава се от натрупаните отрови и започва да образува ендорфини — естествени унищожители на болката. Това е велико усещане. Освобождаваш се от себе си. Сякаш вятърът отнася душата ти. Джъстин се залови за това усещане. То я издигна над топлия път. Болката утихна. Тя летеше.

Зад нея се обади Джесика:

— Господи, вие сте щастливка!

Сега Джъстин се препъна. Щастливка? При цялото ѝ нерадостно детство? При непрекъснатата борба? Винаги беше имала чувството, че е избрана за специална агония. Тогава се видя така, както Джесика я виждаше — как тичаше по посребреното от луната шосе, с вятъра, който облъчваше лицето ѝ, с крака, които сякаш щяха да се изтощят напълно и завинаги. За пръв път почувства богатството на живота си.

На Мак — също. Въпреки техните трудности. Внезапно разбра какво да даде на съпруга си.

— Ти ми донесе щастието, Джесика Моран! — извика щастливо тя.

— Аз? Защо?

— А защо има небе? — Джъстин се усмихна на вятъра. Нощта носеше някаква особена чистота. Всичко лошо вече беше зад гърба ѝ. Какво значение имаха годините ѝ? — Хайде, цялата съм мокра от пот. А водата изглежда великолепно.

— Нямаме бански костюми — стресна се Джесика.

Джъстин се чувстваше свежа като дете.

— Кой ще ни види? — Затича се към брега и започна да хвърля дрехите си. — Да плуваме до онзи пясъчен насип.

— Да, но...

Само по пликчета, Джъстин се гмурна във водата. Плуваше с бързи, силни загребвания. Вдишваше на всяко четвърто, като истински плувец.

Джесика се възхити на смелостта на Джъстин, докато се събличаше. Тялото ѝ блестеше. Това я възбуди. Зърната на гърдите ѝ набъбнаха. Почувства се необикновено. Така свободна, почти гола под лунната светлина на безлюдния бряг! Сякаш щеше да направи нещо, което винаги е обичала да прави. Доплува до насипа и до мълчаливата, красива Джъстин Маккензи.

— Подводницата при нощни маневри сигурно прилича на нощна сирена — пошегува се тя.

Джъстин се засмя.

— Трябва да се види. Кажи ми как стигна до морския флот?

Джесика се протегна.

— Един съсед искаше да се омъжа за него. По дяволите, винаги съм си мислила, че ще го направя. Да стоя вкъщи и да раждам, да пазарувам. Да разговарям с момичетата за секс. Да ме пребива, когато се върне вкъщи пиян. Така правеха всички. Един ден в пералнята, докато перях дрехите на моя приятел, дочух разговора на други две жени. Едната от тях наскоро беше водила децата си в Дисниленд и разказваше за Гуфи. Там, знаете, има такива живи герои. Каза му „здрости“ и поискала и децата да го поздравят. Но не можела да се сети дали това е Гуфи или Плуто. Накрая детето каза „Здравей, Гуфи“ на

Плуту. Това наистина било объркващо. Не знаела какво да обясни на децата си. Тази случка сякаш ме ритна. Може би и моят живот щеше да заприлича на техния, ако се омъжех за онзи човек. Рано или късно щях да седя някъде и да се притеснявам, че съм забравила разликата между Гуфи и Плуту, или за нещо друго. Трябваше да се махна. Един човек, който набираше войници, ми каза, че мога да опитам в Академията. Оценките ми бяха добри. Бях и атлетка. Баща ми познаваше конгресмен, който насочи програмата към града ни. Приеха ме. Влязох. Обаче никога не биха ми позволили да се доближа до подводница. Това ме подлудяваше. Тогава изучих кораба за подводно спасяване и се научих да го харесвам. И сега съм това. — Джесика се усмихна. Никой не ми е разказвал, че има съвършено друг начин на живот. Очарователно е. В училище те учат, че може да бъдеш секретарка, учителка или медицинска сестра. А момчетата — лекари или адвокати.

— Повечето от нас са странна комбинация между способности и обучение.

Джесика беше заинтригувана.

— Като мен например?

— Да, предполагам. Но сега имаш каквото си искала.

— Днес се чувствам добре — съгласи се Джесика. — Започвам да мисля, че светът е по-голям, отколкото си представях. Сигурна съм, че никога няма да забравя как изглеждаше, когато те видях за пръв път. Не само дрехите, но и твоето поведение. Страшно ме впечатли. Искам и аз да бъда такава.

— В много отношения ти вече си.

На Джесика ѝ стана приятно.

— Знаеш ли какво, Джъстин?

— Какво?

— Да вървят по дяволите Гуфи и Плуту.

Морският офицер и държавният служител избухнаха в пристъп на неудържим смях.

Когато Мак се върна, къщата светеше.

— Джъст?

— Мак? Тука съм.

Тя седеше в леглото, облечена в огромна тениска и четеше.

— Радвам се да те видя — каза той.

Тя се наклони да го целуне.

— Току-що се върнах. С Джесика потичахме.

Той леко отвърна на целувката ѝ и закрачи.

— Трябва да говоря с теб. Имам проблеми с това обучение на бъдещи командни офицери. Ти какво мислиш?

Джъстин остави книгата и потисна усмивката си. Беше присъщо за него да пристъпва към проблема направо, без предисловия. Когато нещо го тревожеше, не вземаше решение, докато не го обмисли добре. Промяната в техните отношения включваше въвеждане на всеки един е светът на другия. Хората наричаха това обвързване.

— Предпочиташ да командваш подводница — каза тя.

Мак я погледна истински изненадан:

— Ти си знаела?

— Досетих се. Ти си човек на действието. Учителството ти се струва като ужасяващо опитомяване.

Мак си взе бира, тръсна се на стола и вдигна крака.

— Искаш ли чипс?

Малко смутена, тя пое пликчето през завивките:

— Знам, че се съгласих да не ям в леглото. Но малко пържени картопки и хубава книга... Божествено е.

— Вероятно съм щастливец. Някои жени предпочитат диаманти.

— Той дъвчеше замислен. — Когато Бен ми постави тази задача, аз повярвах, че ще се справя. Сега, когато съм в нея, си мисля дали няма да се проваля.

— Ти си доказвал, че можеш да успяваш по-добре от всеки друг. Но има и нещо друго.

— Слушам те.

— Ти не си готов да преминеш към нов етап от живота си.

Мак я погледна раздразнен.

— Глупости.

Джесика отговори спокойно:

— Добре. Но това не е защита.

Мак овладя един сърдит отговор.

Джъстин остави книгата.

— Когато тичахме с Джесика...

— Тя се представя добре, между другото.

— Чух. Мисли, че си много умен.

— Ужасен съм.

Джъстин се усмихна:

— Не, напротив, приятно ти е. Както и да е. Когато тичахме по брега, аз опитвах да я надбягам. Не исках да изглеждам стара или мудна до нея. Почувствах, че нещо тегне зад гърба ми. Сякаш ме преследва. След малко разбрах какво е.

— Какво?

— Ужасът, че ще остаряя и ще се променя. Че ще стана прекалено дебела или прекалено бавна. Но това не е най-важното. Най-важното беше съгласието ми, че трябва да приема старостта. По две причини.

— Тя е неизбежна — вметна Мак, — кали?

— Това е първото. Втората причина ме разтърси силно.

Мак изглеждаше заинтересуван. Джъстин се опита да намери най-подходящите думи, за да му обясни по-добре какво беше почувствала тази вечер.

— Мак, аз съм по-добра. Всичко, което се случи в моя живот, в твоя живот... още от баща ми, ти знаеш, ме е направило по-добра, по-богата. Не бих искала отново да бъда дете. Това си е за... е, добре, за децата.

Нещо в очите му се промени. Признание ли правеше тя? Все пак постигна целта си. Беше го накарала да разбере всичко.

— Ще отида на кораба — каза накрая.

— Така ли?

— Ще тръгваме много рано. Защо да те будя?

— Добре.

Мак излезе във всекидневната. Джъстин чу как външната врата се отвори и затвори. Колкото и да ѝ се искаше Мак да остане, разбираше, че той трябва да бъде насаме. Беше я потърсил и това показваше, че са станали по-близки. Беше му дала каквото можеше. Той щеше да обмисли думите ѝ, да търси истината в тях. Точно както правеше и в командната кабина. Да нарежда и залепва късчета от мозайката. Тогава щеше да дойде прозрението. Щеше сам да намери отговорите си.

Джъстин вярваше в това!

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

„Северна звезда“

Паченко ремонтира повредите в подводницата, колкото можа. Сега нямаха перископ за атака. Радиоантената частично беше извън строя. През пропуканите уплътнения се просмукваше вода, която помпите изхвърляха.

— Оператор, командна кабина — каза Авилов. — Приятелите ни още ли са тук?

— Същото както преди, капитане. Аз не мога да ги чуя, но ако ти кажа, че са тука, няма да възразя.

— Пусни звука.

Около края на обхвата Авилов чу разрушителя, който ги дебнеше от два дена.

— Павел, направи дълбочината 20 метра. Всички машини, стоп!

Паченко никога не беше виждал Авилов в по-добра форма. След като избягаха от бойната група, три други кораба ги бяха засекли, но той беше успял да се освободи. Въпреки слепотата си, придвижваше Звездата сякаш беше мехурче в морето. Тук спускане, там — издигане. Където се наложеше — бягаха. Беше усетил разрушителя точно десет минути преди оператора със своя локатор. Бяха на няколкостотин километра от Бахамите, все още в дълбоки води. Паченко се приближи до масата с картите. Авилов го попита меко:

— Колко близо сме до огневата точка?

— 20 километра. Сега трябва да обърнем.

Думите „перископите нагоре“ се изплъзнаха от устата на Авилов. Уредите застъргаха.

Авилов виждаше само най-контрастните контури на предметите, всичко останало беше в мъгла. Предстоеше им най-голямата опасност — влизането в залива Сабана кей. Притесняваше се, че бомбата в черепа му би могла да избухне всеки момент. Паченко трябваше сам да придвижва Звездата. Времето напредваше безмилостно. Оставаха им само четири дена. Само четири дена!

— Ще бъда в машинното — каза Паченко.

Той много находчиво беше създал малки бомби, които предизвикваха повече миризма и дим, отколкото щети. Складирани във вентилационното, те надеждно щяха да предпазват кораба. След „пожара“ щяха да се приближат към Сабана кей и да открият семействата си. Да установят колко войници ги охраняват, къде бяха оръжията им, къде са настанени. След това щяха да атакуват. Авилов щеше да остави Степов и Пушкин от другата страна на острова с Паченко, докато той с Мишкин щеше да се приближи към пристанището и да унищожи корабите и хидропланите. Ако действаша бързо и нямаше много вражески сили на острова, щяха да успеят.

Паченко се върна и постави ръка на рамото му:

— Десет минути. Бъди внимателен.

Авилов опипа за телефона. Температурата на водата беше 25 градуса. От изгрева бяха изминали десет часа. Трябва да бяха достатъчно близо до разрушителя. Би трябвало да се насочи към Звездата веднага, щом чуе сигнала SOS. Личният му противогаз беше в преградката над главата му.

— Капитане, Паченко е. Огън! Огън в машинното! Огън в машинното!

— Капитане, помещението за торпедата е. Парлива миризма. Имаме задушлива миризма. Може би от огън?

Противопожарната аларма рязко зазвъня. Димът нахлуваше през всеки вентилационен отвор. Нямаше нещо по-ужасно от огъня за една подводница. Той можеше да обхване целия кораб и да изпепели всичко за минути. Хората останаха по местата си само защото бяха дисциплинирани.

— Капитане, не можем да го овладеем. Реакторът е застрашен от атомно разрушение.

Авилов грабна микрофона:

— Говори капитанът. Изкарай кораба на повърхността и се пригответе за евакуация. Няма опасност, ако сложите противогазите си. — Обърна се към тези до него. — Слушайте всички вие. Останете по местата си. Ще освободим командния екип само в краен случай. Господин Паченко ще ограничи пожара след минути.

Някои се опитаха да промърморят, но това беше Авилов, Ястреба. Беше ги спасявал стотици пъти през всичките тези години.

Останаха.

— Капитане, операторът е. Има контакт... Разрушителят. Вие бяхте прав — каза Пушкин щастливо. — Отговарят на нашия сигнал за бедствие.

— Видяхте ли? Казах ви да не се безпокоите — отговори през пушека Авилов. — Господин Степов, идете при радиостанцията и изпращайте сигнал SOS. Следва евакуация.

Паченко помагаше на хората да излязат през люка и даваше заповеди за хвърляне на спасителните салове. За по-малко от петдесет минути целият екипаж беше във водата. Пушекът още струеше през люковете. Над главата си Паченко чу шум от самолет. Нямахше съмнение, че правеше снимки. Много добре. Точно от документиране на събитието имаха нужда.

Когато и последният сал се отдалечи от корпуса, Паченко се спусна във вентилационното помещение. Превключи прекъсвачите, които позволяваха на вентилаторите да се задействат отново. След няколко минути коридорите бяха изчистени. Той осигури люковете и продължи нататък. Безлюдните помещения бяха зловеци. В съдовете храната стоеше наполовина изядена. Видеокасетофонът продължаваше да работи. Изключи го. Върна се в машинното, възстанови контрол върху реактора, осигури контролната кабина, помещението за торпедата, изчисти маслените и другите отпадъци. Зареди дулата.

Върна се в контролната кабина. Там бяха Степов, Мишкин, Вашовски и Пушкин. Старите, изпитани и верни ветерани.

— Пожарът е потушен, капитане. Реакторът е безопасен и всичко функционира нормално.

— Свалете маските си! — заповяда Авилов. — Павел, потопи кораба на 500 метра.

— 500... но защо, капитане? Не трябваше ли да вземем екипажа? — попита Вашовски.

— Не. Защо просто не изпълните заповедите ми? — отговори Авилов, доловил объркването в гласовете им. — Павел, потвърди дълбочината. Юри, донеси от сейфа ми оперативните заповеди. Бързо!

Юри изпълни нареждането. Авилов усещаше Мишкин по тътрещите му се крака. Пушкин — чрез шума на дрехите му. Вашовски — чрез начина, по който свиваше пръстите си. Степов — по подсмърчането, което го беше нападнало напоследък.

— Колко от вас искат да видят този кораб като собственост на Украйна? — Авилов знаеше добре кои са те. Всичките бяха етнически руснаци. Те поклатиха главите си. — Добре, това ще направим сега. Украйна не може да иска нещо, разрушено от огъня, нали? Ще променим външността на Звездата в тайна база в Куба. Тогава няма да може да отиде в новия си дом в Кола бей. Това е. По тази причина имаме извънредна ситуация. Може сами да прочетете заповедите на адмирал Рушков.

Те запрехвърляха документите от ръка в ръка. Кимаха многозначително. И така, Великата руска мечка все още не беше загинала!

— С мен ли сте? — попита Авилов.

— Да, капитане — отговори Степов.

— Добре, сега трябва да бъдем много тихи.

— На 500 метра сме, капитане — рапортува Мишкин. — Поемам кормилото.

— Добре. Следвай курс 215. Само с резервния двигател.

Един час се отдалечаваха от мястото на „бедствието“. В дълбоките топли води бяха безшумни като сянка. Работеха в пълен синхрон. Бяха си разпределили задълженията. Мишкин управляваше кормилото. Паченко контролираше равновесието на кораба. Вашовски отговаряше за контрола на стрелбата. Пушкин — за локатора. Степов беше навигатор.

Ястребът стоеше изправен. Вдигнатите около тила му ръце приличаха на силни криле. Нямаше да позволи съпругата и децата му да загинат. Поне докато управляваше Звездата с оръжията на борда ѝ.

Неочакваният, внезапен звън на подводния телефон почти му причини сърдечна атака.

— Юри?

Това беше повече от шокиращо, защото той се ползваше за свръзка на кораби само на близко разстояние.

Паченко вдигна слушалката.

— Да? — каза той. След това още няколко пъти „да“. — Разбрах. — Затвори телефона.

— Кой, по дяволите, беше този? — попита Авилов.

— Капитанът на либийската подводница „Адри“ — отговори спокойно Паченко. Все пак беше учуден. — Поздравява ни за

идеалното представление и ни информира, че ще ни охранява до Сабана кей. Каза, че името му е капитан Зилах. Надява се, че го помниш от Академията. Увери ни, че има идеална огнева позиция, ако променим плановете си.

Авилов разбра всичко. Беше прекалено тихо. „Адри“ трябва да е чакала тук дни, може би и седмици. Този път беше надхитрен.

— Отново сме в засада — каза той горчиво. — Изглежда ни предстои ново бягство!

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

„Джаксънвил“

— Поемете ръководството, господин Флин — нареди Маккензи.

— Да, сър. Време е бандата да действа.

Капитанът трябваше да се съгласи, че Джеймс Грейди Флин приличаше на пират от осемнадесети век, който смело управлява своя кораб. Въпреки че „Северна звезда“ беше избягала, все още заповедта беше да бъде унищожена.

Маккензи искаше да усъвършенства уменията на бъдещите командири и нивото им на концентрация. По тази причина изпрати Бел и Картър на борда на „Аугуста“ под ръководството на Скоти. Противопостави ги на Флин и Джесика от „Джаксънвил“, докато продължаваха издирването.

— Мисля, че го засякох — каза Флин.

Като че да му отговори, гласът на офицера от локатора рапортува:

— Контролна кабина, торпедо във водата. Посока 180. Насочва се на юг.

— Това е добре — отговори Флин. — Ние се насочваме на запад. Определи ли координатите на „Аугуста“?

— Да, сър. Същото направление... Разстояние 3000 метра.

— Готова съм да действам — съобщи Джесика Моран от кабината за контрол на стрелбата. Стана ясно, че се възхищава от начина, по който Флин управлява кораба.

— Благодаря. Рулеви, обърни кормилото на 180. Напред една трета! — заповяда Флин.

— 180, напред една трета, разбрано.

Флин придвижваше кораба бързо. Всеки командир, подобно на артиста или атлета, си има собствен стил. Бел движеше кораба си грациозно и той му приличаше на спокоен делфин. Корабът на Флин беше като шпага — стрелкаше се ту насам, ту натам. Сякаш се целеше в сърцето на врага.

— Разстоянието е 1000 метра.

— Зареди дула едно и три. — Флин се обърна към Маккензи. — Разрешете стрелба, сър.

— Може да стреляте, капитане.

Флин имаше право да убие Бел, но това не беше достатъчно. Той използва маневрата, наречена „яздене във вражеския параван“. Обхватът на подводницата е конусообразен. „Параванът“ беше на разстояние 30 до 60 градуса от основата на кърмата, където локаторът не би могъл да засече присъствието на враг. Но трябва да си много близо. Това прави маневрата опасна. Хиляда и по-малко метра са много малка дистанция, за да спреш навреме. Затова имаше постоянна опасност от сблъсък. Флин работеше без никакъв страх.

— Разстояние 800 метра — рапортува операторът.

— Не те ли безпокои, че си прекалено близо? — попита Маккензи.

Насмешливият поглед на Флин беше достатъчен отговор.

— В готовност съм — рапортува Джесика.

— Много добре — отговори Флин. — Подготви дула едно и три.

— Корабът е готов. Позицията е готова. Торпедата са готови.

— Готови... Огън!

— Дуло едно стреля.

— Готови... Огън!

— Дуло три стреля.

Маккензи си представи Бел в неговата контролна кабина как търси Флин на юг, за да го открие в своя параван. Дори и без да преглежда лентите, той знаеше, че изстрелите на Флин ако не убият, поне ще осакатят „Аугуста“.

— Добре направено, господин Флин.

— Благодаря, сър. Добра работа, Джес — добави топло той.

— Госпожице Моран, посмете контролната кабина.

— Поемам, сър — отговори отсечено тя.

Маккензи съобщи по радиостанцията на „Аугуста“, че Реджи Картър трябва да поеме командването и дуелът да започне отново.

— Дълбочина 4000 метра. Пяната пет степени по-ниско — заповяда Джесика и хвърли към Маккензи бърз поглед, изпълнен с гордост и благодарност, преди да започне работа с Флин върху планиране на стратегията.

Страстният ентузиазъм на Джесика беше очевиден. Екипажът ѝ се подчиняваше с готовност. Маккензи забеляза, че също се радва. Допускаше, че ако неговите бъдещи командири се нуждаеха от баща, той би бил най-подходящият. Те бяха деца, които трябваше да направи възрастни. Това беше нов живот за него. Тази мисъл сякаш отвори пред него врата към нещо, което винаги беше отхвърлял: предизвикателството към професионалните цели, които си беше поставил преди години.

— Сър? — Джесика беше изпълнена с гордост. — Направих както казахте. Мисля, че може да открием „Аугуста“.

Той почувства, че в него покълва семето на надеждата. Крехко и неуверено, но все пак беше там.

— Да поговорим за това — каза Маккензи.

„Аугуста“

Бел беше изтощен. Не беше допускал, че Флин ще проникне зад „паравана“ му. Щеше да реагира по-добре, ако можеше да се концентрира. Главоболието му се беше усилило. Понякога водата така сладко го мамеше... „Само потъни...“ Той трябваше да се съвземе. Би ли могъл да продължи да командва, ако това не престанеше?

— Мисля, че знам какво търсиш, Рег — каза той. Опитваше се да избистри мислите си.

Картър трябваше да възстанови наранената им гордост. Проучваше плоскодъжната скала върху картата. Най-добрият начин да откриеш врага е да се движиш тихо, за да намериш място за своя кораб. Да изключиш всичко и да чакаш. Да го принудиш да се натъкне на сигналите ти.

— Изглежда добре, Марк. Поеми курса много тихо.

Картър придъни „Аугуста“ върху рифа.

— Изключи всички машини, освен кислородния генератор. Ще седим и ще чакаме. Контрамерки, пригответе два от онези нови радиоконтролируеми шумообразуватели. Намалете налягането. Искам ги върху тази подводна скала, когато я напускаме.

— Контрамерки, разбрано.

Двубоят между него и Джесика Моран се превръщаше в битка на търпението. Когато Джесика си покажеше главата, Картър щеше да я

засече, както го беше учил Маккензи. След това щеше да изстреля шумозаглушители, за да прикрие своето присъствие на рифа.

— Насам се насочва торпедо, капитане. Точно срещу скалите.

— Пълен напред. Рулеви, кормилото рязко надясно. Максимално завъртане. Капитане, разрешете стрелба.

— Може да стреляте, господин Картър — отговори Скоти. Маккензи беше един от най-старите му и близки приятели. Бяха се съревновавали чрез различните си кариери. Никой не постигаше пълна победа, въпреки че и двамата го можеха. Този екип бъдещи командири беше дяволски добър, мислеше си той.

Картър използва високоскоростна ос на завъртане, за да заблуди локатора на Джесика и да го принуди да засече лъжлив шум. Звукът на въртящо се витло, наречен „ашик“, показва точно къде беше целта. Джесика се заблуди. Изстрелът на Картър „уцели“ „Джаксънвил“, докато този на Джесика само образува мехури.

— Добре направено, Рег — поздрави го Бел.

— Съобщение от „Джаксънвил“, сър.

Скоти го взе и го прочете. „Имаме проблем с реактора след последния курс. Трябва да се върнем на остров Андрос за ремонт. Двата трябва също да се върнете, веднага! Господин Бел да поеме ръководството.“

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Остров Андрос

Повредената „Джаксънвил“ пристигна малко след „Аугуста“. Персоналът на АЦПИК нахлу в кораба под ръководството на главния инженер. Всички бяха нетърпеливи да се върнат обратно в морето. Нямаше време. Всеки час доближаваше Авилов до целта му. Оставаха само три дена. Трябваше да го спрат!

Маккензи видя Бел да слиза на кея. Имаше същия вид както когато падна хеликоптерът. Това потвърди предчувствията му. Увери се, че главният инженер държи под контрол работата, и се приближи до него.

— Искам да поговорим, Марк. Ще имаш ли нещо против да се присъединя към тебе?

— Какво говорите, сър? Как е корабът?

Брегът беше безлюден.

— Пробив на пара в резервния двигател. Нужни са ни нови клапи. Надявам се, че скоро пак ще се потопим в океана. Какво мислиш за своето представяне днес?

— Загубих. Отново.

— Загуби, защото Флин те изненада. Това става единствено когато командир с твоите качества не е осигурил своя „параван“.

— Не знам.

Маккензи го прегърна.

— Нещо в теб самия те измъчва. Виждам те, когато мислиш, че никой не те наблюдава. Същото е, когато падна хеликоптерът. Днес навярно това се отрази на работата ти. Защо не ми се довериш? Аз съм добър слушател.

— Забравете това, сър.

„Как би могъл да стигне до него? — чудеше се Маккензи. Какво би могъл да му каже?“ Намеренията му бяха съвсем чисти и безкористни. Заговори простичко:

— Марк, работата с бъдещите командири ме затруднява. Искаше ми се да бъда до теб. Да преминем заедно през всичко. Но те те отделиха от мен. Искам да направя най-доброто за теб, но не знам точно какво е то. Опитвам се да ти бъда приятел. Може би като решим заедно проблема, ще се сбlijим. Позволи ми да се почувствам учител, Марк. Позволи ми да ти помогна!

Бел спря.

— Ще можете ли, сър? — Бавно и внимателно съблече ризата си. — Ще можете ли, след като видите това?

— Велики боже! — Маккензи беше виждал много белези, но никога — такива.

Грапава редица от дълбоки триъгълни прорези пълзяха по цялата лява ръка на Бел. Разпространяваха се навън и навътре към гърба му.

— Марк, какво е това?

Бел гледаше към морето. Отново се беше изолирал.

— Да вървим, синко — подкани го меко Мак.

Гласът на Бел сякаш идваше от милиони далечни мили. В него имаше нещо призрачно, плашещо:

— Бяхме в Австралия за приятелско посещение на пристанището. На два-три километра от брега видях как се обърна една семейна лодка. Във водата имаше стадо делфини. Скачаха много красиво. Явно човекът се беше загледал в тях и е допуснал грешка. Аз бях дежурен на палубата. Човекът държеше съпругата си. Във водата беше паднал малкият им син. Дадох заповед да се доближим до лодката. Точно когато бяхме до нея, една вълна я погълна. Гмурнах се за момчето. Не мога да ви кажа колко дълбоко, но го достигнах. Сър, държах малката ръчичка и не можах да се изкача нагоре. А беше толкова близо... Толкова близо... Почувствах, че нещо ме ритна отзад. Отначало помислих, че е корабът ми. Само нещо голямо можеше да ме чукне така. Трябва да съм бил близо до повърхността, защото имах още въздух в дробовете си. Все още държах ръката на детето. Разбирате ли, все още я стисках! Гърбът и рамото ме боляха така, сякаш те бяха измислили болката. Но аз продължавах да го дърпам нагоре, за да може да вдиша. Тогава го видях. Огромно, сиво острие пореше водата. Вече знаех, че не ме беше ударила подводницата. По-късно ми казаха, че това е бяла акула. Един моряк, който е бил и друг път в тези води, ми разказа, че бил хвърлил срещу нея десет-

петнадесет М-16, но не е могъл да помръдне дори главата на това деветтонно чудовище.

Маккензи усети страха му като периодично повтаряща се треска. Марк заговори по-бързо.

— Бях толкова изплашен. Нямаше къде да избягам. Подводницата беше прекалено далече. Държах и детето. Трябваше да го защита. Чувах как крещят родителите му, хората на палубата. Делфините се мятаха наоколо като полудели. Единственото нещо, което можех да направя, беше да се обърна с лице към опасността, въпреки че нямаше с какво да се бия. Никога не бях виждал такива челюсти. Като огромна грозна пещера, която се приближаваше към мен. Пред чудовището имаше същото вълнение, както пред подводница. Направих единственото нещо, което можах — обгърнах детето с ръце. Може би най-трудното нещо, което някога съм правил в своя живот. Обгърнах гърба си към онова нещо. Единствената ми надежда беше да докопа мен и да забрави за детето.

Бел се беше пренесъл там. Маккензи можеше да види това. Дори на лунната светлина изглеждаше блед. Всеки мускул беше скован от ужас. Мак докосна ръката му. Сякаш беше от камък. Сълзи се стичаха на воля по лицето на младежа. Не се и опитваше да ги спре.

— Никога не бях изпитвал такава болка. Както когато захапваш ябълка, така се впиха зъбите ѝ в мен. Но това не беше най-лошото. Акулата... тя разбра! Това беше дяволът, сър! Уверих се в това. В акулата се беше вселил дяволът, защото тя не искаше мен. Тя само ме захапа и ме захвърли настрана. Това беше шок, на който тялото ми не можа да реагира. Детето се изплъзна от ръцете ми. Стисках го с последната силичка, която ми беше останала, но внезапно акулата се появи отново. Може да съм бил близо до повърхността, може би близо до удавяне — не знам. Отворих очите си и погледнах направо в нейните. Тогава разбрах, че беше нечестивият. Видях го! Начинът, по който ме гледаше и тогава... и тогава... тогава нагълта момчето! Почти изящно отвори масивните си челюсти и го схруска... Внезапно аз... аз държах... една ръка. Всичко, което имах беше ръка, която свършваше с назъбените остриета на кости. Мразех това чудовище така, както не съм мразил преди. Не разбрах откъде взех силата. Може би от това хилещо се чудовище пред мен или от кръвта и късовете, сред които плувах. Единственото нещо, което можех да виждам, беше това

огромно, примигващо, хилещо се зловещо око. То чакаше да осъзна своя собствената си безпомощност. Искаше да се наслади на това, което би могло да направи с мен. Може би има Господ. Не знам. Нещо ми даде сила. Вдигнах това назъбено парче кост и го забих направо в онова око с всичката сила, която събрах.

— Не вярвайте, ако ви казват, че акулите нямат глас. Аз още чувам този вик и ще го чувам, докато съм жив. Акулата подскочи от болка. Огромното сребърно тяло се стрелна. Опашката като камшик плесна с огромна сила по повърхността... и ме остави жив. Върна се обратно. Искаше да ме убие. Със сигурност щеше да го направи, но делфините се спуснаха. Заудряха я отстрани подобно торпеда. Акулата се мятеше във водата. Делфините продължаваха да я бият. Имаше все повече кръв. Все по-настъргано забиваха твърдите си носове в слабините ѝ, докато тя започна да се гърчи от болка.

Бел видя в съзнанието си последната сцена. Кошмарът, от който не можеше да избяга. Акулата беше прекалено близо. Едно ухапване би могло да го довърши. Тя обаче искаше раненият и кървящ човек да запомни, искаше той да живее с това... Най-трудното от всичко. И последната картина, която никога нямаше да забрави — точно преди да загуби съзнание от шок и болка, точно преди да го погълне дълбоката тишина — това беше дяволското, арогантно чудовище да проблясва с ръката на момчето в окото си. Дланта ѝ сякаш му махаше, махаше му, докато чудовището се отдалечаваше...

Бел рухна. Тресеше се от неовладяеми спазми, които терзаеха тялото му. Мак го прегърна.

— Слушай, Марк. Това е било едно живото. Не е бил дяволът. Само едно животно.

Бел поклати глава.

— Аз също мислех така. Но не разбирате ли, сър? То не беше гладно. Ако беше — щеше да ме глътне. Това момче не би заситило глада му дори за един час. Взе момчето, защото се опитах да го защитя. Изяде го от злоба. Затова му върнах омразата. Прибраха ме на борда. Корабният лекар направи каквото можа. Оперира ме върху масата на каюткомпанията, но спаси ръката ми. Когато се събудих, всичко си припомних. Тъпчеха ме с болкоуспокояващи. Но аз бях благодарен, че акулата не беше изяла краката ми. Почаках, докато ме оставят сам, и облякох водолазния костюм. Момчетата в контролната

кабина сигурно са си помислили, че виждат призрак, целият в кръв и бинтове, с подивели очи. Насила завзех командването и ги заставих да търсим акулата. Насочих локатора за живи обекти. Минавахме през рисковани дълбочини. Не ме беше грижа, бих се съюзил с дявола, само за да докопам този хищник. Дори бях заредил дулата, преди да скочат и да отскубнат пистолета от ръцете ми.

— Не си бил на себе си. Никой не би могъл да те обвинява.

— Разбира се. Много добри хора ми го казваха, след като се възстанових. Нужна ми беше цяла година за физическа и емоционална терапия, за да повярвам в това. Накрая психиатрите го нарекоха „еднократна травма, предизвикана от събитие“. Нямамо причина да ме местят. Дълго обаче, след като се върнах, имаше насмешки. Чувал съм шеги за огромната бяла акула на Бел и за последователя на „Моби Дик“. Не ги обвинявам, бихте ли искали да плувате с човек, който би могъл отново да подивее и да изпрати всичко на дъното? Някой постави снимка на ковчег върху стената. Друг я скъса, но аз я видях. Шест месеца бях под водата без никакъв инцидент. Моят командир ме предложи да отида на квалификация, ако искам. Това беше начин да докажа, че мога да го направя, въпреки всичко. Ако не бях го направил, никога нямаше да мога да се отърва. Но все още, когато съм в контролната кабина, ми се струва, че ще се изгубя и ще потопя всички. Това ме кара да се страхувам, когато командвам. Прав сте за днес. Флин никога нямаше да успее да ме хване. Не успях да се концентрирам. Знаете ли, няколко пъти сънувам, че се потапям във водата и пътувам...

— Това е просто сън, Марк. Ти си последният човек, който би се предал.

Марк разтърси втвърдените мускули на лицето си.

— Сега вече знаете, сър. Можете ли да ми поверите командването на екипа?

— Разбира се, Марк. Ти си този, който трябва да върне вярата си отново.

— Какво искате да кажете?

— Преди няколко години имах един... инцидент — започна Маккензи. — Беше убито едно момиче. Трябваше ми доста време, за да го преживея. Да повярвам, че животът се е върнал при мен. Вече не се съмнявам в това.

— Как го постигнахте? — попита Бел.

— За теб няма значение как съм го направил. Трябва да намериш собствен начин. Това трябва да бъде твое собствено освобождаване. Но първо трябва силно да го пожелаеш.

Бел отпусна рамене.

— Много е трудно.

— Отчаянието те кара да се чувстваш така. Искаш ли да знаеш какво мисля като твой приятел?

— Да.

— Казват, че чувството за безнадеждност е наш спътник още от раждането. Но то няма да се връща всеки ден при теб, ако той е приятен.

— Но как да го направя такъв?

— Забрави себе си. По-трудно е, отколкото звучи. Приемай всеки ден като подарък, защото наистина е такъв. Но не искам да ти говоря баналности. Мисля, че ще се справиш на „Джаксънвил“. Може да разчиташ на мен, че ще ти помогна. Просто ти трябва да повярваш в себе си.

— Не виждам как. — Бел облече ризата си. — Но все пак благодаря, капитане. Надявам се, че няма да ви разочаровам.

— Лека нощ, Марк.

— Лека нощ, сър.

Офицерски квартири

Мак се върна и установи, че ремонтът е почти привършен. Тогава се отправи към къщи. Искаше да се види с Джъстин. Тя седеше на стол на терасата. Беше вдигнала краката си на парапета.

— Искам да поговорим — каза той.

— Добре.

Настани се на другия стол. Тъмните очи на Джъстин го гледаха малко смутено. Това показваше, че не е спокойна.

— Отидох си снощи, защото разбрах, че си права — започна той.

— А-ха.

— Имах нужда от време, за да помисля. Не исках тази промяна. Поне вече не.

— Имаш ли друг избор?

— Не ме е грижа за изборите — ядоса се той. — Не ме е грижа за логиката. Искам си подводницата обратно. Заслужил съм си я. Повечето хора не могат да открият къде са по-добри. Но аз открих. Разбира се, че мога да бъда учител, полицай, или сладкар, или всякакъв друг. Но когато командвам подводница, съм най-добрият Питър Маккензи, който Господ е създал. Ти знаеш това, аз също го знам, ако трябва да бъдем честни.

— Ти намираш себе си там, съгласна съм. Можеш да направиш това, което друг не би могъл.

— Тогава защо не ми разрешават да го направя? Когато дойде време да не мога да се справя, просто да ми посочат вратата. Толкова ще бъде лесно! Но не и до тогава. Защо ме отстраняват преди това?

— За да те запазят — отговори Джъстин протичко. — Това иска Бен да разбере. За да отдаде почит на възрастта, без значение дали става дума за жена или мъж. Аз не съм толкова бърза, колкото преди. Не харесвам бръчките, които забелязвам в огледалото, Мак. Подготвям се за собствените си промени. Както ти, и аз не ги харесвам. Бен се опитва да те накара да разбере, че е време за движение. Че създаването на един нов Питър Маккензи е по-важно, отколкото да оставиш един мъж на собствения му, егоистичен път. Той вижда нещо друго добро в тебе, Мак. Действа за доброто на службата.

— Господи, но това ме наранява! — простена той.

— Скъпи, това чувство ми е познато.

Той кимна бавно.

— Знам, че го познаваш. — Той се наслади на топлината на слънцето. Опитваше се да обясни чувствата си. — Аз ще изпълнявам задълженията си. Никога не съм зарязвал нещо преди и сега няма да го направя. Но вътре в себе си знам, че е нужна промяна. Това е най-тежкото. Виж, винаги съм мислил, че животът има два стадия. Първият е докато си дете и си зависим от семейството си. Наречи го стадий на издържане. Подготвяш се за самостоятелност. Това е вторият стадий. Намираш пътя си сам. Излизаш. Ставаш някакъв. Аз бях независимо дете. Никога няма да забравя колко горд бях, когато за първи път заведох родителите си на вечеря и платих сметката. Или когато станах командир. Това беше чудесно усещане, Джъст. Набелязах целите си и ги постигнах. Само Гарвър ги промени малко. След като разговаряхме снощи, аз си помислих, че може би си права. Може би е време за мен

да променя нещо. Да премина в друг стадий. Това проблесна в мен, когато се опитах да дам увереност на бъдещите командири. Или когато виждам колко са зависими от мене. Започвам да мисля, че това е трети стадий, който не съм очаквал.

— Кой е той?

— Този, в който ти крепиш другите.

— Какво точно означава това?

— Че да бъде учител, все пак за мен означава нещо. Започвам да оценявам тази промяна. Хубаво е да отгледаш някого и да го пуснеш. Животът създава живот. Мисля, че това трябва да бъде моята цел. Това се опитвам да дам на Марк, Джесика, Рег и Джейми.

— Звучиш ми подозрително, като баща ми.

— Така ли? Нямах ли ми доверие?

— Това винаги ме е интересувало, Мак — каза замислено Джъстин. — Как намираш логическо разрешение на емоциите си? Правиш ги по-малко плашещи, по-приемливи.

— Мисля. Много премислям.

— Не — възрази тя. — Ти си възможно най-съвършената личност, която съм познавала някога. Каратистите го наричат „кай“. Сила от равновесието.

— Сега не се чувствам толкова уравновесен.

— Така мисля аз. — Тя замълча за малко и продължи. — Спомняш ли си, че съм ти разказвала за пустинята миналата година след „Кентъки“? Цялата тази пустош. Руският генерал Крански изглежда беше свикнал с нея. За Кемал пустинята сякаш беше в душата му. Не мисля, че той би могъл да си представи живота без нея. Но кълна се, че аз никога няма да я приема. Когато се убедих в това, щях да умра онзи последен ден. Помислих си, че ако се измъкна оттам, би ми се искало да имам дете. Беше нещо като тържествено вричане. Сега като те слушам да говориш, си мисля — бихме ли могли и двамата да променим нещо? Както ти казваш — да преминем към друг етап от нашия живот?

— Може би.

Тя се разколеба. Разбра, че това, което беше казала, беше прозвучало прекалено фатално.

— Мак, какво мислиш за децата?

— Разбираш ли, това е въпросът. Струваше ми се, че бяхме готови, но всъщност има допълнителна мрежа от избори. Разбира се, че съм мислил върху това. Кой мъж не е мислил? Интересно е. Би било великолепно. Може би.

Тя отпи от питието си замислена.

— Но сигурен ли си? Аз не съм. Изглежда толкова... завинаги!

— Сигурен? Не. Всеки родител, който познавам, е или изморен, или загрижен. Или и двете заедно.

— Ще трябва да продадем поршето ти и да си купим каруца.

— Само не поршето!

— Тогава ще дойде време, когато няма да става дума за секс — каза тя.

— Не си давам поршето.

Тя захвърли възглавницата към него.

Той се наведе и я целуна.

— Е, какво е решението ти? Ще променяме ли живота си?

— Веднага ли трябва да отговоря на този въпрос?

— Трябва да разрешим много въпроси от семеен интерес. Бих искал да знам.

Тя влезе вътре и съблече тениската си. Захвърли сутиена. Зърната ѝ щръкнаха от студения въздух. Ръцете ѝ се плъзнаха по тялото ѝ. Каза:

— Може би ще пристъпим към работа, преди да съм се изплашила и да съм променила решението си.

Той се приближи и я прегърна. Нещо, което винаги правеше с удоволствие.

— Ти сериозно ли говориш за дете?

Тя му показа, че е напълно сериозна.

Офицерски квартири

Картър крачеше из стаята сърдито. Това, че се обади на съпругата си вкъщи, не го накара да се почувства по-добре. След дванадесетгодишен брак, тя почувства, че нещо не е наред. Притисна го с въпроси. Тъй като беше невъзможно да ѝ обясни нищо, за да се защити, той я нагрубви. Затвориха телефона скарани.

Имаше времена, когато беше успявал да избягва всякакви конфликти чрез убеждение. Винаги беше успявал да се владее. Нямаше намерение да променя тъпите глупаци. Просто ги отстраняваше от себе си. Сега, в началото на най-плодотворните си години, когато мислеше, че е оставил всички недоразумения зад себе си, се изправи пред най-голямото предизвикателство.

Не би и помислил да нарани Бел. Знаеше това със сигурност. Би могъл да отиде при Маккензи, преди да отпловат. Може би е по-добре да му звънне още сега? Изчакването само щеше да опъне нервите му. Почти беше набрал телефонния номер, когато нещо върху тоалетката привлече вниманието му. Пакет със снимки. Закачи слушалката и ги разлисти. Лицето му почервения. Вътрешностите му се усукаха.

Той и Сюзън бяха прекарвали заедно една нощ. Беше облечена в разголена нощница и му позираше. Тя беше слънчево момиче. Нещо нормално е да добавиш подправка към дългия и честен брак. Кой бе разбрал и какво го засягаше? Беше прибрал снимките под чекмеджето на нощното шкафче, както беше виждал в криминалните филми. Беше забравил за тях. И сега това! Кръв нахлу в главата му, когато си помисли, че Рансъм или някой друг бяха претърсвали къщата му. Дали бяха ги показали и на други? Неминуемо те щяха да се смеят и да правят коментари относно гърдите ѝ. Той мачка снимките, докато се разкъсаха.

Телефонът иззвъня. Картър откачи слушалката.

— Картър? — Гласът на Рансъм беше чуплив и сух като презряла пшеница. — Тя е много хубаво момиче, Реджиналд.

Картър никога не беше мразил някого толкова много, както мразеше адмирала. Това беше чисто изнудване.

— Ще те убия, корумпирано дърто копеле!

— Не, няма. Мога много лесно да уредя автомобилна катастрофа. Случват се много често, докато съпругите откарват децата си на училище.

Безсилието задуши Картър. Как би могъл да се бори срещу това?

— Може би ще размислиш и ще ми се подчиниш — долетя раздраженият глас на адмирала. — Надявам се да разбереш, че нямаш друг изход. Пожелавам ти приятно пътуване, Реджиналд. Върни се победител.

В къщата на Рансъм беше горещо. И сухо — какъвто беше ти самия. Нямахше цветя. Увяхваха само след часове. Той остави слушалката и се облегна на високата облегалка на стола си. Картър щеше да му се подчини. Снимките бяха добро попадение.

— Трябва да го направя, сине. Виждаш това, нали? — прошепна той.

„Татко, аз знам, че искаш най-доброто за мен. Чакаше през всичките тези години само защото аз те помолих. Няма ли да можеш да почакаш още?“

Силата на разрушението беше негово основно правило. Сигурно синът му разбираше това?

— Ти би го направил нали, сине?

„Да, татко. Но разрушението не компенсира смъртта. Ти си ме учил на това. Забрави момчето!“

Рансъм се почувства неудобно. Да го забрави? Щеше да пипне Бел, когато беше станал звезда като защитник. Счупена ръка или разтегнато ахилесово сухожилие щяха да разрушат кариерата, открила се пред него. Но синът му нямаше да позволи. Затова той изчакваше. Благодарен беше на деня, когато Бел съобщи, че иска да върви по стъпките на баща си, че иска да става капитан на подводниците. Тогава Рансъм разбра как трябваше да изглежда истинското му отмъщение. Разбра, че беше станало по-добре, дето синът му го беше спирал. След инцидента с Марк в Австралия, Рансъм разбра, че съдбата му е поднесла идеално оръжие в ръцете. Всичко много добре си пасваше.

„Татко, говори ми, татко?“

Той прекъсна гласа. Синът му щеше да разбере. В края на краищата, нали и двамата бяха извън времето?

Квартал на постоянните жилища

Флин погледна надолу към деколтето на момичето и почувства, че нещо се размърда в него. Само презрение. Хвърли си един поглед в огледалото, което беше опряно на коленете му между нейните голи крака. На светлината на крушката изглеждаше измършавял. Кожата му имаше зеленикавия оттенък на следобедните сенки.

Тя протегна предвзето ръце към него:

— Хайде, Джейми, направи го отново. Ти обеща.

Флин смънка нещо и разклати леглото. Момичето се наведе и запали цигара, без да си дава труд да се прикрие със завивката. Имаше либидо на ненаситен пубертет. Веднага щом свършеше, беше готова да започне отново.

Флин се изтегна на стола. Миризмата на цигари, коняк и секс го караха да се чувства като в блато. Чувстваше устата си така, сякаш руската армия беше минала през нея. Главата му тежеше. Бялата й касинка беше паднала от огледалото върху тоалетката. Завивките бяха провиснали от сексуалните им упражнения. Издърпа пликчетата й изпод себе си. Бяха големи и бели, с лекета на свивката. Сутиенът й приличаше на строителна подпорна конструкция. Цялото му същество се устреми към свежия въздух навън. Пресегна се да вземе панталоните си.

— О, не! Не го прави! — примоли се кокетно тя, като се протягаше от леглото към него. Цялата се надвеси над него, триеше се в него, смучеше го... Влажните й устни се впиха в неговите. Ръката й настойчиво се спусна надолу.

Флин изви ръцете й назад и ги стегна в огромния си юмрук.

— Какво искаш, момиче? Кажи ми!

Внезапно беше помрачнял, сякаш щеше да изкрещи.

— Искам го твърд, Джейми. Ти знаеш... там.

Той почувства как мъжествеността му нараства. Обърна момичето така, че лицето й беше далеч от него, и я прободеше отзад. Когато се наведе над нея, тя изкрещи. Лицето й почти докосваше коленете му.

— О, Господи! — викаше тя. — Да... да...

Той я клатеше нагоре и надолу, блъскаше се в нея, като не отпускате ръцете й. Докопа люлеещата се гърда и сърдито я замачка. Изпотеното му лице се притискаше към гърба й. Изправяше се в такт с нейните спазми и викове. После падна назад в стола и я отблъсна от себе си. Тя се претърколи на пода и легна, като дишаше тежко.

— Господи, Джейми, беше великолепно. Само че моето име не е Джесика. Не си го забравил, нали?

— Не съм го казвал...

— Да, каза го, Джейми. Пфу...

Флин разбра причината за своя яд. След като се беше освободил от сексуалното напрежение, той почувства старото, познато чувство на

самоомира. Какво, по дяволите, правеше тук? Толкова много пъти си беше задавал този въпрос. Треперещото създаване на пода нямаше да му отговори. Тя вече хъркаше. Какво можеше да получи от нея?

Знаеше единственото нещо, което искаше. Една жена със светли очи и бърз ум, която за пръв път беше срещнал на брега. Джесика Моран. Колежката от екипа бъдещи командири... Знаеща, можеща и интелигентна. Любов? На неговата възраст? Не можеше да разбере как я пробуди тя в него. Защо някой мислеше за друг? Иронията на всичко беше, че не можеше да я има. Той можеше от петдесет километра да забележи, че една жена се предава. Както и да открие, че го отхвърлят. С нея беше по-мил отколкото с всяка друга жена, а тя още не го искаше! По дяволите, той съзнаваше това.

Грабна бутилката с уиски и излезе на терасата. Искеше му се момичето да имаше котка. Имаше нужда да изрита нещо зад себе си. Алкохолът облекчи болката в стомаха му и топлината тръгна към главата му. Изправи се на стола до парапета.

— Кралят е мъртъв. Дълго живя той — извика, като залиташе.

Тръгна по парапета. Подпираше се за сандъчетата за цветя. Пространството пред него се прозяваше, бетонната пътека се залюля надолу. Чиниите на сателитните антени се открояваха странно красиви на фона на нощното небе.

— Ние сме четирима мускетари, по дяволите. — Очите му се напълниха с горчиви сълзи. — Дяволските мускетари...

Прозорците започнаха да се отварят. На вратата се появи момичето. Търкаше зачервените си очи.

— Флин, какво правиш? Престани да крещиш. Аз живея с тези хора. Смъкни долу голия си задник! Флин!

Как ги беше нарекъл Маккензи? Да. Най-добрият екип, който е имал. Той отпи за това, като вдигаше бутилката високо. Олюля се и почти падна. Вътрешностите му горяха.

— Ти си задник, Флин. Един дърт задник от най-лошия вид!

— Флин, слез долу. Ще паднеш!

Той се усмихна пиянски.

— Флин!

Не усети как земята се приближи и изхрущя под него.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Мак и Джъстин се срещнаха с екипа за вечеря. „Джаксънвил“ щеше да бъде ремонтирана и да отплува след около час. Специалистите работеха извънредно. Факторът време тежеше върху всички. Оставаха три дена. „Аугуста“ вече беше в морето.

Бел се чувстваше като пред срыв. Бяха го обучили да се бори с външни врагове. Как обаче да се справи с вътрешните?

— Сър, дали адмирал Тъкър ви е съобщил нещо за проучването?
— попита той по време на вечерята.

— Няма да има такова. Лентите са разказали историята.

— Поздравления, Марк — каза Джъстин.

— Наистина вече съм по-спокоен.

— Нали ти казах, че няма за какво да се безпокоиш — обади се Джесика.

Появи се Флин, който покашляше.

— Какво има? — попита Маккензи.

— Нищо, освен старата болка, която не минава, сър.

— Съжалявам. Скоро слизаме под водата. Опитай с аспирин.

Колкото до Картър, времето също го притискаше. Ясно беше, че трябва да действа с Бел. Дали би могъл?

— Всички изглеждате разнебитени, по дяволите — отбеляза Маккензи нещастно.

Проучването му сигурно щеше да открие още неща, но се появи Колби с четирима от своите хора. Насочи пурата си обвинително към Бел.

— Време е да уредим това. Чух какво си казал оня ден, лейтенант. Капитанът тук говореше красиво, но ти още не си ми обяснил защо падна Рико, момче.

Картър се усмихна без хумор.

— Гледай ти? Това е едно от любимите ми забавления. Твоето също, нали Джейми?

— Може би ще ни позволи да го цитираме, Рег?

— Опитвах се да направя най-доброто за вашия човек, сър — започна Бел.

— Не му доставяй удоволствие — прекъсна го Джесика.

— Върви си, Колби — подкани го твърдо Маккензи. — Това е заповед.

— Някой трябва да плати за Рико. Може би вие, сър?

Маккензи пламна. По дяволите, точно сега нямаше нужда от това.

— Колби, ти знаеш кой е виновен. Аз също. Ако твоят пилот не се страхуваше толкова много от теб, ако ти не беше толкова жесток човек, той нямаше да се разбие. Нямаше да рискува себе си и другарите си, за да открие подводницата, въпреки че вече беше загубил. За някои командири човек се хвърля в огъня, а за други — само в безопасни операции. Както за теб.

— Ти, кучи сине — заекна Колби. — Мислиш, че можеш да се скриеш зад хората си и жените тука?

— Колби, недей — предупреди Мак, но вече беше късно.

Колби сграбчи Джъстин, но тя направи нещо толкова бързо, че той не успя да реагира, внезапно се озова прегънат. Ръцете му бяха извити в нейните. Тя го запрати в дървото. Ударът можеше да се чуе на половин километър. Маккензи се опита да спре това, но другите пилоти скочиха. Страхотни боксови удари повалиха Флин. Той извика. Със следващия удар сигурно щеше да бъде осакатен, но Джесика се спусна нататък. С право кроше просна мъжа до него на пясъка.

Гласът на Бен Гарвър изгърмя като изстрел.

— Всички спрете веднага!

Телата им замръзнаха.

— Някой с по-добро дар слово да ми обясни какво става тука — нареди той.

— Адмирале — един моряк се беше надвесил над Колби. — Сър, аз съм лекар. Този мъж се нуждае от помощ.

— Прегледайте го.

— Това е без значение, сър. Бих предпочел да го забраним — каза Маккензи.

Джъстин изтръскваше пясъка от роклята си. Зад Гарвър стоеше мъж на средна възраст. Изглеждаше изискан в сивия си костюм.

— Здравей, Артър — поздрави го тя.

— Джъстин? Забавлявате ли се?

— Обсъждаме някои въпроси.

— Имате късмет, че нямам време за глупости — каза Гарвър. — Всички да се върнат в ескадрилата. Мак и Джъстин — при мен. Вземете и екипа БКО.

Светлинното табло в командния пункт беше включено. Корабите на повърхността бяха отбелязани със зелени лампи. Под тях бяха цифрите, които указваха местоположението им. Беше отбелязана и посоката им. В североизточния ъгъл проблясваше червено кръгче.

— Ето я „Северна звезда“! — възкликна Маккензи. — Пожарът е бил номер.

— „Съобщенията за моята смърт са били силно преувеличени“ — цитира Бел.

— Човек със здрави нерви — отбеляза Гарвър. — От седмици се опитваме да го изтичаме от водата, а той изведнъж започва да се мотае в обхвата ни, като че ли сме го поканили. Не е въпрос само на психика. Този човек има мозък в индустриални мащаби.

— Появи се в Североизточния осигурителен канал преди около три часа — съобщи Уайнсток.

— Той трябва да знае, че е засечен — досети се Маккензи.

— Съгласен съм. Това говори за интересни замисли.

Артър Уайнсток от ЦРУ беше шеф на Джъстин. Строг и въздържан, той беше един от хората с най-подвижен ум, които Маккензи някога беше срещал. Един от най-авторитетните в своята област, той виртуозно управляваше операциите, включително и секретните, което го правеше един от най-опасните мъже в света.

— Това означава, че имаме две възможности — започна Уайнсток. — Да я разрушим, нещо, което се опитваме да направим от доста време без успех, или да отидем там и да проверим какво иска. Надявам се, че просто има предвид някаква сделка. Семейството му срещу „Северна звезда“. Ние имаме средствата, той — подводницата.

— Няма начин той да знае, че ние сме разбрали за ситуацията със заложниците — вметна Джъстин.

— Така е — отговори Уайнсток. — Но защо се появява в обхвата ни, след като толкова пъти се опитваше да изчезне? Допускам, че иска да ни каже нещо или да предложи размяна. Можеш ли да отговориш на това, Джъстин?

— Това променя нещата. Тук не става дума просто за подводен бой. Би трябвало да струпаме оръжия и на брега. Да сме готови за внезапно нападение.

Маккензи се намеси.

— Да подготвим брега е по-трудно, отколкото си мислим. Военноморският флот на Куба не е сериозен съперник, но все пак имат брегова охрана. На десет километра от Сабана кей всяка подводница може да бъде засечена.

Уайнсток се намръщи:

— Трябва да се приближим бързо и безшумно. Иначе няма смисъл да го правим.

— Вихте могли да използвате силите на подводното спасяване — предложи Маккензи. — Подводният транспорт на водолази беше създаден точно за такива ситуации. През дулата за торпедата се изстрелват едноместни бойни единици. По-големите могат да пренасят осем човека. Носят се върху корпуса точно както в подводното спасяване.

— Адмирал Гарвър? — беше Джесика Моран.

— Да, командир?

— Сър, бих желала да управлявам този транспорт. Работила съм с такива като него.

Гарвър погледна Маккензи:

— Мак?

— От всички тук тя има най-голям опит. „Аугуста“ ще спусне кораба за подводен транспорт на водолази, ще го скрие и ще го подготви за издигане.

— Добре. Ще предадете на Авилон, че сме готови за сделка.

— Да, сър.

Докато пресичаше стаята, Бел почувства студ. Друго нападение над Авилон. Щеше ли да се справи добре? Веднъж вече беше бит. Какво ли ще му донесе този сблъсък?

— Сър, той напуска обхвата! — възкликна Картър.

Компютърното изображение се придвижваше върху картата. Всеки от присъстващите мълчаливо размишляваше. Опасяваше се, че току-що се е променила посоката на живота му.

Болницата на АЦПИК

Колби мразеше начина, по който оправиха лицето му. Направиха го да изглежда така, сякаш говори с корема си. И нещо по-лошо. Една дяволска жена му беше причинила всичко. Опитваше се да не мисли за това. Докторът му беше казал, че ако просто мълчи и му разреши да го лекува, ще се оправи след ден-два.

Не разбираше защо толкова се колебае да се види с Рико. Повече не можеше да отлага срещата. Според лекарите ключицата на Рико нарастваше добре. Счупените му ребра също се оправяха, въпреки че го боляха. Нямаше да има усложнения. Колби едва се сдържаше. Ако проклетият кучи син беше се върнал, както му беше наредил „Рентген“, това нямаше да се случи. Приказките за прекъснатата радиовръзка бяха измислици. Той знаеше това. Но и подводницата трябваше да бъде по-внимателна. По нейна вина Рико беше тука. Но дали беше така?

Той влезе в малката болнична стая на Рико. И двете му очи бяха посинели. Лицето му беше тежко контузирано от ударите в предното стъкло на хеликоптера. Цялата горна част на тялото му беше бинтована. Рамото му беше обездвижено. Колби знаеше, че и краката му бяха нарязани лошо, но не се виждаха под чаршафите. Още от вратата Колби се опита да направи гласа си сух и весел.

— Слушай, срещнах се с адвоката на зет ми. Той ще ти помогне да получиш обезщетение. Ако ги съдиш, ще получиш много пари.

Рико присви очи. Колби мислеше, че той би трябвало да е поласкан от посещението му. Вместо това оня изглеждаше ядосан, но опита да се пошегува.

— По дяволите, защо не? Всеки би го направил.

— Как си, Рико? — попита Колби.

— Не съм зле, капитане. Хей, защо звучиш като шибан борсов агент?

— Малко недоразумение с една дама.

— Бива си я дамата.

Колби се направи, че не чува.

— Докторите казват, че ще се върнеш след месец. Ако искаш, отиди си вкъщи. Мога да го уредя.

Рико се опита да вдигне рамене, но превръзката му попречи.

— Искам по-скоро да се върна в ескадрилата.

— Както кажеш.

Последва момент на неловкост. След това Рико попита:

— Подводницата избяга ли?

Колби кимна.

— Да.

— Такъв е животът.

— Виж, трябва да ми кажеш какво се случи там, Рико. Не ми трябва за официално съобщение. Вече е квалифицирано като инцидент, причинен от комуникативна грешка.

Рико се усмихна.

— Да, но това са глупости.

— Знам. Как стана така, че пална?

— Бях близо до онези, капитане. — Рико подрипна. Повдигна палеца на крака си. — Чух заповедта за прекъсване на издирването, но вече имах някакъв шум и мислех, че мога да стрелям. Не ми се искаше пак БКО да я спипат. Помниш моя план, нали?

— Да, спомням си го.

— Трябваше да хвърля кабела на локатора по-близо. Може дори „Рентген“ да го е видял на екрана и да се е опитал да ми съобщи по радиостанцията, но аз, разбира се, не можех да го чувам повече. В края на краищата, никой не е пострадал.

— Вече си проверил?

Рико кимна:

— Това беше първото нещо.

Колби замълча за малко:

— Не е трябвало да рискуваш, Рико. Знаеш това. Беше изгубена кауза.

— Не и за тебе, шефе. Знам, че е така. Просто съжалявам, че се провалих. Виж, ще компенсирам. И относно друг залог...

— Това не е важно, Рико. — Колби стана. — Ти само се подобрявай. Ще летиш във въздуха веднага щом се справиш. Разбрано?

— Благодаря, сър. Но ако ти ме смениш...

— Глупости — изръмжа Колби. — Искам да имам поне още десетина като тебе. — Рико изглеждаше изненадан. Колби помисли, че трябва да е бил поласкан. — Виж, трябва да тръгвам. Останалите момчета ще дойдат по-късно.

— Ще бъде хубаво да ги видя.

— Ако имаш нужда от нещо, обади ми се.

— Капитане, има едно нещо. Онова момче, Бел. Онзи, който направи облога и командира на БКО — Маккензи. Мисля, че те отърваха задника ми във водата. Ако ги видиш, благодари им от мое име.

Колби започна да се изпотява.

— Разбира се, ще го направя.

Рико го спря:

— Наистина съжалявам, капитане!

— Ти просто се подобрявай, Рико. И се връщай обратно.

— Ще се върна. Благодаря за посещението.

— Няма нищо.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

„Северна звезда“

Паченко изучаваше картите. Вдигна поглед и поклати глава.

— Няма къде да се скрием, Пери.

— Капитане, операторът е. Локаторът показва, че „Адри“ все още е с нас.

Авилов беше в капан. Ядосваше се на себе си. Дали травмата в главата му го беше направила толкова глупав? Лернър беше предвидил всяка негова стъпка. Първо беше парализирал намеренията му да освободи семейството си от пленничество. След това беше отгатнал много точно, че Авилов ще се опита да му избяга. Беше поставил подводница, която да го пресрещне и да го придружи до Сабана кей.

Беше безсилен да направи нещо с „Адри“. Локаторът долавяше, че външните капази на дулата им са отворени. Беше ги взела на идеална позиция. Капитан Зидах умно ги преследваше. Времето, времето! То неумолимо изтичаше. По-малко от два дена оставаха, за да влезе във водите на Куба.

— Каква е дълбочината на водата?

— 200 метра, капитане.

Дълбоко е. Повече от достатъчно. Той реши да изиграе единствената карта, която му беше останала.

— Пери, капитан Зидах казва, че независимо от проблемите с инерционното управление, създадени от пожара, той е определил друг курс в тези води. Ние трябва да ги последваме. Безпокоят ги американските хидрофони в тестовия обхват.

— Какъв е курсът?

— Да излезем от Северозападния канал и да се насочим на юг през Флоридския пролив. Водата е дълбока навсякъде.

— Потвърди заповедта му и определи нов курс 330.

— Слушам, господине.

Това е то. Зилах не беше глупак. Нямахше да им позволи да се размотават тук. Оставаше му да се надява, че американците наистина

са разширили обхвата повече от това, което бяха обявили на руското разузнаване. Може би Звездата поне за кратко се е появила върху екраните им.

Авилов помнеше Зилах от времето, когато беше изучавал либийски в Академията. Това бяха хубави дни. Вкъщи, със семейството си — за дълго. Катя беше щастлива през цялото време. Зилах беше едър, недодялан мъж, който никога не се разделяше с ботушите си. Гъстите вежди и обръснатият череп му придаваха вид по-скоро на началник на военните сили в пустинята, отколкото на морски офицер. В родния си град, чието име носеше, беше прочут като добър ездач и ловец. Авиллов не се съмняваше, че той щеше да изпрати торпедо по него, без да се замисли. Само трябваше да открие нещо съмнително.

— Пьотър — каза на Степов, навигатора, — поеми контролната кабина.

После направи обичайната си разходка до помещението с локатора. Две стъпки надолу, една настрани, да се хване за края на люка, да дръпне завесата, да наведе главата си и да опипа за стол.

— Здравей, капитане — поздрави Пушкин. — Все още нищо.

Визуалните средства бяха безполезни за него.

— Подай ми слушалките, Иване.

Авиллов седна в тъмното и се заслуша. Още осем други локатори образуваха мъгляви петна в светлия ореол около него. Това беше опасна игра за един сляп човек. Ако се провали, щяха да умрат много хора. Мислеше дълго и усилено. Каква възможност му оставаше?

Седеше и се вслушваше в звуците, които ясно достигаха до него през слушалките на хидрофона. Можеше да чуе различни животни — риби, делфини, китове. Започна дори да различава звуците в горния и долния ъгъл, звуците под и над корпуса на кораба. Наистина беше забележително. Когато корабът спираше, те се изгубваха. Може би винаги е било така, но той не го е оценявал досега — сляп в зримостта си. Мислите му се потопиха по-надълбоко в океана, излязоха от линията на звуковите вълни, все по-далече и по-далече. Очакваше един звук да дойде при него.

В контролната кабина останалите офицери на „Северна звезда“ управляваха системите и поддържаха курса ѝ. Паченко се замисли за семейството си и за факта, че съдбата им беше в ръцете на един сляп

мъж. Но той имаше доверие на този човек, както на никого в света. Знаеше, че Авилов ще измисли нещо. Подушваше неговата брилянтна дързост. Съжаляваше за живота, който беше загубил, но, както казваха, не може да вървиш и по двата пътя.

Той провери реактора. Увери се, че торпедата бяха точно поставени. Върна се да проучва картите. Решаващата частичка все още липсваше. Приблужи се и до старите карти на стената, старателно рисувани на ръка преди достиженията на електронната картография. Най-сетне намери това, което търсеше. Релефът на проходите на Флорида можеше да им помогне. Ако все още беше такъв, ако подводните земетръси не го бяха променили. Минаването оттам изискваше истински подвиг на пилотиране. Смешно как се навързваха обстоятелствата. По ирония на съдбата, Авилов можеше да бъде единственият, който можеше да ги спаси. Събра картите и ги понесе към каюткомпанията, като поръча капитанът да дойде там, когато се върне.

През това време Авилов седеше в помещението на локатора и се вслушваше в тъмнината.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Сабана кей

Епстайн мразеше да бъде изолиран по такъв начин. Цели двадесет години беше разговарял без риск за себе си. Информацията, която беше осигурил за израелското разузнаване, беше прекалено важна. Тя можеше да спести много средства, защото указваше местата на оръжията и къде са терористите. Но беше принуден да изчаква. Повече не беше установил контакт. Не можеше да разчита и на американците. Авилов се приближаваше, въпреки че го преследваха неотлъчно. Затова трябваше да действа. Да действа там, което винаги беше опасно.

В това време повечето от мъжете на острова се хранеха в главната квартира, приличаща на ферма. Там бяха настанени Лернър, Ал Зави, Саид и хората от охраната. На около двеста метра от нея бяха бараките за оксигенистите и електротехниците, които щяха да бъдат евакуирани, когато пристигне подводницата. Руските семейства живееха в къщичките за работниците. Плажът беше прекрасен, храната — изобилна. Момчето на Авилов обичаше да лови риба. Всички търпеливо очакваха да пристигне Звездата. Епстайн знаеше, че те щяха да бъдат убити веднага, след като капитан Авилов достави своя кораб. Бяха взети като заложници само за да бъде изнуден руският командир. Щяха да оживеят, само при условие че той поиска да ги види, преди да предаде Звездата.

Сабана кей беше променила правилата, по които той беше свикнал да работи. Това беше една от причините Епстайн да не одобрява стрелбата с реактивни снаряди. „Северна звезда“ носеше ядрени бойни глави. Той познаваше тези хора. Ако крилатите ракети се приземят в Израел, целият Среден изток щеше да пламне.

Епстайн смени своята натруфена полковнишка униформа с чифт отпуснати бермуди с цвят каки, стара тениска, сандали и седна на кея. Изпъна дългите си крака, като се взираше в чистата зелена вода. Кеят се простираше на около километър и половина навътре в изкопания от

кубинските инженери канал. Експлозивите стояха есе още складирани в работилницата. За заблуда, по цялата дължина на кея бяха струпани купища рибарски мрежи.

Епстайн притежаваше еврейски респект към хората, които са постигнали нещо. Лернър обаче беше спекулант от висока класа. Дейвид отдавна беше престанал да се надява, че Господ ще слезе на Земята и ще наложи своите морални закони. От опит се беше убедил, че той се беше предоверил на човека.

По кея крачеше Саид. Той извади джобния си диктофон и започна да диктува съобщение.

— Е, банкере, не прилича на грандхотелите, с които си свикнал, но все пак се живее — каза той, като се доближи до него.

— Хората плащат хиляди на ден за плаж като този, Саид. Ако само беше предвидил да има и жени наоколо!

— Прав си — намръщи се Саид. — Но знаеш какъв е Фазах по време на операция. Това е пълна глупост, ако питаш мен. Жените карат мъжа да се отпусне.

— Може би не иска американците да помислят, че бихме могли да направим нещо толкова просташко.

— Майната му! — Саид се разсмя от сърце. — Ако той мисли така, кой ли е дивакът?

Хамед абу Шариф също се засмя.

— Как е жената на Авилов и нейната приятелка? — Загледа се натам, където двете жени и децата им се виждаха върху един сърф.

— Както трябва — отговори Саид. Не можа да скрие вълчата си похот. — Ще ги имаме, след като си отидат съпрузите им.

Значи щяха да бъдат изнасилени и след това убити. Като в пустинята. Саид се беше ожесточил в нечовешки суровите условия. Беше станал коравосърдечен от пожарищата. Епстайн се засмя. Рано или късно някой трябваше да прекъсне този дяволски кръг.

— Какво правиш тук? — попита Саид.

Епстайн му показва диктофона си.

— Писма. Отвътре ми гори.

— Обядва ли?

— Достатъчно. Какво се знае за Звездата?

— Според Фазах, ще пристигне навреме.

— Изправени сме пред нещо голямо, нали? Ядрена подводница. Мислех, че руснакът ще се предаде, докато се опитва да победи американците в собствената им игра. Следващия път той може да бъде в лагера им, когато му изпрацат бомбите си.

Саид сякаш не се вълнуваше много от това.

— Настъпва нова епоха. Пустинният вятър ни е научил на едно нещо.

— Как да пазим арабските си задници?

Чертите на Саид се вкамениха.

— Започвай и не спирай. Ако Хюсеин беше взел Риад, щяхме да диктуваме условията на половината свят.

Епстайн сви рамене.

— Мохамед проповядва мир. Той е най-великият посредник на Земята. Никога няма да каже: „Бомбардирай Ню Йорк!“

— Никога не е бил на границата на отчаянието.

— Имаш право, Саид. Имаме ли леководолазен дихателен апарат? Гмуркането тук би било великолепно.

— Имаме екипи за водолази, с които може да се работи на подводница. Маски, плавници, шнорхели. Един от моите хора има дихателен апарат. Ще го заема за тебе.

— Благодаря ти.

В ума на Епстайн започна да се оформя неясен план. След като Саид се върна в базата, той седна и се опита да го проясни. Проблемът беше, че без помощ нямаше да се измъкне жив оттук.

— Извинете, сър — стресна го женски глас.

Катя Авилова беше хубава жена на средна възраст. Трябва да е била прелестна на младини. Кестенявата ѝ коса, дълга до раменете, беше вече прошарена. Сребърните нишки тръгваха от челото назад. Винаги така си беше представял магьосниците. Това ѝ придаваше нещо ефирно, пленително. Кожата ѝ имаше розов оттенък от излагането на тропичното слънце. При положение че беше родила две деца, фигурата ѝ беше стегната и атлетична. Беше облечена с къси бели панталони, синя блуза и маратонки. Стилно, практично. Можеше да се грижи за себе си. Би могла да бъде и еврейка. Очите ѝ блестяха от тайните, които криеше. За момент завидя на Авилков. Почувства силно сексуално желание. Но това беше жена за един мъж. Беше

свикнала да си спестява удоволствията. Това го накара да ревнува. Натъжи го.

— Говорите ли руски? — попита тя.

— Малко — отговори Епстайн, — но никой не овладява произношението на руския, както и никой не учи арабски. Затова английският е обичайният ми език.

Тя се засмя:

— Английски? Добре.

— Мога ли да ви помогна? — попита той.

— Онази лодка там. Малката. Може ли да я използваме? Синът ми иска да откривателства. Знаете какви са момчетата.

— Не — каза Дейвид, — нямам деца.

— Съжалявам.

Стана му болно от начина, по който произнесе думата. Като че ли се е лишил от нещо наистина хубаво. Поиска му се да ѝ разкаже живота си. Какво му ставаше? Знаеше отговора. Беше си представял живота с жена като тази. Да има семейство и малка къща...

— Съпругът ви скоро ще бъде тук, госпожо Авилова.

Лицето ѝ светна:

— Наистина ли? О, толкова се радвам да чуя това. Наричайте ме Катя, моля ви. Нямам търпение да се върна в Хавана.

— Аз съм Хамед абу Шариф.

Тя протегна ръка:

— Приятно ми е да се запознаем...

— Хамед — помогна ѝ той.

Наполовина оформените идеи се изясниха. Внезапно той взе решение.

— Вижте, мисля да се гмурна във водата. Ако нямате нищо против, ще ви взема със себе си. Ще осигуря маска и шнорхел за момчето.

За момент очите на Катя Авилова се свиха. Епстайн знаеше какво си мисли тя. Каквото си мислят добре изглеждащите жени. Беше наблюдавал наистина хубавите жени как вървят по улицата. Гледат пред себе си. Никога не поглеждат никой мъж в очите, от страх да не си помисли той, че го съблазнява. Но Катя леко се изкашля, сякаш се обвиняваше за своите мисли. Топло се усмихна.

— Да, разбира се. На Миша това ще му хареса. Наистина сте много мил.

Епстайн искаше да се държи гордо като войник. Това наистина щеше да му дойде много, защото вероятно тя щеше да носи бански костюм. Приятните мисли бяха помрачени от това, което Саид и неговите хора замисляха да направят с нея. Тя щеше да пожелае смъртта, защото това, което беше пазила единствено за Авилев, включително и собственото си достойнство, щеше да бъде унищожено. Внимаваше да не се промени изражението на лицето му. Би ли могъл да позволи това да се случи? Гърлото му пресъхна. Очите на Катя отново се стесниха. Сякаш виждаше през маската вътрешния му конфликт. След това се отдалечи по кея, за да извика Миша. Да го доведе при добрия човек, който щеше да ги изведе в морето.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

„Джаксънвил“

Бел разбра, че я нямаше. Въпреки че капитанът вярваше в него, като му беше позволил да остане действащ офицер, той беше загубил своята увереност. Предстоеше му битка. Щом като се върнат на остров Андрос, щеше да си подаде оставката. Така беше най-добре. Той потопи кораба на 1200 метра, насочи го напред със 100 процента мощност на реактора. Но движението сякаш минаваше покрай него, знаеше това.

Картър действаше като навигатор, Флин контролиреше огъня. Напрежението в контролната кабина беше осезаемо. Флин беше пребледнял и разтревожен. Бел предполагаше, че това е от боя на острова. Картър се беше затворил в себе си.

Бел завидя ма Маккензи. Беше съсредоточен като ловец, който дебне плячката си. Спокоен като рибар край планинско езеро. Успехът му щеше да зависи единствено от силата на неговата личност. Може реакторът да беше физическата сила на „Джаксънвил“, но Маккензи беше нейното сърце. Като го наблюдаваше, Бел осъзна нещо. През всичките тези години беше слушал стотици различни определения за това, какъв трябва да бъде командващият офицер. Но беше съгласен само с едно — капитанът трябва да бъде най-уверената личност на борда.

— Какъв е курсът на Звездата? — попита Маккензи.

— Ако остане постоянен, ще я настигнем след около час — отговори Флин.

Маккензи знаеше, че останалите членове на бойната група се бяха насочили към Куба. Бяха подкрепление към спасителната мисия на Джъстин. Имаха заповед да не проникват в кубински води, но кубинците не знаеха това. Ако се развиеше опасна ситуация, екипът на Джъстин щеше да бъде заловен. За силово проникване трябваше да се използват хеликоптерите А-6, носени от самолетоносача. Те бяха заредени със самонасочващи се ракети.

Авилов поддържаше ясен курс. Лесно беше да го следват. Всеки час за около десет секунди засичаха реактора му. Сякаш им изпращаше сигнал „аз съм тук“. В този момент обаче Маккензи не се тревожеше толкова за руската подводница, колкото за екипа в своята командна кабина. Колко още можеше да издържи Бел? Изглеждаше така, сякаш беше обсебен от духове. Флин изглеждаше болен, а Картър току-що беше наругал своя старшина — кормчия отново.

— По-спокойно, господин Картър. Господин Бел, вижте оръжията. Господин Флин, имате ли нужда от лекар?

— Добре съм, сър.

Определено не беше добре. Маккензи реши, че е време да се намеси.

— Господин Флин, не сте добре. Нито вие, господин Картър. И вие, господин Бел. В каюткомпанията, господа. Господин Рандъл, поемете командната.

— Да, сър.

Веднага щом влязоха, Мак тресна вратата и се обърна към тях сърдито:

— Приближаваме към най-добрия капитан на руския флот. Това може да бъде друг от безкрайните му номера. Трябва да бъдем готови за всичко, а нито един от вас не работи според способностите си. Някой трябва да ми каже какво става с този екип, и то веднага!

Последва мъртва тишина. Картър изглеждаше глух. Бел беше навел глава. Флин видимо изпитваше болка. Никой не заговори.

— В такъв случай — каза Маккензи — не ми остава избор. Не мога да вляза в битка с мъже, в които не вярвам. Статусът ви на БКО е свален. И тримата сте снети от длъжност.

— Сър?

— Да, господин Картър?

— Аз... Нищо, сър.

Телефонът избра точно този момент, за да иззвъни. Маккензи го издърпа изпод масата.

— Капитанът слуша.

— Сър, приближаваме „Северна звезда“. На девет километра са.

— Идвам веднага. — Обърна се към екипа: — Знаете къде да ме намерите.

Маккензи влезе в командната. Трябваше да изхвърли БКО и техните проблеми от съзнанието си. След като ги беше отстранил, как щеше да командва пълноценно? Учудваше се на себе си. Дали беше постъпил правилно и не нарушаваше ли заповедите на Гарвър? Прекалено лесно ги беше отстранил.

Сега не можеше да мисли за това. На преден план беше Авилов. Той беше най-добрият тактик, когото Мак някога беше виждал. Почти предвиждаше неговите намерения и с това го предизвикваше. Нямаше начин да говори с него по радиотелефона или по хидрофона. Техните системи бяха несъвместими. Трябваше да се приближат, да излязат на повърхността и да се срещнат лице в лице.

Опита се да изхвърли и Джъстин от съзнанието си. На Сабана кей гъмжеше от войска. Колко пъти още тя трябваше да рискува живота си, преди да я хванат? Дали този път никой от тях няма да се завърне вкъщи? Мисълта, че може да имат и дете, засили страха от тяхната евентуална гибел.

— Господин Рандъл, нужен ми е шеф за контрол на стрелбата.

Рандъл се замисли за момент.

— Лейтенант Денвърс, сър. Той спи в каютата си.

— Събудете го.

След десет минути Денвърс се появи. По лицето му все още имаше следи от съня. То беше кръгло и пъпчиво.

— Сър?

— Откъде сте, господин Денвърс?

— Спокс Сити, Айова, сър.

— Можете ли да ръководите стрелбата?

— Да, сър. Няма да ви подведа.

Звучеше успокоително, но Маккензи би предпочел Флин на неговото място.

— Командна, операторът е. Капитане, „Северна звезда“ сигнализира. Обхват пет хиляди метра.

Маккензи не обичаше изненадите.

— Машини, стоп! Господин Хил, подгответе за ултра тихо плуване.

— Командна, операторът е. Посоката на контакта е 090. Идентифициран е като подводница, клас „Акула“. Разстояние 1000

метра, капитане. Скорост десет взела. Дълбочина 1500 метра, бързо се потапя...

— Следете го. Помещение торпеда, състоянието на всички дула?

— Заредени са с торпеда МК-48.

— Отворете външните капаци. Господин Денвърс, определете координатите на целта. Бъдете готов за стрелба всеки момент.

— Разбрано, сър.

Маккензи се огледа наоколо.

— Всички да бъдат нащрек.

„Северна звезда“

Повече от час Паченко се взираше в екрана на огневия контрол.

— Близо е, Пери.

— Къде е „Адри“?

— Потапя се. Дизеловите подводници са безшумни. Не мисля, че американците са я засекли.

— Но са засекли нас.

Паченко кимна.

— Както искахте. Шумът ги е довел. Сами са.

Авилов се взираше в тъмнината, която сега беше съвършена. В командната бяха само той, Паченко, Степов, Мишкин и Вашовски. Добри мъже. Не бяха му задавали никакви въпроси след пожара. Знаеше, че след инцидента с пожара се беше издигнал много високо в техните очи. Ако само знаеха колко се страхуваше за семейството си, за кораба, дори за самия себе си...

— Стрелкови офицер Вашовски, имате ли решение за целта?

— Постоянно ги държа на мушка.

— Увеличете бавно скоростта, без потапяне.

— При тази скорост ще бъдем глухи — отбеляза Паченко.

— Аз ще чуя.

— Помещение торпеда, състоянието на всички дула?

— Всички дула са заредени, капитане.

— Отворете външните капаци.

Мисълта на Авиллов беше като молитва. „Наистина съжалявам, че трябва да направя това!“

— Отварям външните капаци — рапортува Мишкин.

— Капитане — каза Паченко, — разстоянието ни до формацията е 1000 метра. Локаторът е готов да се подчинява на вашите заповеди.

— Много добре. Център по атаките, пригответе за стрелба всички дула!

„Джаскънвил“

Изпотен и замаян, Флин залитна към металната врата. Опита да се облегне на главата си. Клекнал, повърна в умивалника. Забеляза ивици кръв. Болката беше чудовищна. Опита се да стане, но краката не го слушаха. След като беше паднал, момичето искаше да го откара в болницата. Още тогава натъртванията бяха посинели. Докторите обаче щяха да го оставят на лечение и корабът щеше да отплува без него. Беше се превързал сам. Мислеше, че ще може да скрие нараняванията си. Корабът му имаше нужда от него. Вместо това сега беше тука. Радваше се, че поне Джесика нямаше да го види. Господи, колко го болеше!

Картър все по-бързо въртеше педалите на колелото за упражнения в машинното отделение. Колелата се движеха с остро стенание. Въртяха се, отиваха за никъде. Като него самия. Обичаше работата си във флота повече от всичко. Но след това, което трябваше да направи, не можеше да остане. Както и да го обмисляше, просто нямаше друг избор. Трябваше да се съгласи с демонската алтернатива. Да унищожи тялото на човека, за да запази душата му.

По лицето му се стичаше пот. Време беше.

Часовият на машинното беше извикан някъде. Трябваше само да отвори конзолата и повредата щеше да последва след няколко секунди. Беше се обрекъл. Връщане назад нямаше.

Бел лежеше на койката и се измъчваше. Свален от длъжност! Не можеше да преживее това. Всичко, за което беше работил, беше изгубено. Не беше достоен да командва, да изпълнява задълженията си.

Зла орис! Пилотът го беше предупредил още на първия ден. Да, прав беше. Ориста му беше да се провали.

На вратата се почука.

— Господин Картър ви вика в машинното.

— Идвам.

Бел се свлече от леглото и отиде да се срещне с приятеля си.

— Какво има. Рег?

Картър му подаде чантата с инструментите:

— Има повреда в сензора на реактора. Трябва да влезем и да го подменим. Ще ми помогнеш ли?

— Разбира се. — Бел се радваше, че някой има нужда от него.

— Сър, капитанът нареди да се изключи — информира ги главният инженер.

— Много добре. Започни да изключваш реактора — заповяда Картър. — Реактор — оператор, подгответе вмъкването на буталния лост. Осигурете основните охлаждателни помпи.

— Основните охлаждателни помпи осигурени.

— Вмъкнете групи едно, две и три.

Когато бяха вмъкнати достатъчно неутронабсорбиращи бутални лостове, критичната маса в ядрения реактор спадна и веригата на разпадане спря. След малко радиацията и отделянето на енергия също спаднаха.

— Добре. Марк, всичко е чисто.

Отделението с реактора беше между машинното и оперативното пространство, в центъра на кораба. Достъпът беше откъм машинното, което беше на по-ниско ниво. Бел завъртя големия, облицован с олово люк и влезе в отделението. Картър го последва. Пространството беше обширно. В него бяха разположени стерилни тръби и двигатели. Бяха покрити с дебел полиетилен и боядисани в блестящо бяло.

Откриха релето и го откачиха.

— Аз ще проверя конзолата отвън — каза Картър. Стоеше до единствения съобщителен елемент в помещението. Телефонът „паника“ беше окачен на мястото си. Излезе през люка.

Бел се увери, че релето работи точно, и затвори конзолата. Хрумна му една мисъл и откачи аварийния телефон, за да я сподели с Картър. Телефонът не работеше.

— Какво по...

Люкът също беше затворен. Здравно заключен. Какво ставаше тук?

До ушите му достигнаха звуците на започващия да работи реактор. Той извика, но никой не можеше да го чуе. Бел заудря по

преградата. Безполезно беше. Нищо не проникваше през дебалата няколко сантиметра стена и облицована с олово.

Някой трябваше да отвори люка. Друг изход нямаше.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

АЦПИК

Подводният транспорт беше доставил в АЦПИК площадка за хеликоптери SH-53. С него бяха осигурени два водолазни екипа. Единият се командваше от командир Лий Джаксън, а другият — от Пейпър Торес. Джесика си мислеше, че с рошавата си глава Джаксън прилича повече на уличен музикант, а Торес приличаше повече на мексиканец, отколкото на водолаз. Докато събличаха ризите си, тя можа да преброи коремните им мускули. Между тях се забелязваха следи от куршуми. Когато стигна до десет, спря да брои.

Подводният транспорт на водолази беше истинско чудо, изградено от машини и леки сплави с компютърен дизайн. Корабът имаше овална форма с плексигласов прозорец върху блестящата си предница. Екипажът беше в херметически затворено отделение. С контролната повърхност се свързваха чрез радиосигнал.

— ПТВ-1 не е хубаво название — каза тя. — Трябва да си има истинско име. — Прокара ръка по блестящата повърхност. — Неговите братовчеди се казваха „Евалон“ и „Мистичен“. Кръщавам те... „Камелот“.

В контролната база на АЦПИК Джъстин топло стисна ръката на Лий Джаксън.

— Как сте, госпожо? — попита мускулестият Джаксън с широка усмивка. — Не съм ви виждал от болницата. Изглеждате страхотно.

— Вие също, Лий. Нищо не личи.

— Само тази коса. — Вдигна ръка към яката си. Кожата на врата около ушите му беше грапава и на петна, сякаш е била торена. Само че беше измръзнала. — Кучешките белези и липсващите пръсти на краката не са голяма загуба.

— Най-изплашена бях за лицето си — довери му Джъстин. — Но онзи забележителен мъж спаси кожата ми. Американският доктор каза, че никога не е виждал такова нещо. Искаше да вземе образец и да го патентова.

— Той трябва да е открил първо Стивън върху леда — каза Джаксън.

Преди няколко години бяха изпаднали в безизходно положение сред полярния лед. Само забележителните способности на един руски специалист, обучен от ескимосите, ги бяха спасили.

— Информирани ли сте вече? — попита тя.

— Операция за евакуиране на цивилни. Познавам местността. Четирима са, нали? Две жени, момче и момиче.

— Няма да бъде лесно.

— Предполагам, че работата ми с тебе ще ми донесе щастие.

— Благодаря. Кой е твоят номер две? — попита тя.

— Лейтенант Хуан Пепита Торес. От Лос Анжелос. Наричаме го Пейпър, защото е много лют. Бърз е почти колкото тебе.

Джъстин се усмихна.

— Не съм вече толкова бърза, колкото бях.

Джаксън се усмихна скептично.

— А кой е?

Торес приключи с разтоварването на екипировката им. Той харесваше горещото слънце, особено това на Южна Калифорния. Там растителността беше буйна. Усещаше се истински въздух.

Обичаше да казва, че дължи живота си на киното. Веднъж баща му качил семейството си в разнебитен стар „Буик“, но той се счупил в Бевърли Хилс. Появил се полицай и един камион, който ги затеглил със скоростта на охлюв. Тракащото возило стреснало коня на едно малко момиче. Той се заклешил напречно между къщата и пътя. Бащата на Хуан, който отглеждал коне в Пуерто Рико, направил идеален скок, хванал юздите и детето било спасено.

Оказало се, че таткото на момичето бил филмова звезда и добър човек — една необичайна комбинация. Внезапно семейството на Хуан се намерило на ново място, където да живеят. Баща му управлявал местната конюшня — академията за яздене, както я наричали. Торес работел по художественото оформление на сцените. Там за пръв път срещнал истински каскадьори. Той харесвал това, което правели, и те започнали да го учат. Бил надарен, смел, умен и бърз. Казвали, че загубили един свой много добър колега. Когато навършил осемнадесет, постъпил във флота. Каскадьорството загубило, но подводният флот

спечелил. Подобно на баща си, през всичките тези години той направил няколко великолепни нападения.

— Командир Моран?

— Стои пред вас.

Той козирува.

— Пейпър Торес. Свалих екипировката от хеликоптера. Ще ми покажете ли къде да я отнеса?

— Ето там. — Мургавият, добре сложен мъж с гъста чуплива коса и приятна усмивка повдигна няколко брезентови чувала с лекота и се насочи към „Камелот“. Звукът, който се чу, когато ги остави, ѝ подсказа, че те бяха всичко друго, само не и леки.

— Вие управлявате кораб за подводен транспорт на водолази? — попита той.

— Да.

Той я изгледа. Усети нейната увереност.

— Добре — каза Торес.

— Мразя това — мърмореше Джъстин, докато се промъкваше в ПТВ.

Екипажът се увери, че въжетата, които свързваха хеликоптера с ПТВ, бяха стабилни и дадоха на пилота знак да тръгва. Откъснаха се от земята и скоро океанът заплува край тях с шеметна бързина. „Аугуста“ вече се беше насочила към мястото на срещата им в канал Сантеран. След около час полет щяха да бъдат там. Лежаха по корем в „Камелот“, която се люлееше, вързана за опънатия кабел. Приличаше на алпинист, който боядисва отвесна стена.

Джесика се опитваше да го контролира, но издаде чувствата си.

— Никога не съм мислила, че ще завидя на сардината.

— Гледай на нещата по този начин — каза приветливо Пейпър. Мускулестото му тяло я притесни. — Това ще накара подводницата да се почувства по-просторна.

Всъщност да бъдеш сардина до красивия Пейпър Торес може би не беше толкова лоша съдба?

Водата се промени от кристално зелено в мънистеносиньо. Преминаха под плитките води на големия Бахамски бряг и вече летяха над дълбоките води на канал Сантеран. Сега от Куба ги отделяха около стотина километра.

— Ето — каза Джъстин, — наляво. Виждате ли ги?

„Аугуста“ пореше водите на повърхността, за да даде възможност на пилота да я види. Когато намали, зад нея се появи дия. От витлата ѝ се изтласкваше светлосиня вода.

Джесика включи радиостанцията.

— Пилот, „Камелот“ е. Пристигнахме.

— „Роджър“, „Камелот“. Гогови ли сте да плувате?

— „Роджър“ — отговори Джесика, — определите ли координаторите на „Аугуста“?

— Определени са. Елате при татко на 190 метра.

— „Роджър“, „Аугуста“. „Камелот“ се отделя.

„Аугуста“ се потопи. Хеликоптерът се отдели на безопасна дистанция от нея и освободи „Камелот“ във водата. Бордът на Джесика се разлюля. Първите няколко секунди тя беше замаяна. Плавателният съд се люлееше като лек самолет. Силните течения лесно го удряха. Скоро обаче се успокои.

— Садист — простена Джъстин мрачно. — И ти харесваш това?

Да, на нея ѝ беше приятно. Без да съжалява, че през всичките тези години ѝ бяха отказвали да стане командир на подводница, тя ги беше използвала, за да усъвършенства уменията си. Все едно да караш триколка, след като си управлявал състезателна кола. Но тя го направи много добре, както се справяше с всичко. Направи един завой и после се настани над люка на „Аугуста“, сякаш това беше правила през целия си живот.

— Ако можех да движа ръцете си, бих ръкопляскала — поздрави я Джъстин.

— Чувствай се свободна да си свиркаш.

Скоти ги очакваше:

— Как се справи тя, командире?

— Като в сън.

— Добре. Нека хората ви се преоблекат. Ще бъдем на мястото за излитане след тридесет минути.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

На Картър му се стори, че чува как Бел чука по преградната стена, но знаеше, че това е невъзможно. Тя беше прекалено дебела. Беше се подготвил. Трудно беше да се открие подходящият момент. Беше планирал да доведе реактора до критичната му маса и да я задържи около десет секунди. Това беше достатъчно Бел да абсорбира необходимата радиация. След това щеше „да се досети“, че Бел е там и щеше да го измъкне. Замисълът беше абсолютен, веднага след дозиметъра докторът щеше да го свали от кораба. Кариерата му щеше да бъде прекратена. Както Рансъм искаше. Това беше изходът на Картър. Да разруши тялото на Бел, за да спаси душата му. Душите и на двамата.

Файет го пресрещна. Искаше да се увери, че отделението на реактора е било проверено и изчистено. По-късно си спомняше, че беше казал:

— Аз мислех, че той беше точно зад мен.

— Чисто е — отговори Картър. — Дайте команда реакторът да стартира. Започнете оттегляне на буталните лостове. Задействайте основните охладителни помпи на ниска скорост.

— Започвам оттеглянето на лостовете. Задействам основните охладителни помпи на ниска скорост.

— Отдръпни група едно — заповяда Картър.

„Северна звезда“

„Наистина съжалявам за това, което трябва да направя“ — мислеше Авилов.

— Още ли имате постоянно решение върху „Джаксънвил“? — попита той.

— Да, капитане — отговори Вашовски. — Тя не прави усилия да прикрие позицията си.

— Разстоянието до формацията е пет хиляди метра — информира го Паченко. — Локаторът е готов за вашите команди.

— Много добре. Център за атаките, подгответе лулата за стрелба.

Авилов беше съсредоточен. Сякаш стоеше на носа на кораба. Само Паченко знаеше, че погледът в безоблачните очи на Ястреба беше абсолютно незрим.

— Една минута до точката на потапяне, капитане — обяви Степов.

— Център за атака, имате ли решение за двете цели — „Адри“ и американската подводница? — попита Авилков.

— Да — отговори Вашовски, — но не препоръчвам огън по „Адри“. Той още е зад нас.

— Съгласен съм — каза Авилков меко.

— Тридесет секунди до точката на потапяне, капитане. На перископа е Морей пас — информира Пушкин от локатора.

— Поставете го на екрана — нареди Паченко. Изображението потрепна и след това се задържа — сиво и неясно при тази дълбочина. Проливите на Флорида бяха разположени между американския и големия бахамски бряг. Под върха на Флорида се разширяваше в триъгълник от вода, който граничеше с Куба, на изток — с остров Андрос, на запад — с бреговете на Флорида. В центъра, на около двадесет километра от брега на Куба, се намираше Кей сал. Огромни наноси лежах на дъното на океана. Те образуваха подводни планини с височина повече от хиляда метра. Над водата се показваше само един малък пясъчен остров, прорязан с пукнатини, а в дълбочина — с множество проходи и пещери.

Проходът Морей пресичаше подводната планина. Като че беше създаден за бегълци. Нямаше го на картата. През него подводницата би могла да се промъкне и да надхитри врага. Това дело обаче беше достатъчно трудно дори и за компютърно насочван кораб. По отвесните стени стърчаха скали, остри като нож. Отломъци от подводни земетръси често задръстваха тесните проломи. Паченко съзнаваше, че досега не бяха предприемали такова опасно бягство. Но ако можеха да се промъкнат, ако можеха да преодолеят пълния с опасности път, можеха да напуснат проливите на Флорида, да преминат през канала Никълъс и да плуват направо към Сабана кей.

— Днес всички ли сте с мен? — попита Авилков.

Нито един глас не се издигна срещу него.

— Много добре. Юри, спри машините.

Маневрите на Авилов се наричаха от американците „лудият Иван“. Да спреш и да обърнеш. Да объркаш плановете на противника. Ако имаше някой след теб, той трябваше да обърне и да бяга или да налети точно на витлата ти.

— Пригответи се за смяна на посоката чрез остро завъртане на кормилото, Мишкин. Искам да действаш бързо, когато заповядам.

— Готов съм, капитане.

— Контролна, операторът е. „Адри“ намалява, намалява.

Либийците бяха прекалено близо до Звездата. Трябваше да обърне, защото щеше да се блъсне в нея.

— Накъде завива тя? — попита Авилов.

— Не мога да кажа... Надясно, капитане. Обръща надясно.

— Остър завой надясно. Веднага, Мишкин! Оператор, командната е. Действай активно.

Мишкин завъртя кормилото до края. Звездата се завъртя около оста си и влезе в кръга на „Адри“. Вашовски имаше отлична позиция за стрелба.

— Имам решение върху „Адри“ — рапортува той. — Разстояние хиляда метра.

— На точката за потапяне сме! — извика Степов.

Тук се събираха всички пътища. Проходът Морей беше точно отдолу. Двата вражески кораба бяха в полезрението им. Шумът на Звездата би могъл да замаскира „Адри“ от американците. Поне в първите няколко критични минути. Беше време да се хвърлят заровете.

— Дула едно и две, огън по „Адри“! Дула три и четири, огън по „Джаксънвил“! Бързо осигуряване. Спешно потапяне! Ултра тихо.

„Джаксънвил“

— Командна, операторът е. Торпеда във водата. С високоскоростни двигатели. Четири са, сър. Две са насочени към плитката зона, две — към дълбоката. Може да бъдем улучени само в по-високия пласт.

— Спомагателният двигател, старт! — заповяда Маккензи веднага. Двуличието на Авилов му подейства като плесница. Беше

заклешил „Джаксънвил“ отгоре и отдолу. И досега е бил надхитрян, но не с такава безочливост. Къде, по дяволите, беше този реактор? Той се нуждаеше от мощност.

— Рулеви, по моя заповед ще завъртите кормилото надясно. Много бързо на сто и осемдесет градуса. Господин Рандъл, максимум повтаряне. Насочете курс 090. Маневрирайте. Пълен напред!

— Маневриране, разбрано.

— Командна, оператор. Контактът се приближава.

— Контрол по стрелбата, следете Звездата. Веднага ме информирайте, щом имате решение.

— Контрол на огъня, разбрано. — Денвърс изглеждаше разтревожен.

Маккензи би предпочел да разполага с Флин, Бел и Картър, но не можеше да отмени заповедта си.

Какво ставаше с този реактор?

Когато лампата за тревога при нападение светна, първият импулс на Картър беше да се втурне към командната. Корабът беше в опасност. По говорителите звучаха заповеди. Гласът на Денвърс трепереше. Маккензи имаше нужда от тях. Животът на сто и петдесет човека беше в опасност само защото не беше казал на Рансъм да върви по дяволите.

— Оттегли група две — заповяда той. Сякаш се гледаше отстрани. Наблюдаваше се как върши това, което не беше и сънувал, че може да направи. Оправдаваше се с това, че всъщност помагаше на Бел. Рансъм никога нямаше да го остави. Щеше да търси отмъщение. По такъв начин и той самият щеше да се освободи. Да започне нов живот без преследване. Когато и група три бъде оттеглена, реакторът щеше да достигне критично разпадане. Фатално. Но ако Картър задържеше този процес, би могъл да осъществи намерението си. Бел със сигурност чуваше, че реакторът работи и умираше бавно с всяка команда. Дали дращеше по стената, докато ръцете му се разкърват, подобно на герой от роман, погребан жив от някой луд?

— Сър, група три е готова.

По говорителя звучеше разтревоженият глас на Денвърс:

— Торпедата от горното ниво ще ни ударят.

Картър долови страха в гласа на поелия командната кабина. Той достигна до сърцевината на неговата същност. Докосна се до

ценностите, които му бяха насаждани още от дните в Академията. Неговият кораб, неговият колега, приятел... В края на краищата това беше чертата, която не можеше да пресече. Едно нещо бе да го планираш, а друго — да го извършиш. Съзнаваше, че всяка стъпка, която беше направил, го влечеше надолу към падението. Сега имаше единствен шанс да внесе корекция. Той не можеше да направи това. Без значение беше как го тласка към него Рансъм. Нямаше значение какво щеше да му стори. Щеше да се намрази завинаги. Оттегли командата в последния момент.

— Чакайте. Оставили сме гаечен ключ вътре. Сигурен съм в това. Трябва да го намеря.

— Сър?

— Осигурете реактора. — Картър вече беше на последното ниво за отваряне на люка. Изплашен и изтощен, Бел се измъкна навън. Картър бързо затвори отново. Реакторът можеше да стартира. Мощността му овладя целия кораб.

— Рег, какво, по дяволите, се случи? — попита Бел, останал без дъх. — Ти не знаеше ли, че съм вътре? Реакторът почти...

Картър му призна. Всичко му призна.

— ... Господи, съжалявам много, Марк. Опитах се да кажа на Маккензи онзи ден, но не можах. Рансъм така ме сграбчи, че не можех да мисля. Заплахите, снимките... Просто не можах!

— Познавам Рансъм — каза Бел горчиво. — Дойде да ни види след инцидента. Каза, че баща ми е виновен за него. Изхвърлих го навън.

— Той никога не забравя — каза Картър. — Той е луд.

— Господи, Рег, как можа да го направиш? Та аз съм твой приятел!

Упрекът беше абсолютно излишен. Болката се излъчваше от него като топлина.

— Аз самият ще си задавам този въпрос много дълго време. Но не сега. Ела, трябва да намерим Джейми.

— Командна, машинното е. Имаме пълна мощност, капитане.

— Благодаря. Рулеви, осигурете сто и осемдесет градуса високоскоростен завой надясно. Господин Рандъл, максимално потапяне.

— Сто и осемдесет градуса високоскоростен завой надясно. Максимално потапяне.

— Оператор, командната е. Къде е Звездата? — попита Маккензи.

— Отправят се надолу, сър. Съвсем тихо. Но има нещо... Още не съм сигурен. Засякохме някакви странни шумове. Като че ли собствената ѝ риба се обръща надолу. Нещо отива надолу. Нужно ми е още малко време. Все още следим двете торпеда на горното ниво, тръгнаха към нас.

— Значи ето как Авилов си е представял, че ще направи последната крачка от своето бягство — каза Маккензи. — Като излъже врага, че го залавя. Колко умно! — Внезапно му стана ясно, че това беше единственото нещо, което жертвата можеше да направи с хрътките, които лаеха пред вратата ѝ. Бяха му осигурили свободен достъп през проливите на Флорида и сега само „Джаксънвил“ стоеше между него и кубинските води. Две торпеда се приближаваха към американската подводница. Мак потисна гнева си от това предателство. Хладнокръвно и трезво. Ето как трябваше да отговори:

— Контрол на огъня, стреляйте по торпедата от дула едно и две!

— Дула едно и две. Контрол на огъня, разбрано.

— Командна, маневрен. Движим се право напред.

— Благодаря. Рулеви, завий остро надясно. Кормилото на нов курс 090. След нея, веднага щом завие.

— Остро надясно кормилото, разбрано.

— Машини, стоп!

— Машини, стоп. Разбрано.

— Контрол по стрелбата, определи огневата си позиция и стреляй.

— Контрол на огъня, разбрано. Дуло едно... заредено. Издигам. Огън. Дуло две... заредено. Огън.

— Пълен напред! — заповяда Маккензи.

„Джаксънвил“ достигна максималната скорост, която можеше да осигури реакторът ѝ. Завъртя се почти на сто и осемдесет градуса. Пореше океана с витлата си. Зад нея имаше цял облак пяна. Всички хора вътре трябваше да се хванат за нещо, за да не паднат.

— Минаваме 080 — съобщи Рандъл. — Кормилото е готово за нов курс.

— Командна, операторът е. Контакт на 400 метра и се приближава.

Маккензи сякаш усети, че във врата му диша торпедо.

— Оператор, действай на максимален обхват. Нужно ми е покритие на 360 градуса. Помещение за торпедата, презареди дула едно и две.

— Оператор, разбрано!

— Помещение за торпедата, разбрано!

Главният оператор включи локатора на максимална мощност. Насочените звуци с високите си децибели сякаш започнаха да стрелят. Подводните планини увеличаваха стържещите шумове, като ги прекъсваха и отразяваха. Локаторът на зарядната бойна глава внезапно получи стотици обекти, от които трябваше да избира. Избра погрешната. Торпедото премина през облака от пяна, разцепи мехурчетата, насочи се към подводните планини и избухна.

— Командна, операторът е. Първата единица експлодира. Изпуснахме целта, капитане.

— Командна, операторът е. Сър, контактът, който следим, изглежда, няма охлаждащи помпи. Има някакви странни честоти на екраните ни... Някак по-бавни. Не знаем какво ги предизвиква. Във водата има прекалено много звуци. Сър, какво става? Как можа Звездата така да промени поведението си?

— Следим второто торпедо на второто ниво — съобщи Денвърс.
— От нас е на 500 метра.

Нямаше време да се мисли за промяната на „Северна звезда“.

— Спешно потапяне — заповяда Маккензи. — Направете дълбочината 1500 метра, господин Рандъл. Намалете пяната с тридесет степени.

Предната част на „Джаксънвил“ рязко се наклони и корабът потъна с пълна скорост. Корпусът изпука. Докато подът се пригаждаше към увеличеното налягане, сякаш стенеше и скърцаше.

— Второто торпедо на горното ниво продължава да се приближава — докладва Денвърс.

— Контрамерки, освободете примамката. Шумообразувателите се отдалечиха от кораба и се стрелнаха като фишеци, за да заблудят локатора на торпедото.

— Командна, операторът е. Нищо не става, капитане. Още е по петите ни.

— Приближава се — каза Денвърс. Гласът му трепереше. Маккензи нямаше избор. Потопи „Джаксънвил“ по-дълбоко.

— Направи дълбочината ни 2000 метра, господин Рандъл.

— Сър, трябва да ви предупредя, че това е под нивото на смазване — каза нервно Рандъл.

Маккензи си представи как някъде Авилов се усмихва. „Добре — помисли си той — негодникът ме подценява. Ще бъда проклет кучи син, ако не запратя едно торпедо точно във витлата му.“

Но първо трябваше да избегне вражеското торпедо.

— Потапай!

Бел и Картър откриха Флин превит на две върху пода. Беше мъртвешки блед.

— Викай доктора, Рег. — Бел коленичи до Флин. Той потръпна от болка. Очите му блуждаеха трескави.

— Какво! О, ти ли си, Марк? Само...

— Лежи си. Докторът идва. Какво се е случило?

Флин се изкашля. В слюнката му имаше кръв.

— Паднах снощи. От балкона на едно момиче. Бях пиан. Почувствах се зле от... Не мога да имам Джесика. Просто не мога.

— Не говори, Джейми.

Бел повдигна ризата на Флин и се стресна. Имаше множество черни и жълти натъртвания. Изглежда, имаше и счупени ребра. Сигурно го болеше нетърпимо. Защо, по дяволите, не беше казал нищо? Защо не беше потърсил помощта на приятелите си? Защото беше Флин — най-гордият от тях. И най-уязвимият заради своя диалект. Не можеше да преживее това, че беше се влюбил за пръв път в живота си. И то нещастно. На никого не беше показал своето отчаяние, което го беше принудило да скочи от балкона.

Бел се чудеше дали изобщо можеше някой да прозре чувствата на човека до себе си. Джейми чезнеше по Джесика. Картър беше принуден от Рансъм да върши мръсотии. Наистина, кой би могъл да каже как би постъпил в такава ситуация? Вътрешните демони на Бел бяха разрушили способностите му да командва. Всеки човек е луна и има тъмна страна, която никога не показва. Но как да поправиш стореното?

Картър се върна с доктор Прайс. Той беше дундест африкано-американски фармацевт, който вероятно знаеше за травмите толкова, колкото и всеки хирург на земята. Коленичи до Флин и го прегледа.

— Счупени ребра. Шок. Вътрешен кръвоизлив. Превързан е лошо. Може да има пробит бял дроб. Трябва да се откара в болницата.

— Предстои ни атака — заяви Картър. — Нужен ни е тук.

Докторът се колебаеше.

— Мога да го превържа и да му дам антибиотици и болкоуспокояващи. Ако това не помогне...

— Ако това не помогне — каза с отслабнал глас Флин, — дайте ми малко уиски.

Бел и Картър го вдигнаха.

— Да го пренесем в кабинета ви, докторе — предложи Картър. — По пътя Джейми ще ти разкаже една история.

Маккензи беше разтревожен. Торпедото продължаваше да ги преследва. Колкото и да потъваха, не можеше да потопи „Джаксънвил“ по-дълбоко, без да повреди корпуса ѝ извън нормите. Нямаше и секунда да помисли върху по-големия проблем къде беше „Северна звезда“ сега и колко удобна беше неговата подводница за нова атака!

— Продължавайте да следите тази риба, господин Денвърс. Аз...

— Сър — прекъсна го Бел, — позволете да се върна към задълженията си.

— Мисля, че ти казах...

— Сър — каза Картър. Стоеше зад него. — Ако старата ми длъжност все още е свободна...

— Днес е подходящ ден за малка караница, нали, капитане? Сър? — каза Флин с лек акцент. Под скъсаната си риза беше бинтован от шията до кръста. Все още беше блед, но по-силен.

За момент Маккензи почти щеше да откаже. Но беше научил, че доброто възпитание допуска и да отстъпиш. Животът създава живот. На това го беше научила учителската професия.

— Заемете местата си, господа. На опашката си имаме гореща риба, която не иска да се откъсне. Свободен сте, господин Денвърс.

— Разбрано, сър. Добре дошли отново, господин Флин.

— Приятно ми е, че се върнах. Сега какво имаме тука?

— Командна, операторът е. Торпедото е на 2000 метра и приближава.

„Сигурно има начин да се разклати тази риба“ — мислеше Маккензи ядосано.

— Машинно, увеличи мощността на реактора до 110 процента. Готови за бой.

— Реакторът готов за бой, капитане — каза загрижено главният инженер.

— Оператор, командна. Каква е дистанцията на торпедото?

— Увеличаваме скоростта, капитане. 2000 метра. Няма промяна. Държи се стабилно.

Резултат е равен. Колкото по-дълго задържат тази скорост, торпедото няма да ги стигне. Но трябваше да се надпреварва с времето. Би ли могла „Джаксънвил“ да издържи изключителното усукване при избягването на торпедото?

Нужен му беше изход, и то незабавно.

„Адри“

Досега Авилов беше толкова покорен, че Зилах не можа да разбере какво става. Мислеше, че „Северна звезда“ има проблеми с двигателя, когато спря толкова наблизко. Това беше страшна грешка. Когато Зилах беше заповядал да завият надясно, Звездата се беше обърнала срещу него и беше изстреляла две торпеда. Забавянето му беше повече от определяне на местоположението. Неговият кораб беше много по-бавен от Звездата. Максималната му скорост беше само двадесет възела. Нямахше избор. Беше надхитрен, затова бягаше. Едно от торпедата на Авилов не улучи и се заби в дъното. Другото го преследваше. Зилах чу огъня на американците от последната позиция на Звездата. Но самата тя вече беше далече. Беше изчезнала от неговите екрани. Това беше един от номерата на Авилов. „Наричаха го грешника“ — мислеше Зилах. Трябваше да го нарекат призрак.

Началниците нямахше да му простят този провал. Чакаше го понижение, може би дори затвор за това, че беше загубил Звездата. Освен ако не грабнеше друг приз. Това му хареса. Ловджийските му страсти бяха по-щастливи, когато се биеха, а не когато бягаха.

— Оператор, къде е американската подводница?

— Много дълбоко, капитане. Бяга от торпедото на „Северна звезда“.

Зилах си помисли, че Авилов ги разиграва и двамата като послушни риби. Принуди ги да бягат, за да може той да се скрие. Добре, „Адри“ щеше да бяга. Но не и преди да довърши американците.
— Зареди дула две и три. Готови за стрелба.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

„Северна звезда“

В момента, в който изстреля торпедата, Авилов потопа дълбоко кораба в прохода Морей. Ако планът му успееше, „Джаксънвил“ щеше да вземе „Адри“ за „Северна звезда“. Двете подводници щяха да бъдат прекалено заети да избегнат торпедата и да се нападат една друга. Така нямаше да забележат накъде е избягал.

— На 200 метра има формация.

Авилов прилепи слушалките на локатора до ушите си. Сляп пилот никога не беше минавал през този проход. Очите не бяха достатъчни. Не би могъл да реагираш достатъчно бързо и да избегнеш тези зъбери, които биха разкъсали корпуса. Ушите бяха друго нещо. Прилепите бяха слепи, но се ориентираха в местности, където зрящите не биха дръзнали. От трона си слепият Посейдон беше управлявал цялото си царство.

— Оператор, достигни до активния минимум! — заповяда той.
— Нужен ни е само тесен обхват, Мишкин.

Стесненият радар се насочи от предницата на Звездата, като покриваше малко пространство пред нея. Конус от звук с много голяма допирна чувствителност. Звукът рефлектиреше обратно към Авилов и той построяваше „картина“ за това, което лежи отпред. Паченко стоеше над картите и го информираше за особеностите на местността. Той чу промяната в разклащането. Имаше отвор на пещера, която се простираше към подводната долина.

— Петдесет метра — каза Степов.

Авилов се беше слял с кораба си.

— Кормилото пет градуса надясно. Движим се бавно напред.

„Северна звезда“ се хлъзна в раззиналата паст подобно наденица в сос. Авилов чувстваше как се промушваха покрай зъберите. Локаторът постоянно изпращаше сигнали, които се пречупваха и се връщаха назад. Напред и назад. Всеки пулс имаше собствен ритъм.

Трябваше да се налучка правилният. Корпусът скриптеше срещу каменната стена. „Концентрирай се!“ — повтаряше си той.

— Кормилото пет градуса наляво. Не... не повтаряй заповедта, Мишкин. Няма време за това. Просто я изпълнявай.

— Навлизаме в първата долина — каза Паченко.

Авилов долови страхопочитание в гласа му. Водеше ги все по-надълбоко. Чуваше се полъха на килима от корали, покрил пода на подводния тунел. Почувства как едно стадо риби се стресна и побягна.

— Издигни пет метра. Отдръпни се малко... Задръж, докато преминаваме.

Звукът се разпростираше напред и му осигуряваше зрение. Отворът на следващия проход беше тръба, висока само сто и петдесет метра. Почти колкото кораба. Помисли да се откаже. Да загубиш кинетична енергия беше толкова опасно, колкото и да я имаш в излишък. Той изчакваше, усещаше я и когато дойде до нея, я познаваше много добре.

— Кормилото три градуса надясно. Още пет метра нагоре. Още три. Пяната да е нула. По-бързо. Добре. Задръж.

— Има течение със скорост пет възела — предупреди Паченко.

Звездата потъна в тунела като мъж в жена. Звукът на нещата наоколо обточваше корпуса, без да се променя през цялото време. Само Господ знаеше какво беше израснало тук след преминаването на руските водолази, били за първи път през тунела. Сталактитите се протягаха към подводницата подобно кинжали. Каменните им остриета лесно биха могли да проникнат през корпуса. Някакъв хихикащ звук можеше да се почувства толкова добре, колкото и се чуваше. Нещо хапеше витлото. Ако счупеше перките, бяха обречени. Резервният двигател нямаше да успее да преодолее течението със скорост пет възела. Внезапно шумът спря. Звездата продължи тайнственото си пътуване.

— Престани да шепнеш — сопна се Авилон на Степов. — Това ме разсейва.

Степов спря по средата на изречението.

— Кормилото пет градуса наляво. Слез надолу три метра. Сега още пет градуса наляво. Тук има завой. Отдръпни се малко. Задръж.

Почувства, че израстъците стават по-малки. Чуваше ехото ясно.

— Излизаме от тунела, Пери — каза Паченко. — Следва Морето на бурите.

Следващата кухня беше по-подла. Времето и водното налягане бяха образували множество канали в обширния каньон навътре в планината. Както теченията се променяха в открития океан, така и тук те се втичаха навътре в стотици различни направления. Приличаха на струи от различни кранове. Ефектът беше непредсказуема водна главоблъсканица.

— Кормилото пет градуса наляво. Потъни десет метра. Надолу. Сега задръж.

Обширна пукнатина пресичаше перпендикулярно дъното. Авилов усети почти безкрайната дълбочина под тях. Процепът потъваше на километри. Почувства се така, сякаш летяха. Последва опасност. Почти веднага бяха понесени от яростно течение със скорост най-малко десет възела. Звездата беше захвърлена настрани, сякаш ѝ зашлевиха страшна плесница.

— Пери, излизаме от курса. Течението!

Наклоняваха се. Комбинацията от течения ги засилваше надолу. Ако се удареха в стената на пукнатината, можеха да бъдат засмукани надолу в дълбините ѝ завинаги. Авилов се бореше да изправи кораба.

— Напред две трети.

— Пери, при тази скорост... — предупреди Паченко.

Авилов знаеше. При тази скорост, ако не улучеха изхода точно, щяха да се ударят в стената и да разцепят Звездата на две.

— Поддържай постоянна скорост. Поддържай същата мощност. Кормилото надясно пет градуса. Издигни нагоре пет метра. Сега още пет. Три градуса наляво. Мишкин, кърмата трябва да бъде изправена. Поддържай равновесието на нула. Искам пяна нула. Отворът е много малък. Борете се с течението. Използвайте ръцете си, мъже!

Корабът се тласкаше от една страна на друга. Седем хиляди тона не можеха да бъдат разлюлени лесно. Такова силно течение не бяха чувствали никога. Степов се облегна на стола на офицера по потапянето, за да помогне. Заедно се бореха да върнат кораба обратно в курса му.

— Отдръпни малко. Три градуса наляво. Нагоре още пет метра. Ще се блъснем. Нагоре, по дяволите, нагоре!

С болезнено скърцане килът се удари в долната устна на отвора. Откъм долната страна се разнесе раздиращ звук. След това бяха вътре и звуците спряха.

— Във вътрешността сме на последния тунел, Пери — събщи Паченко. — Той е дълг, но сравнително прав.

— Напред една трета! — заповяда Авилов.

След пътуването през Морето на бурите беше малко извън равновесие. Още шест километра през този тунел. След това идваше най-трудният отрязък. Картите го наричаха Каньон на черепите. За него нямаше система за означаване. Само една дума — опасно.

Беше повече от опасно. Смъртоносно!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

„Джаскънвил“

Торпедото, което ги преследваше, все още отстоеше на две хиляди метра. Само поддържането на реактора в червената зона го държеше на разстояние.

Бел попита:

— Капитане, има ли термален слой наблизно?

— На триста метра. Изисква спускане с двадесет градуса. Защо?

— Нищо. Просто си мисля за нещо, сър.

Не би могъл да рискува кораба с това, което имаше предвид. Не и с торпедо по петите им. Последния път, когато бяха в битка, той беше закачил хеликоптера и почти беше убил пилота. Вчера Джейми беше направил отлична маневра. Беше неудачник, обречен да губи. Сега Маккензи беше на разположение. Той щеше да ги спаси.

— Господин Бел, погледнете ме. Нямаме много време. Нужна ми е помощ. — Това беше нещо, което никога не беше казвал преди. Чувстваше се, че е искрен. Авилов беше показал, че е по-добър от него. Всяка изпусната минута щеше да причини гибелта им. Торпедото, което ги преследваше, щеше да ги настигне и да ги убие. Видя, че Бел се колебае.

— Марк, чуй ме. Начинът, по който се държиш сега. Различен е. Няма никакви гаранции. Трябва просто да опиташ. Правиш своя избор и живееш с него. Всеки от нас може да постъпи така. Ако това те интересува, доверието ми в теб все още живее.

— Това е от голямо значение за мен, сър — каза Бел. Но можеше ли да го направи?

— Торпедото е на две хиляди метра.

— Марк?

Бел въздъхна дълбоко.

— Сър, спомням си един стар трик от футбола.

— Моля?

Бел отново го прекара през мислите си. Той трябваше да бъде сигурен. Условията изглеждаха добри. Горният слой на океана се затопляше от слънцето. Отдолу лежеше по-студен и по-гъст. Границата между тях отразяваше звука. Ако седи точно под нея, подводницата не би могла да бъде чута от повърхностен локатор. Ако седи точно над нея...

— С ваше разрешение, капитане — започна бавно Бел, — бих опитал „блъскане на противника с ръка“.

— Учудваш ме, но изборът е твой. Поеми командната.

Бел се вкопчи здраво в парапета.

— Джейми, имаме ли все още тренировъчно торпедо на борда?

— Да, сър.

— Зареди дуло едно с МК-48 тренировъчно торпедо.

— Да заредя с учебно, разбрано.

— Господин Рандъл, бъдете готов да определите ъгъла на отклонение.

— Помещение за торпедата, сър — рапортува Флин. — Тренировъчното торпедо е заредено.

Руското торпедо не би могло да има много гориво. Бел първо искаше да го разходи из океана.

— Господин Рандъл, увеличете пяната с двадесет степени. Издигнете подводницата на деветстотин метра. Искам стегната извивка. Рег, пригответи се за ултра тихо придвижване. Трябва да осигурим основните двигатели.

— Марк, с торпедото след нас? — учуди се Маккензи.

— Да, сър. Маневрен, пригответе се за промяна на посоката.

— Маневрен, разбрано.

— Господин Рандъл, съобщавайте дълбочините.

— 2400 метра... 2200 метра.

— Готови сме за стрелба, Марк — каза Флин.

— 1800... 1650...

— Приближаваме топлия слой — съобщи Картър.

— Командна, операторът е. Торпедото се приближава на 1500 метра.

Не биха могли да го разклатят.

— Поддържай нулева пяна.

— Нулева пяна, разбрано.

— 1500 метра... 1350...

Маккензи започна да разбира какво планира Бел. Превъзходно беше. Всичко зависеше от синхронизирането. Седем хиляди тонният кораб имаше чудовищна двигателна сила. Той трябваше да прекъсне тази енергия идеално.

— Дълбочина 1200 метра.

— Предницата пет градуса надолу. Поддържай цялостно изкачване плоскостите на кърмата. — Командите на Бел поставиха подводницата в рядка конфигурация. Предната част — по-ниско от кърмата. — Премини на резервен двигател. Осигури основния и се пригответи за завъртане. Джейми, изстреляй единица едно.

— Заредено... Готови... Огън! Единица едно се откъсна.

„Джаксънвил“ все още се издигаше. Тренировъчното торпедо се насочи надолу през топлия слой. Бел беше изключил основния двигател и осигурил охладителните помпи. Носеха се в топлия слой единствено чрез кинетичната си енергия. Това беше неговият удар с ръка: да прехвърли звука от „Джаксънвил“ към тренировъчното торпедо. То единствено издаваше шум под термалния слой.

— 720 метра. Стабилно завъртане — рапортува Картър. — Главните двигатели спрени.

Вражеското торпедо изплува от дълбините. Бел и всички останали в командната затаиха дъх.

— Изглежда добре — каза меко Маккензи.

— Командна, операторът е. Звукът на тренировъчното е силен и чист. Вражеското торпедо забавя... Локаторът му търси... Засече тренировъчното, сър. Отдалечава се от нас. Следи го... Осъществява контакт. Експлозия, капитане.

Командната щеше да се пръсне подобно тексаски бардак в събота вечер. Поздравления се предаваха и препредаваха навсякъде из борда. Картър потупа Бел по гърба.

— Добре направено, Марк — поздрави го Маккензи.

— Благодаря, сър. — Слаба надежда се беше възпламенила в него. Този път не беше се провалил.

— Цитат за нас! — извика Флин.

— „От сянката на смъртта пилотът излезе като светкавица“ — цитира Бел. Все още не можеше да повярва.

— Капитанът поема командната — каза Маккензи. — Маневрен, включете основните двигатели.

— Този момент е щастлив за вас — поздрави го Картър.

— Разбира се. Господин Флин, кой или какво ви ритна и избяга?

— О, имате предвид превръзките? Малък спор с по-силен мъж, сър.

— Кой може да е това?

— Аз самият, сър. Вече е минало.

— Командна, операторът е. Все още няма следа от „Северна звезда“.

— Капитане, може ли да погледнете това? — попита Картър.

Маккензи погледна графиката, която Картър беше начертал по данните на локатора.

— Сър, това са точките на контакт, които указва локаторът. Те се движат в права линия с три възела скорост. Сър, ако това не е Звездата, значи наблизко има друга подводница.

Маккензи се замисли.

— Трябва да има и повишение на честотите.

— Не и ако е дизел — отговори Картър.

В мозъка на Мак просветна лампичка. Дизел? Разбира се. Това означава, че бяха в опасност.

— Маневрен, състоянието на основните двигатели?

— Работим върху това, сър. Сега се затоплят.

— Нужна ми е мощност.

— Имаме малка вибрация. Още деветдесет секунди, сър.

Маккензи чакаше нетърпеливо. Всяка частица от интуицията му подсказваше, че Картър е прав. Смъртта отново се беше надвесила над тях.

„Адри“

Зилах се вслушваше в американските маневри с нарастващо уважение. „Умно беше. И смело“ — мислеше той. Седеше със затаен дъх, докато торпедото се приближаваше към него. Той чу тренировъчното торпедо в последната минута, но разбра какво правеха американците. Предположи, че командирът трябва да е някакъв

изключителен играч на покер. Да блъфираш торпедо беше равно на подвиг.

Компютрите на „Адри“ идентифицираха американската подводница като „Джаксънвил“. Тя беше бърза и мощна, но „Адри“ беше далеч по-безшумна. Дори и сега се приближаваше към тях, без да са я засекли. Двигателите на „Адри“ работеха на батерии. Нямахме механичен шум. Биха могли да останат няколко дена, без да прибягват до шнорхел. Без охлаждащи помпи или съединител. Тя беше тиха като светлината. Тези предимства плащаше скъпо обаче. За да достигне тези условия, трябваше да се движи със скорост три възела.

— Капитане, имаме отново решение за „Джаксънвил“. Те изобщо не подозират за нас. Продължават да се въртят.

— Този път предимството е за мишката — каза Зилах. — Огън с дула едно и две.

„Джаксънвил“

— Капитане, торпеда във водата. Две с високоскоростни двигатели, на местоположение 180. Идват към нас от юг.

Командната трескаво започна да действа отново. Мъжете, които само преди секунди се разтакаваха в отделенията си като последица от победата над торпедото на Авилов, сега се втурнаха към своите командни табла. Налагаше се да защитават кораба отново.

— Маневрен, нужна ми е мощност — заяви Маккензи.

— Тридесет секунди, сър.

— Командна, операторът е. Торпедата са на 2000 метра и приближават.

— Благодаря. Рулеви, по моя заповед завърти руля силно надясно. Ще се извъртим и обърнем колкото може по-бързо.

— Разбрано, капитане. Торпедата са на 1800 метра и приближават.

— Контрол на огъня, състоянието на дула три и четири?

— Дула три и четири заредени с МК-48 торпеда.

— Господин Флин, бързи изстрели от дула три и четири. Засечете следите на онзи контакт и извършете обратен изстрел върху торпедата. Отворете външните капаци на дула три и четири и стреляйте.

Флин откри търсеното местоположение.

— Корабът е готов. Решението е готово. Дуло три стреля... Дуло четири стреля...

— Вражеските торпеда на 1500 метра и приближават! — извика операторът.

— Маневрен, командна. Бъди готов да ги ритнеш по опашката. Максимална мощност.

— Десет секунди, капитане — отговори главният инженер.

— Командна, операторът е. Идентифицирахме вражеския контакт. Това е либийска дизелова подводница „Адри“, клас „Кило“.

— Благодаря. Бяхте прав, Рег. Сега слушайте всички. В опасна ситуация сме. Към нас се приближават торпеда, но ако мръднем, „Адри“ ще стреля отново. Нямаме голям шанс, ако трябва да се справяме с четири торпеда.

— Командна, операторът е. Торпедата са на 1000 метра и приближават. Нашите се отдалечиха. Нямаше контакт, сър.

— Благодаря.

— Капитане, маневрен. Готов съм за пълна мощност, сър.

— След десет секунди. — Той се обърна назад към Картър. — Господин Картър, искам постоянно решение за „Адри“. Насочете ни фронтално към предницата им. Курс за сблъсък.

— Фронтално, капитане?

— Точно така. И когато го поискам, трябва да стане бързо.

— Разбрано, сър.

— Господин Бел — продължи той, — ще се обърнем бързо и ще се потопим право към тях.

— Сър?

— Чухте ме добре. Ние сме по-бързи и мъкнем повече торпеда. Трябва да ги изненадаме. Той трябва да се движи дяволски бавно, за да стои толкова тихо. Това е наше предимство.

— Командна, операторът е. Вражеските торпеда са на 800 метра и приближават.

Маккензи безмълвно изрече молитвата си.

— Сега, маневрен, пълен напред. Рулеви, кормилото остро надясно. Завърти се и обърни към тях колкото се може по-бързо. Остро. Веднага!

— Рулеви, разбрано.

„Джаксънвил“ се стрелна напред. Завъртя се с максималната си скорост.

— Командна, операторът е. Контактът се потапя.

— „Адри“ е на 600 метра.

— Командна, операторът е. Торпедата се приближават на 600 метра. Те завиват с нас. Следват ни.

— Добре. Сега, господин Картър, дайте ни курса.

„Адри“

Зилах се беше навел обезпокоен над командното табло на локатора. Преди една секунда беше наблюдавал своите торпеда как се приближават към въртящата се „Джаксънвил“. В следващата секунда американският капитан беше обърнал кораба си като състезателна кола и се беше насочил право срещу него самия. По петите му бяха торпедата като бесни кучета.

— Оператор, какво прави той? — извика Зилах.

— Капитане, „Джаксънвил“ се е насочила за удар.

Добре. Зилах щеше да спре това. Ако би могъл да забави американците, онези бесни кучета ще ги догонят, ще счупят витлата им и ще ги изпратят на дъното. „Адри“ не можеше да стреля. Изстрел отпред почти нямаше шанс да улучи, а и врагът беше прекалено близо. Но ако успееше, американците щяха да забавят и да завият. Тогава торпедата щяха да попаднат на него.

— Пълен напред две трети — заповяда той.

„Джаксънвил“

— Той не завива — отбеляза Бел разтревожен.

— Поддържай скоростта и посоката — заповяда Маккензи. — Оператор, разстоянието до контакта?

— 500 метра, капитане.

Маккензи се обърна твърдо към екипа БКО.

— Капитанът на „Адри“ очаква от нас да завием настрани. Той може да стреля или да ни забави толкова, колкото е нужно да ни уцелят торпедата. Другият начин би бил нещастие. Затова аз вече съм решил, че няма да завия настрани. Това е единственият шанс, който ви давам.

Направил съм своя залог и ще го отстоя. Освен на това, на друго не бих могъл да ви науча. Това е нещо, което не сте могли напълно да разберете, откакто сте тук. Дано всички да имаме късмет.

— Командна, операторът е. Тридесет секунди до сблъсък.

Смъртта се задъхваше. Бързаше да ги сграбчи в костеливите си ръце. Заповедите бяха научени. Системите бяха написани на хартия. Това беше дълбоко лично. Беше онова, за което всеки бе живял, за което беше пожелвал всичко... до сега. Той можеше да види по лицата им последното осъзнаване на декларацията „Аз съм направил своя залог“. Щяха ли да се върнат вкъщи? Или щяха да се озоват на дъното на океана? Дали безразсъдно рискуваше живота им? Или щеше да бъде блажено възнаграден? Нищо от написаното в книгите не можеше да ти даде правилния отговор. Или ще успееш, или ще загинеш!

За момент се върна назад в Рига. По средата на Черно море. Насочваше се към съветския адмирал. Почувства се силен, както тогава. Силата идваше от обречеността. От последното завъртане на колелото на съдбата.

— Маневрен, поддържай курса — заповяда Маккензи.

„Адри“

— Капитане? — Операторът беше обезпокоен. — Те увеличават скоростта. Идват точно срещу нас.

— Какво?

— Сблъсък след 15 секунди... 14... 13... 12...

— Поддържай курса ни — заповяда Зилах.

Той се изпотяваше. Дали беше предвидил грешно? Американците бяха играли играта си с него много по руски. Не беше характерно за тяхната тактика да нападат някого точно така. Той би трябвало да е завил досега. Самият Авилов го беше учил на това в Академията. В сърцето му за първи път се прокрадна страх.

— 10... 9... 8... Предстои сблъсък.

Зилах се пречупи пръв.

— Спешно. Остро руля наляво. Спрете машините отляво, рулеви.

„Адри“ се дръпна наляво.

„Джаксънвил“

— Обръщат остро наляво, капитане — извика Бел.

— Торпедата на 200 метра и приближават.

— Сега, Марк, остро наляво. Поддържай скоростта. Право срещу него. Дръж стабилно.

— 100 метра до сблъсъка... 50...

Торпедото се приближаваше към кърмата на „Джаксънвил“. Когато се насочиха точно срещу обръщания „Адри“, Маккензи изчака, докато можа. Чакаше да чуе дяволското нещо. В последната секунда заповяда:

— Спешно на повърхността. Пълно издигане на всички плоскости.

Бел грабна прекъсвачите и започна силно да нагнетява въздух под налягане в основните резервоари за уравновесяване. „Джаксънвил“ хвъркна нагоре като балон. Торпедата, които следваха нейната кърма, се забавиха няколко секунди, за да реагират и да се издигнат в отговор. Но беше вече късно. „Джаксънвил“ не беше вече в тяхното полезрение. „Адри“ ги привлече като магнит. Като премина 15 метра по „Джаксънвил“, първото торпедо се блъсна в кораба, който го беше изстрелял. „Адри“ експлодира. Пламъците избухнаха надолу по главния ѝ коридор. Изпепеляваха всичко по пътя си. Ударната вълна разцепи кила ѝ на две. Подводницата потъваше. Успокоението на „Джаксънвил“ беше краткотрайно. Експлозията, унищожила „Адри“, беше прекалено близо. Второто торпедо беше засилено нагоре от ударната вълна и експлодира само на един-два километра от корпуса на „Джаксънвил“. Корабът се разтърси като от гигантска ръка. Сякаш измъчен, металът стенеше. Корпусът се огъна. Клапите избухнаха. Леденостудена вода започна да нахлува навътре. От силата на водата хората бяха наблъскани по стените. От късото съединение започна пожар. Из въздуха се разнесе пушек.

Помещението за торпедата понесе главната сила на експлозията. Двадесет и седем метрови МК-48 торпеда с тегло над 700 килограма, се разпръснаха като моливи. Под тях останаха премазани хора. Те удряха по вътрешните капаци на дулата, като се мъчеха да ти огънат. Уплътненията се пропукаха. През тях в кораба нахлуваше вода.

В контролната кабина ударната вълна захвърли Маккензи настрани и той удари силно главата си в командното табло. Във водата,

заляла палубата, потече кръв. Бел стигна до него пръв. Корабът беше килнат наляво. Предницата му беше наклонена 15 градуса надолу. Маккензи лежеше на една страна. Очите му бяха затворени.

— Капитане?

— Започнете овладяване на щетите — успя да промълви Мак. — Марк... намери в себе си... Имай вяра... Обещай ми.

— Обещавам, сър.

— Корабът... Аз не бих могъл... — Черна мъгла се завъртя в мозъка на Маккензи.

Той загуби съзнание. Последната му мисъл беше, че е изпълнявал толкова много задачи... След това вече не разбираше нищо.

Трябваше първо да се овладее огънят. Бел примигваше през дима. Видя Денвърс, който се влачеше по палубата.

— Денвърс, отнеси капитана в каютата му.

Началникът Кроули беше убит, когато кабел с високо напрежение се откъсна от тавана и се уви около врага му. От очите му излизаше дим. Миризмата на изгореното му тяло нямаше да бъде забравена от никой оцелял. Силната струя беше обърнала масата с картите върху Картър и беше заклешила крака му. Около него се въртеше бързо нарастваща вода. Флин висеше на парапета. Болката беше изкривила чертите му. „Господи! — помисли Бел. — Как ли се чувстваше захвърлен така със счупените си ребра?“

Водата подскачаше надолу по корпуса. Рандъл бършеше кръвта от лицето си.

— Господин Рандъл, добре ли сте? — попита Бел.

— Мога да управлявам, сър.

— Помогнете ми.

Рандъл се наведе непохватно и двамата зашляпаха към Картър. Заедно повдигнаха огромната маса назад към навигационния център. Назъбен край на счупена кост се подаваше през панталона на пострадалия. Изтеглиха го настрана. Лицето му беше стегнато от шока, но той все пак успя да изрече:

— Марк, кораба... Дълбочината...

Дълбочината ставаше около 3000 метра. С дълбоките си наранявания „Джаксънвил“ не можеше да се потопи повече. Те

трябваше да се изкачат на повърхността и да възстановят контрола върху нея.

— Капитанът е в каютата си — докладва Денвърс от контролната.

— Поеми руля, Джейми. Можеш ли да изпълняваш задълженията си?

— Добре, Марк. — Флин започна да раздвижва обгореното си тяло.

Марк прекрачи отломъците и грабна микрофона.

— Тук е капитанът. Доложете за състоянието на отделенията.

Започнаха да рапортуват бавно. Помещението за торпедата беше напълно извън строя. В машинното имаше пробивни, през които струеше вода. Имаше и счупени клапани. Мислеха, че биха могли да ги ремонтират до един час. Комуникациите бяха тотално унищожени. Експлозията беше прекъснала хидравличната сила на антените. Навсякъде из кораба имаше наводнения и помпите работеха в своя максимум. Екипажът се оплакваше от сериозни наранявания. Доктор Прайс ги третираше според възможностите си. Бел заповяда да се качи в командната за Маккензи и Картър веднага щом се освободи.

— Имаме проблем. — Флин изпомпваше водата от резервоарите, но долният ъгъл на подводницата не намаляваше.

Денвърс се бореше с контролната скоба.

— Капитане — каза той разтревожен, — не мога да получа никакъв отзвук от плоскостите. 3900 метра... 4300...

Плоскостите бяха смачкани в долния ъгъл. Те не можеха да спрат потъването и подводницата отиваше все по-надълбоко.

— Машинно, всичко спешно да се възстанови. Джейми, поеми командната. Сега се връщам.

— Добре. Издухвам за спешно уравнивяване — отговори Флин. Беше грабнал прекъсвачите, но резервоарите вече бяха изпразнени, докато се мъчеха да избегнат торпедата на „Адри“. Нямахме достатъчно въздух, за да се достигне нужното равновесие. Нуждаеха се от плоскостите.

Бел почувства облекчение. Усети вибрациите, идващи от двигателите, и затича обратно. Това беше кошмар. Мъжете лежаха в коридорите. Там ги превързваха от наранявания, изгаряния и натъртвания. Много от тях страдаха ужасно. Забеляза няколко трупа,

покрити с чаршаф. Стенанията като че още повече нажежаваха въздуха, който вече беше мръсен от дима. Палубата беше наводнена. Корабът все още беше изкривен. Бел говореше с всеки и се стараше да го успокои. Но те чувстваха наклона, чувстваха дълбочината. Разбираха какво е положението.

Бел трябваше да спаси своя кораб. Това беше негово задължение. Картър и Джейми бяха ранени. Маккензи беше в безсъзнание. Нямаше значение какво чувства той сега. Трябваше да поеме нещата в свои ръце. Заповяда на трима непострадали мъже да го последват в машинното. Там счупи клапаните за ръчен контрол на плоскостите на кърмата. Ударната вълна беше смачкала плоскостите в долния ъгъл. Те трябваше да ти изпомпат обратно на ръка.

— Паркър, с мен — нареди той на един млад моряк със светла коса. — Вие двамата хванете другата.

— 4900 метра. — През говорителя долетя гласът на Картър. Беше изтръпнал от болка. Бел се учудваше, че той все още работи. Когато направиха пълен оборот, от машинното се дочу вой.

— 5100 метра.

Теглеха контролните клапани героично. Мускулите на Бел сякаш щяха да се скъсат. Плоскостите мръднаха с два сантиметра. Имаха успех, но това не беше достатъчно.

— 6000 метра. — Дори телефонът не можеше да скрие колко много страда Картър. Вече бяха под дълбочината, на която помпите биха могли да поддържат наводняването.

Бел помпаше. Нищо не би могло да отдели този кораб от него. Ако трябваше да плува с него за вкъщи, щеше да го направи. Това беше наблюдавал у Маккензи, но досега не беше го разбирал напълно. Тези изключителни усилия бяха просто упоритост и воля. Никога да не се предаваш. Никога да не спиращ. Океанът можеше да го нарани, но нямаше да успее да го накара да се предаде. Трябваше преди това да го убие. Пукането в корпуса започна да става по-силно. Плоскостите мръднаха още два-три сантиметра.

— 6000 метра. — В тона на Картър се беше прокраднала нотка на надежда.

— Плоскостите са на нулева позиция — каза Паркър.

Мускулите на ръцете и краката на Бел горяха. Успяха да повдигнат плоскостите още два-три сантиметра.

— Забавяме потъването. 5800 метра! — Гласът на Картър ликуваше. — 5500 метра! Достатъчно. Пълен напред две трети!

Паднаха на палубата изтощени. Не им достигаше въздух. Бяха го направили. Бел почувства блажено успокоение. Не беше вече неудачник. Проклятието рече не действаше. Корабът умираше и той го беше спасил.

— Ще успеем ли, сър? — попита Паркър.

Бел го потупа по гърба:

— Може да се обзаложиш за това.

Марк продължи нататък. Мъжете го поздравяваха. Всичко изглеждаше светло и ново. Сякаш беше умрял и след това се е родил отново. Този път си заслужаваше да се роди.

Събраха се в каюткомпанията. Бел беше нарязан и в отоци. Докторът бинтова ранената му глава. Намести счупения крак на Картър и го гипсира. Даде му болкоуспокояващи, които биха упоили целия флот, защото отказа да спре изпълнението на задълженията си. Движенията на Флин бяха сковани. Всяко покашляне измъчваше тялото му от болка. Той обаче също отказа да отиде на койката си. Макензи все още лежеше в безсъзнание в каютата си. Докторът го беше превързал и промил раните по главата му, но той продължаваше да бъде в несвяст. Степента на поражение можеше да се констатира единствено със скенер. Не можеха и спешно да повикат медицинска помощ. Не работеше радиостанцията.

— Всички сме жалки картинки — отбеляза намусено Флин.

Бел отпи малко кафе. Топлината поуспокои пресъхналото му гърло.

— Картината е такава: имаме мощност две трети. Нямаме отбранителни оръжия. Половината от хидрофоните на локатора са извън строя. Нямаме връзка с околния свят. Авилов е преди нас с три часа на път за Сабана кей.

Картър се засмя без хумор:

— Има ли добри новини?

— Живи сме — каза Флин.

— Бих казал, че това компенсира всичко останало — съгласи се Бел.

— Искан ми се да знам откъде е минал Авилов — размишляваше Флин. — И защо имаше втора подводница?

Бел беше замислен.

— Нека да погадаем малко. Мислил съм върху това. Капитанът допускаше, че „Адри“ е пазила Звездата и ѝ е помагала. Но ако либийската подводница не е била помощник, а стража, която е искала да се увери, че Авилов ще приключи пътуването си в Сабана кей? Той е трябвало да се нахвърли срещу Звездата, затова Авилов ни е извикал чрез появяването си в обхвата на АЦПИК. И когато сме дошли да проучим, той избяга и ни хвърли срещу „Адри“. Докато ние се занимавахме един с друг, той е предприел последното си бягство.

— През прохода Морей — каза Картър. Очите му блестяха. Беше започнал да разбира.

— Какво?

— Като се върнах в командната, аз си казах, че няма начин да се промъкнат през Кей сол толкова бързо — продължи Картър. — Не и без никакъв шум. Да, не мисля, че е минал край нас. Минал е през подводните планини. На нашите карти имаме нанесен проходът Морей. Той сигурно също го има на своите.

— През Кей сол? Чувал съм да казват, че би могло да се премине през него — каза Флин.

— Което означава, че Авилов не е имал проблеми — допълни Бел.

— Можем ли да го хванем? — чудеше се Флин.

— Не мога да ти кажа — отговори му Картър. — Може да спечели време, може и да загуби. Да се плува там не е толкова лесно.

— При нормални обстоятелства Маккензи би заповядал да тръгнем след Авилов. Но той е извън строя. Не можем да се обадим и в базата за заповеди — каза Бел — На борда имаме ранени, включително и капитанът. Корабът има тежки поражения. Ние сме старши офицери. Мисля, че би трябвало да гласуваме. Джейми?

— Искам да направим на Авилов същото, което той стори на нас — каза Флин предизвикателно. — Мисля да вървим.

Картър закима.

— Имаме доста да навакσαμε. Може би този път... — Той сви рамене. — Ти разбираш, Марк. Да тръгваме.

Бел се засмя.

— Добре. Аз също съм за. — Поколеба се за малко. — Само още едно нещо. Нужен ни е командир. Капитанът не е в състояние да

управлява кораба.

Флин погледна Рег многозначително. Картър кимна.

— Но ние си имаме, Марк — каза той тихо.

Изплуваха на повърхността. В тъмнината извършиха погребална церемония. Един след друг мъртвите бяха положени в проблясващото море, за да намерят покой. Качен на палубата, Бел наблюдаваше с дълбока тъга. След идването си на остров Андрос беше научил много неща. Най-основното от тях беше, че човекът, който командва, трябва да има огромна скромност. Спокойно да приема грешките, загубите, изолацията. Искаше му се Маккензи да е буден. Нужен му беше неговият съвет и неговата утеха.

Луната беше ярка. Дискът ѝ блестеше върху океана. Сребърната вода беше тиха и гладка чак до хоризонта. Бел откачи микрофона на вътрешния телефон.

— Говори капитанът. За кратко време изминахме дълъг път. Корабът ни е дълбоко наранен. Ние сме изтощени, но са ни поставили задача и аз смятам да я изпълним. Знам, че не мога да искам прекалено много от вас. Вие и без това доста сте дали. Но всички сме моряци. Това е достатъчна причина.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

„Камелот“

Нощните води на канала Никълъс обточиха „Камелот“, след като „Аугуста“ се отстрани. Скоти ги беше пренесъл докъдето можа във ветровития морски залив. Беше се проврял между островите, изграждащи архипелага Сабана. Като наближи опасните плитчини, той реши, че е време да остави кораба за подводен транспорт на водолази. Да им даде възможност да вършат това, за което бяха изпратени.

— Готови сме за откачване — предаде по радиостанцията Джесика. Джъстин, Лий Джаксън и Пейпър Торес се въртяха неспокойно в седалките, приличащи на пашкул.

— Десет секунди до откачването — предаде обратно командната. — Безопасно пътуване, „Камелот“.

— „Роджър“, „Аугуста“. — Джесика увеличи мощността.

Откъснаха се от подводницата. Трябваше да се движат бавно в тъмнината. Светлините на „Камелот“ им осигуряваха видимост само на около шестдесет метра напред. Едва осветяваха издатините по дъното. След десет минути Джесика вече беше изпотена, но успяха да преминат първите два километра без инциденти. Оставаше им още толкова. Когато водата стана по-плитка, лунната светлина я осветяваше. Джесика провери посоката. Пилотираше с помощта на дяволско пресмятане. Когато стигнеше близо до остров, тя щеше да излезе на повърхността и да се от леда.

Толкова се беше концентрирала, че когато Джъстин я докосна с ръка, подскочи. Разузнавачката ѝ посочи:

— Там.

От блясъка на собствените им светлини ясно се виждаше дъното на плавателен съд. Той се движеше бавно, със скорост не повече от два или три възела. Джесика веднага спря.

— Прекалено е голям за рибарски кораб — каза Джаксън, като протегна враг. — Това е патрулен катер. Тези издатини по корпуса, изглежда, са подложки за хидрофони.

Джъстин се намръщи.

— Могат ли да ни чуят?

— Не знам — отговори Джесика. — Дяволски са близо.

— Спират — каза Торес обезпокоен. Снопозете светлина разцепиха водата като мечове.

— Колко дълбока е тази вода? — попита Джъстин.

— 1800 метра.

— Бързо на дъното — заповяда Джъстин. — Бързо.

Джесика потопа лодката. Тя със скриптене издигна облак от тиня. Невъзможно беше да бъдат различени от самия риф. Патрулният катер остана на повърхността върху тях.

Джъстин погледна нагоре. Светлините все още се забелязваха.

— Да обсъдим положението — каза тя.

„Северна звезда“

— Излизаме от тунела, Пери — съобщи Паченко.

— Намали до една трета — заповяда Авилов.

Почти шесткилометровият тунел не беше толкова изнервящ, както Долината на теченията. Няколко пъти правеше заплетени завой. Авилов мислеше, че подводницата може би ще спре. Понякога имаха видимост само няколко сантиметра.

Звездата се плъзна в Каньона на черепите. Това беше обширна кухня, пълна с вода. Покрита беше с назъбени спирали, които водеха към таван, осеян със сталактити. Той можеше да почувства колко огромна беше тя.

— Нагоре десет метра. Рулят надясно с десет градуса.

Искаше му се да има очи, за да съзре този уникален свят. Трябваше обаче да се ориентират без светлина. Трудно беше. Сякаш не беше достъпно за никого. Рибата, ако изобщо я имаше някъде, трябваше да бъде съвършено бяла. Толкова чужда на останалия свят, колкото той беше на Луната.

— Нагоре още пет метра. Рулят надясно десет градуса. Наближаваме завой.

Авилов сякаш душеше като ловджийско куче. Локаторът бръмчеше с ритъма на сърцето му. Един удар в минута. Пулс, ехо...

Пулс, ехо. Внезапно пулсациите му подсказаха, че отпред има опасност.

— Всички машини, стоп! — заповяда той.

— Какво има, Пери? — попита Паченко.

— Кухината... Тя просто свършва.

— Не може да бъде!

Авилов тръсна глава:

— Не мога да видя изход. Има огромна стена... и след това свършва.

— Пери — каза Паченко отчаяно, — тук няма достатъчно място, за да обърнем. А нямаме и време да се връщаме, дори и да успеем да се обърнем. Може ли да ми кажеш какво виждаш?

— Напред стените на каньона се снижават и образуват една огромна преграда. Тя е... Не е гладка. Надупчена е. Мога да чуя една, две... Не, четири големи вдлъбнатини. Юри, има ли течение тука?

Паченко провери.

— Да, два възела. Значи, след като водата минава, трябва да има проход.

— Да, и още чувам... — Авилов подреждаше мислено картината. — Четирите отвора са подредени два отгоре, един в средата и един отдолу. Разбираш ли?

— Подобно очи, нос и уста в лицето на череп — извика Паченко триумфиращо.

— Но кой извежда навън? — чудеше се Авилов. — Всеки изглежда така, сякаш свършва в скалната стена. Кой излиза навън? И как?

Влудяващо беше да си толкова близо до края и да не можеш да се придвижиш. Толкова лесно можеха да счупят перките на витлата, ако тръгнеха в грешна посока... Очните кухни на черепа сякаш му се присмиваха. Можеха да опитат да разчистят пътя с торпедо. Но от експлозията можеше да се разруши половината планина и да останат затрупани в тази пещера завинаги.

— Пушкин, стесни обхвата възможно най-много и сканирай по стената. Започни от минимална мощност и бавно увеличавай до максимум.

Паченко гледаше как Авилов се вслушва в звуците на локатора. Сякаш не беше вече сляп. Той усещаше, чуваше пулсациите на радара

така, сякаш произхождаха от собствения му мозък. Промените стигаха до него, преди да засегнат сетивата му. Авилов не беше вече ястреб с остро, всепроникващо зрение, който се рее във висините на дневна светлина. Той беше прилеп, промъкваш се в безкрайната нощ. Преценяваше рефлектираните вълни с чувствителността на сляп самотник.

Четири часа Авилов седя в почти каталептична тишина. Накрая започна да мърмори. Отначало нищо не му се разбираше. Сякаш си тананикаше, като ту повишаваше, ту понижаваше тоновете. Паченко разбра, че той всъщност пееше това, което чуваше. Различията във височините бяха разликите в ехото, което се връщаше при него.

Паченко завидя на Авилов, че слепотата му беше дала друг вид зрение.

— Юри? — Гласът на Авилов дойде от много далече.

— Тук съм, капитане.

— Трябва да е наблизно. Степов да подготви курс за дясното око.

— Нашето дясно, или на черепа?

— На черепа. Там има едва доловима разлика. Не мога да ти я опиша.

Степов се съсредоточи. Човекът, който седеше до перископа, беше неговият стар капитан. Но след като му казаха, че е сляп, той беше и нещо повече. Как би могъл един незрящ човек да върши всичко това? Изглежда, беше свързан със свръхестественото повече от всеки друг. Радваше се, че Авилов караше Паченко да говори с него. Той самият не знаеше как да разговаря с божество.

— Осигурих курса, старши лейтенант.

— Следвай го, Степов. — Паченко се придвижи до таблото за контрол на двигателя. — На вашите заповеди, капитане.

— Напред една трета. Задръж, докато преминаваме.

„Северна звезда“ тръгна към черната кухня. Водеше я слепият ѝ капитан.

— Повдигни още пет метра! — заповяда Авилов. — Рулят пет градуса наляво.

— 50 метра до стената на каньона! — извика Пушкин.

— Рулят пет градуса наляво. Поддържай равновесие.

— 20 метра.

— Задръж така. Юри, искам те на кормилото. Подготви се да завием силно надясно, щом се появи завоят. Не спирай за нищо на света. Независимо какво чуваш.

— Да, Пери.

— 5 метра... Навлизаме в пещерата.

Би било великолепно гледка да се види как 115 метровата „Северна звезда“ плува в подводната пещера. Авилов усети как предницата потъва в нея. Беше преценил добре. Имаше пространство. Но точно пред тях стоеше изправена масивна скала. Най-малко след сто метра кухнята свършваше. Трябваше да има завой. Точно така си го беше представял. Но къде беше той? Надясно или наляво?

— Капитане! — изкрещя Пушкин. — Препятствие пред нас!

— Тихо, Иване! — Гласът на Паченко го преряза като с нож.

— Но...

— Остани на поста си!

Авилов почувства изхода в последната секунда.

— Остро надясно кормилото. Юри, завърти го!

Звездата издаде хриплив писък срещу стените. Каменните израстъци драскаха корпуса ѝ със страшна сила. Мъжете вътре си запушиха ушите. Вече започнаха да вярват, че каменните нокти и клюнове ще я изкълват и ще стигнат до тях.

— Поддържай скоростта — заповяда Авилов.

Ожулването продължаваше. Сякаш на повърхността нямаше да остане и една здрава плочка. Сякаш още едно най-слабо докосване щеше да я разтвори в океана... И тогава „Северна звезда“ се изхлузи от пещерата. Зад тях остана планината, а пред тях лежеше канал, който водеше към открития зелен океан.

— Капитане — ликуваше Пушкин, — минахме през каньона! Почти сме в открити води. Ние успяхме!

— Ти направи всичко много добре — каза Авилов изморено. — Юри, ще бъда в кабината си. Трябва да си почина. Легни на курс към Сабана кей.

Паченко знаеше, че Авилов няма да види поздрава му, но все пак вдигна ръка.

— Слушам, капитане.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Сабана кей

Миша Авилов ловеше риба там, където се събираха птиците. Така го беше учил баща му. Вече беше хванал няколко доста едри. Жилаво момче на около шестнадесет години, с гарвановочерна коса, Миша днес беше щастлив по две причини. Първо, омъжената му сестра Ваша не дойде с тях на това пътуване и второ — баща му скоро щеше да бъде тук.

Хвърли бърз поглед назад, където майка му и онзи арабин седяха на брега и разговаряха. Не чувстваше опасност от мъжа. Беше доволен да лови риба тихо и да се наслаждава на уединението. Черта, която беше наследил от баща си.

Епстайн знаеше, че Миша наблюдава него и Катя. Момчето защитаваше майка си. Това беше достатъчно, за да го хареса. Можеше да види Катя в сина ѝ. Нейните очи и усмивка. Таткова заслуга вероятно бяха стойката и осанката. Можеха да последват приятни дни с тези хора, които сякаш заместваха семейството му, ако не беше скорошното пристигане на Авилов. Оставаше по-малко от ден. Мечтите трябваше да бъдат забравени. За да успее планът му, имаше нужда от съюзник. Затова изчака, докато момчето се отдалечи надолу по брега и предприе най-безпрецедентната стъпка на своя живот. Разказа на Катя Авилова всичко за своя живот, включително и това кой беше той.

Трябваше да оцени това, че тя нито припадна, нито затича като глезена ученичка. Просто слушаше внимателно. Когато Дейвид свърши, дълго мисли.

— Как мога да съм сигурна, че това е истина? — попита тя накрая.

— Има един много лесен начин — отговори той. — Разкажи на Саид това, което току-що чу, и аз ще бъда мъртъв до сутринта. Това ще бъде ли достатъчно доказателство?

— Ако това е истина, знаеш, че не мога да отида при Саид. Значи си от Израел?

— Нямам ли еврейски черти, чувства, мерки, страсти?

— Не ми се надсмивай. Чувала съм това. То е по Шекспир.

Епстайн се взря в нея.

— Кажи, не си ли си задавала въпроса защо си тук, в тази военна база?

Тя сви рамене.

— Аз съм съпруга на военен. И преди съм се срещала с Пери на военни бази.

Той бръкна в джоба си.

— Познаваш ли гласа на Саид?

Тя кимна.

— Чуй това. — Той включи диктофона:

„Какво ще стане с жената на Авилов и приятелката й?“

„Като му дойде времето... Ще ги имаме веднага щом свършим със съпрузите им.“

Почувства как тя се скова. От магнетофонната лента последва тишина. След това той чу собствения си въпрос: „Какво ще стане със «Северна звезда?».“

„Пригответи жиците си за предаване или ще платиш прекалено голяма сума пари. Според Фазах Авилов ще бъде тук всеки момент.“

„Сега ще хванем нещо голямо, нали? Ядрена подводница. Мислех, че нашият човек ще загуби от американците. Но следващия път сигурно ще се озове в палатките им, когато изпрацат ракетите си.“

„Настъпва нова ера. Пустинният вятър ни е научил на едно нещо.“

„Как да пазим арабските си задници?“

„Да започваме и да не спираме. Ако Хюсеин беше хванал Риад, щяхме да диктуваме условията на половината свят.“

Той спря касетофона.

— Достатъчно ли е?

— Но...

Той я спря с ръка:

— Да, бих могъл да го фалшифицирам. Може и така да поставиш въпроса. Може и да те проверявам. Катя, кълна се, че се опитвам да спася живота ти. Ще направя всичко по силите си да спася и живота на

съпруга ти. Но тази подводница първо трябва да бъде разрушена. Ти си единственият човек, който не се следи така стриктно. Сега решавай.

Колебанието ѝ изчезна.

— Добре. Ще ти помогна.

Епстайн беше изненадан.

— Просто така?

— Съпругът ми винаги е казвал, че трябва да се доверяваме на собствения си съдия. Както ти каза, всяко доказателство, което ми дадеш, може да е фалшифицирано. Затова единственото нещо, което трябва да реша, засяга теб. Може ли да ти се вярва?

— И?

— Мисля, че може.

— Защо?

Погледът ѝ се впи в неговия:

— Защото виждам колко си самотен. Колко много ти се иска да приемеш Миша като свой. И мен — каза тя меко. — Чувствам това. Просто по женски.

Епстайн обърна глава.

— Ти ме притесняваш.

Тя докосна ръката му:

— Нямам това предвид. Ти не си егоист. Ти си се жертвал, като си се отказал от собствено семейство. Затова ти вярвам, защото чувствам, че ни мислиш доброто.

— Ти си забележителна жена.

— Не смятам така. Но Пери ме е карал доста да се замисля през всичките тези години. — Тя погледна как Миша тегли още една риба. — Кажете какво трябва да направя?

„Камелот“

— Запомни, че трябва да издишаш, докато се издигаш — посъветва я Джаксън. — Иначе белите ти дробове ще се пукнат.

Джъстин каза мрачно:

— Последния път беше камила. След това Ф-15. Сега това. Ще напусна. Кълна се, че ще се махна. Джесика?

— Всичко разбрах. Веднага щом изляза ма повърхността, ще отида на брега и ще чакам. Въпреки че предпочитам да дойда с вас.

— На брега — каза Джъстин твърдо. Нагласи ремъка на ножа върху крака си. Трябваше да превземат катера тихо. Да премахнат заплахата и да успеят да се придвижат нагоре. — Дий? Пейпър?

— Готови сме, шефе.

— Добре. Джес — каза Джъстин, — откачай ни.

Едно от най-трудните неща, които Джъстин някога беше правила, беше да чака, докато морската вода ги покрие. Всеки инстинкт се съпротивляваше срещу това. Всеки нерв в нея крещеше да се махне и да излезе на повърхността. Водата се усука около тялото ѝ като студени и хладнокръвни ръце. Джесика се държеше добре. Главата ѝ беше изправена в горната половина на „Камелот“. Искаше да използва последния въздух, преди да се издигне.

— Сега — каза Торес. — Бутай.

Те блъснаха силно горната половина на „Камелот“ и корабът се разтвори като черупка на мида. Джъстин се измъкна навън. Изчака, докато се появи Джесика, и се избута нагоре. От устата и носа ѝ полетяха мехури.

Докато достигне повърхността, белите ѝ дробове щяха да експлодират. Въпреки това тя се насили да издишва тихо, докато търсеше сенките. Джаксън и Торес се показаха до нея без звук. Носеха оръжието в защитени от водата торби. Във водолазния си костюм Джаксън носеше пистолет с шумозаглушител.

Патрулната лодка стоеше тихо на лунната светлина. Беше висока около 25 метра. По средата имаше мостик, отпред — оръдие. Отзад зяпаха устата на две автоматични картечници. Джъстин посочи към стражата и показа със знак пет минути. Махна на Джаксън да върви от другата страна, Торес — към кърмата. Прекара пръст по гърлото си. Те кимнаха и се плъзнаха под водата. Бяха спокойни, сякаш просто се разхождаха.

Джъстин се приготви за действие. Старият страх нарасна, докато тя се бореше да се превърне в създанието, забравено след войните и след детството ѝ. Вече не ѝ беше толкова лесно. Цивилизацията беше просто външен отблясък. Тя беше серия от нарастващи пластове вина и задръжки. Сега щеше да подскочи върху едната страна на лодката и да убие хладнокръвно. Мислеше за семействата на тези мъже, за своята собствена гибел, за вероятността да не се върне вкъщи при Мак.

Отхвърли мислите си. Те я правеха по-слаба. Рискуваше да не успее да се съсредоточи точно сега. Трябваше да си върши работата. Търсеше животното в себе си. Омразното нещо, което я караше да убива без угризения. Движеше се във водата под лунната светлина. Ставаше такава, каквато е била и друг път. Сбогом, Мак, и на приказките за деца. Вътрешната ѝ светлина се запали. Тя отхвърли цивилизованите си маниери и стана ръководител на Хора на ангелите. Децата, чиито чудовищни викове изплашиха омразната Национална гвардия. Те бягаха, защото партизаните щяха да ги убият. След това лидер на цялата група, трениран убиец, жесток революционер и накрая — един от войниците, освободил брат си от сандинисткия затвор, като си пробиваше път с картечницата. След това беше избягала от Манагуа с половината армия по петите си.

Друга беше жената, която постави ръцете си върху патрулния катер. Приблужи се откъм левия борд и с лакти се избуца от водата. Прокара пръсти по планшира. Огледа се наоколо. Двама моряци пушеха до оръжието отпред. Четирима играеха карти в кабината на щурвала. Друг се беше излегнал върху навитите въжета до картечниците отзад и дрънкаше с китара.

Джаксън се появи от другата страна на катера. Посочи към кабината, а тя се насочи към носа. Той кимна. Не можеше да види Торес, но той щеше да се досети, че трябва да поеме китариста и друг, появил се в неговия район.

Тя се дръпна по планшира. Двамата отпред бяха облечени в кубинските военни униформи — кепета, сиво-кафяви ризи с къси ръкави. Панталоните им бяха пъхнати в черни ботуши. Отстрани висяха оръжията им. Ръкавици и топка за бейзбол лежаха върху палубата. В далечината се виждаше Сабана кей.

Единият допуши цигарата си и я хвърли във водата. Тя изсъска. Джъстин изтри краката си. Не можеше да си позволи да се подхлъзне по палубата. И другият изхвърли угарката си през борда. Разговаряха на родния ѝ испански. За семействата си, за бейзбол, ругаеха времето, липсата на жени. Тя издърпа ножа от ножницата на крака си. Почувства как дръжката му удобно легна в дланта ѝ. Единият войник извади пакет с цигари, подаде го на приятеля си и си взе една. Щракна запалката и я задържа между двамата. Наведоха глави, за да запалят.

В този момент и двамата бяха съвършено слепи. Джъстин се хвърли напред още преди първият да бе успял да запали цигарата си. Сграбчи го за косата и дръпна главата му назад. Вряза ножа си в гърлото му. От артерията му бликна кръв. Войникът издъхна с безпомощно хъркане. Джъстин се метна към другия мъж, но той се беше окопитил прекалено бързо. Ножът ѝ не улучи. Той посегна към пистолета си.

Част от съзнанието на Джъстин регистрира звук от счупено стъкло и мекото „фат-фат-фат“. Това беше шумозаглушителят на Джаксън. Но тя не би могла да раздвоява вниманието си. Оръжието на войника вече беше наполовина извадено. Тя скочи напред, за да го ритне, но се подхлъзна от кръвта под себе си и падна тежко. Пистолетът се извъртя към нея.

Беше готова за скок, когато ясно чу:

— Ей ти, дръж.

От тъмнината излетя бейзболна топка. Мъжът инстинктивно се пресегна и отклони погледа си от нея за секунда. Това беше достатъчно. Джъстин се извъртя на ръцете си, сякаш обяздваше кон. Ритна го по коляното. Той извика от болка и падна. Ритна го още веднъж. Мъжът остана да лежи.

— Вече е извън строя — каза Джесика Моран.

Джъстин се обърна бясна. Забеляза сигналите на Джаксън и Торес. Катерът беше обезвреден.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Помагам.

— А заповедите ми?

Джесика не се смути:

— Виж, казах ти, че си ми направила голямо впечатление. Искам да бъда част от твоята мисия. Затова пожелах да карам подводния транспорт на водолази. Забелязах цяла мрежа от нови възможности. Такива дори не съм сънувала. Мисля, че мога да се справя с тях. Аз съм добър командир в подводния транспорт. Добре се справям и с подводница, но съм прекалено амбициозна. Да бъда командир на подводница би било добро бъдеще за мен. Но размислих. Това, което правиш, е много секси. Екзотично. Загадъчно. Мисля, че бих могла да опитам. Кога ще разбереш най-сетне? Искам да бъда „ти“.

— Господи! — възкликна Джъстин. — Сериозно ли говориш?

— Напълно.

От тъмното се появи Торес.

— Това с бейзболната топка беше добър ход. — И допълни набързо: — Добре, че вие не се опитахте да я хванете, госпожо.

— Вие и двамата сте луди. Лий, можеш ли да управляваш този кораб?

— Да.

— Веднага ни закарай на брега.

— Слушам, госпожо.

Тя се обърна ядосана към Джесика.

— Не трябва да нарушаваш заповедите ми.

— Той щеше да те застреля — отговори момичето възмутено. — Не очаквам да ми благодариш, но не мисля и че трябва да ме ругаеш за това. Ти никога ли не си нарушавала заповеди?

Джъстин присви очи:

— Когато намеря пропуск, ще те уведомя.

— Добре — каза студено Джесика.

— Слушай, просто се опитвам да ти помогна. — Джъстин искаше да се помирят.

В очите на Джесика проблесна гняв.

— Не, ти слушай. Харесва ми да бъдеш мой ръководител, но ако очакваш от мен да бъда послушно малко момиче, което плаче, когато му се карат, значи не ме познаваш.

— Нямах подходящото обучение — каза Джъстин раздразнена.

— Нито пък ти, когато си била на моите години.

Джъстин сякаш се задушаваше.

— На твоите години?

Джесика сви рамене:

— Когато си по-възрастен, си забравил много неща. Това искам да кажа.

Джъстин пое няколко глътки въздух. Успокои дишането си и реши да ѝ позволи да живее.

— Много добре. Тогава довърши този човек.

— Какво?

Гласът на Джъстин беше жесток.

— Чу ме добре. Искаш да бъдеш една от нас? Това е по-трудно от хвърлянето на бейзболна топка, момиче. Мислиш, че би могла да

отидеш в онази кабина и да дръпнеш спусъка срещу четирима мъже, чието единствено престъпление е, че ти се изпречват на пътя? Или да прережеш гърлото на някой, без да те заболи от кръвта върху тебе? Как, мислиш, ще се почувстват жените и децата им, когато не се завърнат у дома? Мислиш, че можеш да живееш с това?

— Може би. Не знам.

— Добре. Сега ще разбереш. Чу ме добре. Ако не можеш да изцапаш чистите си ръчички, не ми говори, че искаш да бъдеш като мен. Сама ще върша своите убийства.

Джесика погледна надолу към мъжа. Бризът рошеше косите му. Отметна кичурите от лицето си.

Джъстин каза късо:

— Искаше възможност, имаш я. Пейпър, дай ѝ пистолета си.

— Госпожо, аз...

— По дяволите, никой ли няма да изпълнява заповеди тук? Направи го.

Торес подаде пистолета, а Джесика го пое. Почувства силата, която той ѝ даде. Беше голям револвер. Не се плашеше от този род оръжие. На много места те бяха единствената възможност да оцелееш. За нея винаги бяха свързани с неясна идея за самоотбрана в този жесток свят. Но това си беше чисто убийство, което в страната ѝ се наказваше. Чувствата ѝ се бунтуваха, докато разумът ѝ търсеше изход. Като професионалистка тя винаги точно беше изпълнявала задълженията си. Дали имаше някаква морална разлика между поразяването на кораб и убийството на един моряк? Тук и сега тя трябваше да направи своя избор. Какво щеше да им струва, ако този човек включи алармата? И ако вследствие на това загинеше семейството на Авилов? Рискуваха да допуснат „Северна звезда“ да попадне в ръцете на либийците. И те да използват разрушителната ѝ сила срещу САЩ и нейното собствено семейство да загине! В края на краищата това, в което вярваше, можеше да пропадне. Щеше да пропадне и това, което беше направила, за да защити убежденията си. Джъстин беше прана за възможността. Досега е била просто зрител. Почувства шум в главата си.

Джъстин се засмя подигравателно и се обърна.

— Знаех си.

Изстрел я закова на мястото ѝ. Пистолетът на Джесика димеше. Мъжът върху палубата беше мъртъв. Джесика се взираше с широко отворени очи в дупката, от която бликаше кръв. Изведнъж осъзна какво беше направила. Беше отнела човешки живот. Оръжието увисна в ръката ѝ. По страните ѝ потекоха сълзи.

Джъстин искаше да протегне ръка и да успокои момичето. Но самата тя се срамуваше от себе си. Това я разгневи.

— Добре. Това трябваше да се направи — каза тя остро. — Върви да помогнеш на Пейпър да се освободим от телата.

— Добре... госпожо.

Джъстин усети презрението на Джесика. Момичето избърса сълзите си. Наведе се да помогне на Торес да изхвърлят мъртвите през борда.

Джъстин отиде в щурвала. Там всичко беше под контрола на Джаксън. Той завъртя ключа и двигателите забоботиха.

— Ти постъпи правилно — успокои я тихо той.

Джъстин гледаше към морето.

— Така ли? Тогава защо се чувствам толкова кофти?

— Ужасно нещо е да се отнеме невинността на човек. Чувстваш се така, сякаш ти самият си се загубил. Но ти трябваше да го направиш. Тя трябва да разбере. Сега вече знае, че това не е игра. Или ще може да живее с това, или няма да може.

— Аз също трябва да живея с това.

— Тя го направи заради теб — каза Джаксън, като насочи катера към брега. — Тя иска твоето одобрение.

Гневът на Джъстин избухна:

— Защо ми трябваше и това на главата? Коя е тя, за да ме обожествява?

— Не можеш ли да разбереш? Ти си неин идол.

Джъстин изруга.

— Би могла да направи и нещо по-лошо — каза Джаксън искрено. — Виж, това е неин избор. Нека да го изживее докрай.

Гласът на Джъстин издаде болката ѝ:

— Искаш да кажеш, че нямах никакъв друг избор?

— Погледни от смешната му страна — посъветва я Джаксън, като завъртя рязко кормилото. Потупа приятелски по рамото жената, която веднъж беше спасила живота му.

— Колкото повече остарявам, толкова повече разбирам колко малко сме направили.

Пейпър привърши завързването на тежести към телата.

— Така няма да изплуват и да ни издадат.

— Аз трябва да... — Джесика се наведе през планшира и повърна.

Пейпър търпеливо я изчака да свърши и ѝ помогна да се изчисти.

— Не се чувствай зле — каза той. — Първия път, когато почувствах този стрес, започнах да плача.

— Така ли?

Той кимна.

— Тогава някой ми каза: Пейпър, ти трябва да запомниш нещо. Убиването не е новост. То е, откакто свят светува. Угризението в новото.

— И ти ли се чувстваше зле?

— Разбира се. Аз също съм човек. — Той направи изкривена физиономия. — Не мислиш ли така?

Тя се засмя. Това я успокои. Част от нея се чудеше дали някога би могла отново да се смее.

— Като че ли съм загубила другата си девственост.

— Просто помни, че сме тук поради важна причина. Това ще те успокои.

— Ще се опитам.

— Вземи този пистолет. За теб е по-добър. Има по-малка захватка. Деветмилиметров „Браунинг“. С тринадесет патрона. Предпазителят е тук.

— Благодаря.

— Няма защо.

Джесика хлъзна пистолета си във водолазния костюм. Бяха почти до брега.

— Извинявай — каза тя. — Трябва да свърша нещо.

— Разбира се.

Преди да слязат на Сабана кей, тя искаше да се погледне в огледалото. Искаше да види дали се е променило нещо в очите ѝ. Намери едно в каютата под палубата. Очите ѝ като че ли не се бяха променили. Но тя беше. Безвъзвратно.

Разкопча водолазния костюм и изми лицето и раменете си със студена вода от легена, свали бельото си, за да се измие до кръста. Чувстваше се объркана. Сърцето ѝ биеше учестено. Спомни си шума на заглушителя. Нежен в нощта.

— Джес, дойдох, за да видя дали...

Тя се обърна. Пейпър Торес стоеше на вратата. Погледите им се срещнаха. Тя не направи движение, за да скрие голотата си.

— ... Дали си добре — довърши той. Водолазният му костюм беше разкопчан. Мускулестите му гърди бяха развълнувани.

— Чувствам се... — започна Джесика.

Торес пристъпи към нея.

— Знам. Прилича на светлина от огън. — Целуна я страстно и дълбоко.

— Направи го — прошепна тя. — Веднага.

Паднаха върху койката. Ръцете му блуждаеха по тялото и. Нейните правеха същото. Пантерата в корема ѝ се пробуди. Бавно се огъна и протегна ноктите си. Очите ѝ проблеснаха. Започна да диша учестено. Ръцете му се понесоха надолу. Търсеха я. Нейните пръсти го откриха. Въздъхна от удоволствие.

Люлееха се на ръба. Косата на главата му беше залепнала, съединена с нейната. Твърдата му мъжественост живееше свой живот. Тя притисна устни и го привлече върху себе си. Прекатуриха се прегърнати.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

„Джаскънвил“

Наводнението беше овладяно. Поправките бяха извършени. Бел направи последна обиколка из кораба, за да установи състоянието му. Нямаха оръжие и комуникации, но локаторът работеше сравнително добре. Ако станеше нужно, можеха да го използват с пълната му мощност. Останаха на повърхността достатъчно, за да заредят въздушните резервоари. След това се потопиха и поеха към другия край на Кей сол, за да се опитат да намерят следите на „Северна звезда“.

— Направи дълбочината ни 1000 метра, господин Рандъл. Оператор, пълен обхват.

— Оператор, разбрано.

Бел се обърна назад към разпределителното табло.

— Какво мислиш. Рег?

Картър все още изучаваше морските карти.

— Трудно е да се каже. Всичко зависи от това, какво е намерил там. Сега сме на около тридесет километра от Сабана кей. Дълбочината на вадата е около 2300 метра. Следват плитчини. Ако има два часа преднина, значи вече е там. Ако не, значи скоро ще дойде.

— Легни на курс към центъра на тази двадесет и три километрова зона. Там ще се настаним за изчакване.

— Да, сър.

Флин посочи към табло за контрол на огъня.

— Разнебитени сме, Марк. Не можем да го напердашим.

— Бойната група трябва да е на 40 километра северозападно от нас — предположи Картър.

— Транзитно време? — попита Бел.

— Два часа до там и два часа обратно. Авилов трябва да е много напред.

Бел почувства отново нервно напрежение.

— Рег, поеми командната. Ако има някаква промяна, извикайте ме веднага.

— Добре, Марк.

Вратата на каютата на Маккензи беше затворена. Бел почука и я отвори бавно. Светлината беше замъглена. До койката му седеше докторът. Главата на Мак беше превързана. Все още беше в безсъзнание.

— Как е той, докторе?

— Липсата на съзнание е приятно нещо, сър. Имам чувството, че той се опитва да се събуди, но не успява да го направи.

— Ще остана малко при него.

Лекарят излезе. Бел привлече стол и седна до командира си. Той сякаш беше легнал да почива. От време на време мускулите на лицето му се стягаха. Устните му помръдваха, сякаш искаше да каже нещо. Докторът беше прав: сякаш се опитваше да се събуди.

Бел се наведе по-близо. Даде воля на чувствата, които беше крил от другите.

— Сър, не знам дали ще ме чуете. Трябва да решавам сам, а не знам как да постъпя. Джейми и Рег считат, че аз съм най-подходящ. Но, честно казано, не знам. Веднъж изпуснах Авилов. Може би някой друг трябва да опита сега. Между другото — Бел мрачно се усмихна, — ние нямаме оръжия. Не можем с нищо да го спрем. Този човек е най-добрият. Аз съм никой. Дори когато прилагам „бутане на противника с ръка“ срещу торпедото, което ни преследваше, и тогава можех да ви подведа. Кой съм аз, за да си играя? Би трябвало да тичам за помощ. — Бел прекара уморено ръка по лицето си. — Но... сър, имам идея. Не знам дали е удачна. Тя може да ни коства всичко. Искане ми се да си поговорим. Единственото нещо, което ни е останало, е този кораб. Той заслужава само най-доброто. Повече, отколкото заслужавам аз, сър. Ако това беше филм, сега щяхте да се събудите и да ми кажете какво да правя. Да ми дадете някакво указание, което да изпълня добре. Но, както сте казвали, практиката е над всичко. Трябва да разчитам единствено на себе си. Вие ме научихте на много неща, но никой не може да те научи как да побеждаваш. Предполагам, знаете това. Каквото и да се случи, аз искам да знаете, че съм ви благодарен за това, че ми дадохте шанс да докажа себе си. Не бях сигурен дали след това, което се случи с мен в Австралия, някой все още ми вярва. Или

— дали аз самият бих повярвал в себе си. Но вие го направихте. Затова съм длъжен да действам правилно. Каквото и да се случи, ще се опитам да го направя, както вие бихте го направили, сър. Той няма да успее да мине покрай нас. Не и този път.

Бел се протегна и оправи завивките.

— Благодаря за разговора, командире. Докторе?

Вратата се отвори:

— Тук съм.

— Остани с него.

„Северна звезда“

Тъмнината около Авилов беше съвършена. В зрението му не се появяваше светлинка дори с размерите на върха на топлийка. Но той беше доволен. До Сабана кей оставаха само няколко километра. Бягството му в Атлантика беше към своя край.

Планът му сега беше прост, продиктуван от обстоятелствата. Щеше да пусне котва в кея и да се спазари с Лернър. Звездата за семейството му. Веднъж щом бъдат предадени на Паченко, той щеше да включи детонатора. Когато Юри му предаде по радиостанцията, че са в безопасност, щеше да взриви кораба. Собствената му смърт не можеше да бъде избегната. Бяха прекалено малко, за да направят нещо друго.

Паченко отначало беше против, но след това беше разбрал, че нямаха друг изход. Трябваше да се съгласи, че това беше дяволско бягство. Той беше доказал, че е господар на океана. Беше преминал през „Аугуста“ и бойната група. Беше ударил „Адри“ и „Джаксънвил“. Такъв край му подхождаше. Половината американски флот се беше опитал да го спре и не беше успял. Беше плувал с китовете, беше ударил самолетоносача, беше се проврял през подводните планини. Ястребът беше победил всички.

— Пушкин, какво има в обхвата?

— Нищо, сър. Малък дизелов шум. Кораб на повърхността на около два километра от нас.

Авилов го игнорира.

— Степов, насочи кораба към Сабана кей. Пълен напред две трети.

„Джаксънвил“

На повърхността Бел чу думите, които наелектризираха всички.

— Командна, операторът е. Контакт в посока 180. Това е „Северна звезда“, сър. Имаме добро решение. Скорост двадесет възела. Дълбочина 600 метра.

— 600 метра, да — потвърди Рандъл.

Бел се опита да успокои ударите на сърцето си. Номерът му беше успял. Обърна се към присъстващите командири:

— Тук ще му върнем за всичко. Джейми, поеми кормилото.

— Рулеви, разбрано.

— Рег, настани ни на курс за преграждане.

— Приближават ни.

— Господин Денвърс, изключете дизела и пригответе кораба за потапяне.

— Корабът е готов за потапяне, сър. Право на борд.

— Маневрен, готов за пълна мощност след двадесет секунди.

Искам да стане бързо. Искам реактора в готовност. Този човек е бърз.

— Маневрен, разбрано. Можем да се справим, капитане.

— Дизелът е осигурен, сър.

— Много добре. Господин Рандъл, потопете кораба. Без шум.

Използвайте само спомагателните помпи. Направете дълбочината 600 метра.

— 600 метра. Разбрано, капитане.

Бел почувства как се покачва адреналинът му. Докато се гмуркаше „Джаксънвил“, мисълта му трескаво заработи. Авилов беше хитър. Беше побеждавал всички чрез неочаквани действия. Бел знаеше, че трябва да направи нещо съвършено оригинално, за да бие руснака. Да направи нещо като него самия. Логично беше Авилов да очаква подводно преследване. Подводниците там бяха по-бързи и по-маневрени. Затова „Джаксънвил“ беше на повърхността с безмълвни двигатели и турбогенератори. Работеше само дизеловият мотор, за да прикрие присъствието ѝ. Всичко, което можеха да помислят на Звездата, беше, че наблизо има някакъв незначителен рибарски кораб.

— Контактът е на 2000 метра — извика операторът. — Поддържа курса си.

Бел спря тихо „Джаксънвил“. Всички системи бяха изключени.

— Пригответе се за бавен ход напред. Без въртене. Ще се приближим към кърмата им. Оператор, пригответе се за действие. Максимална мощност.

— Оператор, разбрано.

Бел се вкопчи в стоманения парапет. Това беше всичко или нищо. Ако „Северна звезда“ ги чуеше и стреляше, „Джаксънвил“ беше мъртъв. Той самият отиваше на военен съд. Беше дал на Маккензи думата си, избрал беше тактиката, хвърлил беше своя жребий. Нямаше връщане назад. Молеше се Господ да му даде само още десет секунди. След това никаква сила нямаше да може да защити Звездата. Още десет секунди и Авилов щеше да бъде победен.

— Контактът минава на 1000 метра от предницата ни. Насочва се към 180. Скорост двадесет възела.

Бел стисна юмруци.

— Рулеви, кормилото рязко надясно! Насочи ни към курс 180. Препречи пътя му. Пълен напред!

— Рулеви, разбрано. Пълен напред.

Бел измисли плана. Картър определи курса. Флин го изпълни. „Джаксънвил“ зави зад „Северна звезда“ и се насочи към кърмата ѝ.

— Оператор, максимална мощност. Пълен напред!

— Оператор, разбрано.

„Джаксънвил“ набираше скорост. Стрелите на локатора преследваха руската подводница неотлъчно.

— Господин Флин?

— 40 метра до кърмата и се приближаваме, капитане.

„Аз съм пилот. Завивам се със светкавицата и заспивам с гръмотевицата. Баща съм на урагана, майка на земетръса“.

— Удари го! — заповяда Бел.

„Северна звезда“

Зловещо стържене на локаторни вълни завладяха контролната кабина. Приличаха на нокти, които драскат по черната дъска.

Авилов запуши ушите си от болка.

— Оператор, какво е това?

Мишкин извика в паника:

— Капитане, това е американската подводница „Джаксънвил“. Право срещу кърмата ни. Изобщо не сме ги чули.

В този момент Авилов разбра две неща. Първото беше, че американците го бяха победили в Кей сол, и второто — че финалният рунд е не за него, а за капитана на американската подводница „Джаксънвил“. Беше отстранил „Адри“. След това беше дошъл в Кей сол достатъчно бързо, за да му заложи този капан. Дизелът над тях. Те трябва да са били. Дяволски умно беше. Той също беше човек на честта. Като издаде присъствието си, им беше дал няколко секунди.

— Пълен напред. Включи алармата за удар. Юри, затвори всички противоводни люкове. Ще бъдем ударени в...

Ударът захвърли Авилов на палубата. Последваха викове от болка. Всички се разхвърчаха като парцалени кукли. Системите изключиха. Хидравликата напълно изчезна. Корпусът на кърмата напълно се смачка, сякаш беше от хартия. Машинното отделение се наводни. Реакторът автоматично спря. Когато енергията секна, светнаха резервните светлини. Всичките им електросистеми бяха мъртви. Не можеха да изстрелят и торпедо. За един миг „Северна звезда“ се превърна от здрав кораб в негодна развалина. Сякаш беше загубила двигателната си сила завинаги. Осакатена, кърмата се откъсна и се напълни с вода.

Авилов газеше във водата със своята вътрешна тъмнина.

— Юри — извика той — Юри, ела да ми помогнеш! Ние трябва да я спасим!

Отговор не последва.

„Джаксънвил“

— Тя се отправя към дъното, капитане! — извика операторът. — Витлата ѝ са смазани. Помпите — също. Тежки наводнения. Реакторът не работи. Потъва бързо. Мъртва е, капитане!

— Върнахме ѝ го! — триумфираше Флин.

С вика си Картър сякаш даде начало на поздравии от всички страни.

— Свършено е, капитане. Свър-ше-но е!

„Северна звезда“ изчезна от пътя им. Ударена по такъв начин, тя не можеше да бъде ремонтирана. Електрониката ѝ беше детонирана

стабилно. Балансиращите резервоари бяха разбити. Невъзможно й беше да стреля. Никога нямаше да бъде боен кораб отново.

— Докладвайте за нашите щети — заповяда Бел.

Денвърс заговори, като гледаше контролното табло.

— Няма наводнения, сър. Предната локаторна сфера е извън строя. Вентилаторните клапи на главния балансиращ резервоар едно, две и три са смачкани и не могат да поддържат налягането. Не мога да разчитам на голям подводен контрол, сър.

— Много добре.

— Марк, прекалено сме натезжали — каза Флин загрижено. — Може би предният резервоар за равновесие е наводнен. Препоръчвам да се изкачим на повърхността.

— Все още сме в кубински води.

— Ако сега отидем на дъното, няма да успеем да се изкачим обратно. Нямаме и комуникации.

За Бел това беше другият пресметнат риск. Сега разбра какво е чувствал Маккензи в последните минути, когато се бяха насочили към „Адри“.

— Добре. Изкачи кораба на повърхността. Бъди готов за ръчно затваряне на главния резервоар за баланса. Трябва да останем стабилни, ако от ниското налягане прокапят повредените тръби. Рег, настани ни на курс към бойната група. Да се надяваме, че ще успеем да се промъкнем толкова тихо, сякаш сме потопени.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Сабана Кей

Епстайн обвинява непромокаемата лента, която беше измъкнал от главната база, около експлозива. Вмъкна и детонатор.

— Разбра ли за къде са тези?

— За подпорите. Нали ми показа? — отговори Катя.

— Контролират се с радиосигнал. Просто трябва да се нагласи на същата честота. Скривай детонатора в стаята си. Няма да го задействаш, докато не ти дам сигнал. Командата ще бъде твоето име — Кетрин.

— Това ли е името ми?

— На английски.

Тя се усмихна:

— Харесва ми.

Той премери кръста ѝ.

— Вдигни си блузата нагоре.

— Моля?

— Трябва да видя колко можеш да носиш, без да изглеждаш бременна. — Докато тя се колебаеше, той добави — Имаш ли по-добро предложение да ги пренесеш до кея?

Стояха в празната работилница. Сандъците с експлозив лежаха до една от стените. Прашинки танцуваха в светлината, която се филтрираше между дъските, оковали прозорците. Вътре беше тихо. От далечината се чуваше грохот на сърф. Катя беше облечена в бяла памучна блуза. Не носеше сутиен. Откри корема си. Стеснително се опитваше да остави гърдите си прикрити. Но той успя да види издутата плът под нагънатата дреха. Тази нежна извивка го възбуди. Опита се да поддържа деловото си отношение, но близкото и дишане му дойде много. Той плъзгаше експлозивните плоскости по кожата ѝ. Обвиваше ги с долния край на блузата ѝ. Опакоето на дланите му докосваше леко гърдите ѝ.

Дишането му се учести през пламналите ноздри. Сексуалната ѝ енергия го обсаждаше. Той плъзна пръсти по голия ѝ корем. Насочи ги

нагоре.

— Моля те, недей — примоли се тя. Почувства как неговата самотност се превръща в жажда. Тя се просмукваше и в нея и отслабваше защитните ѝ сили. Катя трябваше да бъде сляпа за лудориите. Трябваше да отблъсква чувствата на всеки друг мъж, освен на Авилов. Не би могла да оскверни своята вярност. Но ужасната празнота в този мъж я призова така, както само ранено дете вика майка си. Тя почувства... съжаление.

Епстайн го забеляза в очите ѝ. Това го накара мигновено да дръпне ръцете си.

— Банкер? Къде си, по дяволите? Банкер?

Гласът на Саид проникна в бараката като острие на нож. Те се отделиха един от друг. Очите на Катя бяха широко отворени и изплашени.

— Тука! Бързо! — Епстайн я дръпна зад сандъците и я скри върху мръсния под. Тя оправи плътно блузата си.

Дейвид измъкна пистолета си. Ако Саид влезеше тук, трябваше да го убие. Представи си как отвежда Катя в Израел. Имаше достатъчно пари. Би могъл да ѝ подсигури такъв живот...

— Банкер? Дяволите да те вземат. Къде си се дянал? — Саид мърмореше нещо прекалено тихо, за да може разузнавачът да го чуе. За секунда вратата издрънча. Беше изтрил следите по пясъка, но ако Саид погледнеше вратата по-отблизо, щеше да види, че резето е счупено.

Епстайн вдигна пистолета. Очите на Катя бяха като подивели. Но стъпките на Саид се стопиха и когато го извика отново, гласът му прозвуча отдалече.

Катя се разплака.

— Отиде си — успокои я Епстайн. — Сега трябва да побързаме. В очите ѝ имаше още сълзи.

— Дейвид, съжалявам. Не мога...

— Шшт, знам. — Той постави пръст на устните ѝ. — Прости ми. За момент си помислих... — Той тръсна глава, сякаш за да изкара образа ѝ оттам.

Тя го целуна нежно по бузата. От целувката ѝ той сякаш възвърна жизнеността си.

— Да вървим. Саид може да се върне.

— Добре, Дейвид.

Катя стана и вдигна блузата си. Но този път беше различно. Не можеше да отиде срещу природата си. Все още беше жената, в която беше влюбен, тя обаче беше съпругата на Авилов. Ако го предаде, щеше да изгуби важна част от себе си. Не можеше да постъпи така с нея. Затова се овладя и когато я докосваше отново, пръстите му бяха студени. Контролираха се по същия начин, както бяха застреляли момчето на Мосад в тресавището. И бяха също толкова тъжни.

Сабана кей

Джъстин не беше сигурна кой беше по-студен. Хладният бриз или Джесика Моран. Не за пръв път страдаше от своята състрадателност. Джесика се беше обърнала, когато се беше опитала да изтрие изпотеното ѝ лице. От това я заболя.

Тя и Джаксън бяха закарали патрулния катер в малко заливче. Бяха го замаскирали колкото можаха. Бяха обходили терена. Джъстин ги беше предупредила за големите змии и зловните малки алигатори, които кубинците наричаха каймани. Джесика беше постоянно с Пейпър Торес. Джъстин беше доволна, че тя разговаря с някого. Момичето беше смело. Беше ѝ доказало това. Може би в нея имаше тази рядка комбинация от талант и умения, а също и ум, за да оцелее в света на Джъстин. Но това тепърва щеше да се види.

Четиримата се преоблякоха в бойни дрехи и се придвижиха навътре. Тресавището беше влажно място със застояла вода и увивни растения. Те избираха сухите места. Буболечки хапеха откритите им части. Дрезгави жужения изпълваха въздуха. След около два километра Джаксън вдигна ръка. С бриза към тях идваше цигарен дим.

— Прикрийте се — нареди бързо той.

Джъстин се увери, че Джесика е надеждно укрита в кухнята на едно изгнило дърво. Посочи с пръст към нея.

— Стой тука. Няма да излизаш, докато не ни видиш, че се връщаме. Ако мръднеш, може да ни убият всичките. Разбра ли?

— Да, госпожо.

Джъстин фиксира позицията на Джаксън и се шмугна в храсталака. Прикри се с листата.

Птици пицяха отгоре ѝ. Жужаха насекоми. В сечището мързеливо се разхождаше патрул — това беше досадна работа. По

всичко личеше, че не я харесват. Един войник носеше наметало с качулка. Беше се подготвил за мочурището. Бяха тежковъоръжени. Джъстин улови сигнала на Джаксън, даден с ръка. Трябваше ли да ги хванат? Не — сигнализира тя. Бяха шестима и изглеждаха професионалисти. Не мислеше, че могат да го направят достатъчно тихо.

Мъжете пушеха и разговаряха. Единият уринира. Друг приклепна до едно дърво, за да изпразни червата си. Продължителното бездействие ги беше направило невнимателни, но все пак бяха много. Джъстин се беше концентрирала прекалено върху тях и почти пропусна да забележи едно движение над Джесика.

Главата на боата-конструктор беше голяма колкото кутия за обувки. Тялото ѝ беше дебело колкото бедрото ѝ. Джесика почувства допира ѝ върху раменете си. Щеше да изкрещи, но спря навреме. Змията се хлъзна надолу по дървото и падна върху нея. От паника момичето искаше да скочи и да побегне. Змията се обви около тялото ѝ. Образува един пръстен. Джесика грабна главата ѝ и се опита да я отблъсне настрани. Беше прекалено силна. Раздвоеният ѝ език се плъзна срещу бузата ѝ. Догади ѝ се, но войниците бяха само на няколко метра от нея. А трябваше да спази и заповедта. Остана неподвижна.

Джъстин не знаеше колко ще издържи Джесика. Конструкторите бяха лениви убийци. Затягаха обръчите си, докато жертвата не можеше повече да диша и умре от задушаване. След това я гълтаха цяла. Джесика провря едната си ръка под обръча. Опита се да си направи място за дишане.

Войниците още се разтакаваха на една могила. Джъстин вдигна обезшумения си пистолет. Даде сигнал на Джаксън — щом стрелям, тръгваш! Боата се плъзна около Джесика и образува втори пръстен. Забранено ѝ беше да издаде някакъв шум. Момичето губеше съзнание. Джъстин вдигна оръжието си и зае позиция за стрелба. Когато главата се появеше отново над рамото на Джесика, щеше да стреля.

На другата страна на сечището войниците се събраха заедно и се раздвижиха. Явно скоро щяха да си тръгнат. Първият войник изчезна назад в храстите. Насекомите пищяха. Искеше ѝ се да може да се прицели по-добре. Патрулът хлътна в гъстата растителност. Джъстин задържа дъха си. Прицели се. Изключи всичко от съзнанието си, освен

главата на боата. Очите на Джесика примигваха. Когато последният патрул напусна сечището, Джъстин натисна спусъка.

Пистолетът леко ритна. Главата на змията експлодира. Джъстин излезе от прикритието си. Торес пристигна до Джесика пръв. Положи я на земята. Изплакна лицето и косата ѝ с вода от манерката си.

— Добре е — каза той.

Джъстин прибра пистолета в кобура.

— Твърдо дете — с възхищение каза Джаксън.

— Оставете ни сами за няколко секунди.

— Разбира се. Ще разузнаем напред. — Джаксън и Торес се отдалечиха.

Джъстин седна до Джесика и я прегърна. Тя идваше на себе си. Настръхна, когато паметта ѝ се възстанови напълно. Паника завладя очите ѝ. Това се случи, защото уби онзи мъж. Господ я наказваше, като допускаше да бъде изядена от ужасната чудовищна змия. След това разбра, че е в безопасност. Лицето ѝ се сгърчи.

— О, Господи!

Джъстин я прегръщаше, докато момичето плачеше.

— Всичко свърши.

— Аз не помръднах — каза Джесика. Риданията я разтърсваха.

— Ти беше смела. Съжалявам, че се случи това. — Джъстин почувства как напират сълзи и в собствените ѝ очи.

Джесика утихна. Командването на подводница беше къде по-лесно!

— Сега добре ли си? — попита Джъстин.

Джесика се огледа. Дебелото мъртво туловище на боата свършваше с разпарцаливен край.

— Ти?

— Да. — Джъстин оправи влажната коса по лицето на момичето. — Виж, ние имаме да си поговорим за много неща. Ще го направим, като се върнем. На катера не те заблуждавах. Всичко, което казах, беше истина. Но ти не трябваше да се срещаш с нея по такъв начин. Съжалявам, забравих. Лесно ми беше да казвам на Мак как да обучава. Първия път, когато се опита да ми покажеш каква си, не обърнах внимание.

Джесика подсмръкна:

— Направих го непохватно.

— Направи го много добре. По-добре от очакванията ни. Ти си дяволски твърда. Това може да помогне. Мисли за нещата така: всичко е вътре в теб. Трябва да се научиш да бъдеш гола отвътре.

— Не разбирам.

— Отказваш се от всякаква защита. Без подводница, без подводно спасяване, без великата традиция да даваш от огъня си на всеки. Само ти и твоята работа. Изпълняваш си задачата и гледаш да оцелееш. Това те кара да се плашиш от всичко, но те прави по-умна. Няма значение какво става, ти си разголена. Идваш с нищо и си отиваш с нищо.

— От рода: не губиш нищо?

— Всичко губиш, но за нищо не съжаляваш. Нищо, което може да се пипне. Разголена. Помисли върху това.

— Имам много да се уча.

— Може би по-малко, отколкото си мислиш. — Джъстин разроши косите й. — Хайде. Тези мъже отидоха много напред. Ще си помислят, че ни превъзхождат. Така по-трудно ще се справят със задачата.

Джесика успя слабо да се усмихне.

Базата Сабана

Катя Авилова сковано доближи редицата от лодки. Динамитът беше като твърд корсет под блузата й. Все още беше извън равновесие от това, което се беше случило между нея и Епстайн. Господи, колко болка имаше в него! Може би, би могла да му даде облекчение. Дали това, което чувстваше, беше любов? Дали си беше представил друга възможност? По-различна. С по-младо момиче, преди много години, на друго място. Трябваше ли да се люби с него? Може би Пери би могъл да разбере единственото й прегрешение през всичките тези години? Тя знаеше, че не би могъл. Както и тя. Беше отишла да му помогне, както беше обещала. Оставила го беше с дълбока и горчива болка, затаена в очите му.

— Къде отиваш, мамо? — попита Миша.

— На кратка разходка. Иди за риба надолу по брега.

— Добре.

Тя гребеше покрай кея. Някъде по средата, както Епстайн ѝ беше казал, се провря отдолу до голяма купчина трупи. Завърза лодката, извади първия от снарядите и бързо го прикрепи.

Миша я видя как изчезва под кея и си помисли, че това е странно място за разходка, но повече не се разтревожи. Войниците от охраната ритаха футбол на плажа. Той реши да се присъедини към тях. Въртеше се наоколо и чакаше покана. Когато тя дойде, той захвърли въдицата и се затича към навалицата с обичайния си ентузиазъм.

Топката дойде към него. Един войник се опита да му я отнеме. Той я ритна настрани и заподскача около него. Човекът падна на пясъка. Последва силен смях.

— Саид, дори момчето е по-бързо от теб! — извика един.

— Ако направи това още веднъж, ще го застрелям! — заплаши злобно Саид. Като видя, че Миша се изплаши, той намигна и го потупа по гърба. — Добра игра, момче. Играй твърдо.

Миша се засмя.

— Така казва и баща ми.

Той ритна топката отново. Чувстваше се добре да играе футбол под палецото слънце. Целият беше плувнал в пот. Придвижваше се по брега. Изведнъж видя, че на вратата няма никой. Засили топката с цялата си сила, но в последния момент човекът, когото наричаха Саид, застана пред вратата. Топката се удари в гърдния му кош и изчезна между дърветата на плажа. Мъжете го поздравиха.

— Аз ще я взема! — извика Миша. Войниците се отпуснаха върху пясъка, за да си починат.

Миша я търсеше приведен. Трябва да беше отскочила по-далече, отколкото си мислеше. Пропълзя под храстите, вдигна поглед и се изправи точно пред пистолета на една жена. Тя изглеждаше почти толкова изненадана, колкото беше и той. Баща му го беше учил да стреля във военното стрелбище преди години. Разбра, че дългата цев в края е шумозаглушител. Замръзна.

— Не викай — прошепна Джесика. — Ние сме приятели.

Тя не знаеше какво да прави. Забеляза неговата нерешителност. Господа, какъв лош късмет? Преди секунда само останалите трима бяха тръгнали между дърветата да преброят стражите и да намерят място за удара. Веднага след това момчето беше изпльзвало изпод храстите. Позна Миша Авилов от снимките в досието му. Логично

беше да го застреля. Един вик и той щеше да ги издаде. Но как можеше да убие момчето, чийто живот трябваше да спасяват?

Внезапно Миша скочи и побягна. Щеше да отиде при войниците на плажа. Пръстът ѝ се настани върху спусъка. Взе го на прицел. Един изстрел щеше да го спре... Но тя не можеше. Спусна се след него. Ако само можеше да го стигне, щеше да свърши половината от работата им. Краката ѝ бяха по-дълги. Беше вече близо до него, когато нещо я препъна и тя тежко падна. Когато се съвзе, видя, че един мъж държи автоматичен пистолет до главата ѝ.

— Аз съм Саид. Една дума и... — вдигна предпазителя.

Друг мъж влезе в гората. Джесика отвори уста, за да предупреди останалите, но мъжът я ритна и всичко остана много надалеч. Чу един изстрел. След това я завлачиха в полусъзнание натам, където стояха обградени Джъстин, Пейпър и Джаксън.

Миша изтича към Саид изплашен. Оня го потупа гордо.

— Добре постъпи, Миша. Тези хора са тук, за да наранят баща ти и неговия кораб.

Джъстин погледна към Джаксън. Трябваше да разтакават.

— Ние сме тук, за да те спасим. Миша — каза Джъстин. — Те планират да убият майка ти и татко ти веднага щом подводницата пристигне.

— Млъквай, лъжкиньо! — изсъска Саид. Пристъпи две крачки напред и я удари през устата. Джъстин падна. Ритнаха я още веднъж, а тя не можеше да се отбранява.

— Заведете ги в къщата — заповяда Саид.

Лернър запали цигара и ги изгледа любопитно. Джъстин позна него и Ал Зави, който стоеше до него, от досиетата им в ЦРУ. Тя огледа и останалите в стаята. Бяха се съюзили някъде на острова. Може дори Лернър да е бил тука. Тя трябваше да му даде достатъчно време и пространство, за да изиграе своята игра.

Изправиха я на крака пред Лернър. Той каза спокойно:

— Кажи ми защо сте тук?

Тя спря опитите си да отвърже възлите, които стягаха ръцете ѝ отзад. Действаха бързо. От другата страна на залата войници охраняваха Джаксън, Торес и Джесика.

— Добре, Франки. Страшно съжалявам, но вие не можете да имате подводницата. — Тя говореше презрително, сякаш той беше

бавноразвиващо се дете. — Дойдохме, за да ви кажем това.

Лицето на Лернър не се промени, но Ал Зави зад него избухна.

— Ти каза, че това не може да се случи, Франклин. Аз няма да платя и един долар, докато...

— Тихо, Фазах — срязва го студено Лернър. — Тя блъфтира. „Какво иска да каже? Че е хванал шестнадесет годишно дете и може да ни разстреля?“

— Флотът е край бреговете на Куба — каза Джъстин. — Извикай Хавана, разбери как приемат те новините. Блокадата не ни затруднява, запомни. Вероятно оставаш без гражданство, а, Франки?

Търпението му се изчерпа и той я удари отново. Тя изплю кръвта и се усмихна:

— Характерът ти показва невъзможност да се справиш със ситуацията.

Лернър я изгледа отново. Многозначителна светлина премина през очите му.

— Вие сте тук, за да разрушите подводницата, нали? Авилов беше прекалено добър за вас. Той още пътува.

— Подводницата е мъртва — излъга Джъстин. — Ние сме тук за теб.

Забеляза, че най-сетне го уязви. Едно беше да напуснеш страната, а друго — да ти прочетат смъртната присъда. Да изпратят хора, които да я изпълнят.

— Това ще бъде политическо убийство — каза Лернър.

— „Снежната царица“. Това е една от любимите ми приказки, Франки. Кажете довиждане на всичките си любими играчки.

Удари я отново. Достатъчно силно, за да реши Джъстин, че беше победила по точки и загубила в същото време. Би могъл да я убие, докато правеше умните си забележки. Това започваше да боли.

Саид се обърна към Ал Зави:

— Не мисля, че са дошли да спрат подводницата или за Лернър. Дошли са за заложниците — продължи по-уверено той. — Затова преследваха момчето, вместо да го убият. Може би искат да ги използват, за да спрат Авилов? Това не променя нищо. Авилов ще дойде тук за семейството си. Ние ще се разпореждаме с него, когато достави Звездата.

Откъм вратата долетя вик:

— Тя е била права! Вие сте лъгали! — Беше Миша. Лицето му беше маска на гнева.

Саид не търпеше да бъде прекъсван:

— Изкарайте го оттук.

Миша не беше страхливо дете. Той се нахвърли срещу Саид, като размахваше лакти и юмруци. Саид извика от болка, когато детето заби зъбите си в ръката му. Вдигна пистолета си, за да го застреля. Човекът, който беше говорил преди малко, грабна момчето.

— Навън! Веднага! — извика той.

Миша избяга, като плачеше.

— Той ме ухапа, банкер — каза ядосано Саид.

— Забрави го.

Лернър изгледа своите затворници:

— Искам да знам какво знаят, Саид. Но засега ги дръж живи.

На това се надяваше Джъстин. Най-много се страхуваше за Джесика. Те и преди бяха разпитвани, но тя не беше...

— Просто му кажи всичко — посъветва я Джъстин. — Чуваши ли?

Момичето беше ужасено. Личеше, че Саид беше професионалист. Знаеше как да работи. Взе Джесика първа.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

„Северна звезда“

Осакатена от „Джаксънвил“, „Северна звезда“ започна да потъва. В контролната кабина се възцари тишина.

— Тук съм, Пери — каза Паченко, като се повдигаше бавно от пода. — Не мърдай.

— Корабът...

— Удариха ни.

— Да... Спомням си. А хората?

Мишкин се беше навел тежко върху таблото си. Вашовски се измъкваше изпод падналата си работна маса. Безжизнените очи на Пушкин сезираха в пространството. Телефонната жица, свързана с командното табло, се беше увила около врата му. Когато беше паднал, го беше обесила. Степов лежеше в безсъзнание. Паченко гледеше хладнокръвно в лицето на смъртта. Трябваше да се погрижат за живите.

— Вашовски и Мишкин са добре. Степов е ранен. Пушкин е мъртъв.

— Съжалявам — каза Авилов.

— Можем ли да се издигнем, Пери? Там са семействата ни.

— На каква дълбочина сме?

Паченко провери.

— 2100 метра.

— Опитай аварийното изпомпване.

Паченко се опита да включи.

— Не става.

— Включи помощните батерии.

Последва неочаквана вибрация.

— Аварийните помпи работят.

— Опитай колектора за херметизация. Да видим какво ще издухаме до резервоарите.

Паченко се движеше с нарастваща енергия. Корабът почти умираше. Ако някой можеше да му влее последна искрица живот, това беше Авилов.

— Имаме отговор. Работи, Пери.

— Опитай да включиш помощните мотори — посъветва го Авилов.

Паченко размести мощността. Звездата никога нямаше да се бори отново в открито море. Но потръпваше, стенеше и се опитваше да се откъсне от дъното. От 2100 метра за плуване можеха да използват само 600. Ако сблъсъкът не беше ги забил така дълбоко в пясъка, можеха да се справят по-добре.

Паченко възкликна:

— Пери, мисля, че можем да я помръднем.

— Пълно налягане върху всички вентилатори — заповяда Авилов. — Изкарай кораба на повърхността.

С мощен тласък ранената „Северна звезда“ се откъсна от дъното и разцепи повърхността. Слънцето веднага огря палубата и дълбоките ѝ рани, които „Джаксънвил“ ѝ беше нанесла.

— Каква е скоростта ни? — попита Авилов.

— Можем да достигнем три възела. Достатъчни са.

— Много добре. Включи сега детонатора.

Паченко напусна командната само за да се втурне обратно след минути.

— Погледни това — настоя той.

— Юри!

— Извинявай. Държа детонатора за саморазрушаване. Той е повреден. Може да блъскаш по снарядите до второ пришествие, те няма да избухнат.

Авилов не можеше да повярва.

— Последното препятствие на Лернър. Този мъж е удивителен. Побеждава ме на всеки завой. Американците, „Адри“, сега и това.

— Какво ще правим?

— Каквото трябва. Настани Вашовски, Степов и Мишкин на сала. Да не търсят помощ по радиостанцията поне два часа. Разбра ли?

— Да.

— Кажим им... Кажим им, че никога не съм плувал с по-добри хора. И че някой ден ще се видим отново. След това ме изведи на

мостика.

— Защо?

Лицето на Авилов беше безжизнено:

— Кълна се, че ще го направя, Юри. Това е единственият изход.

— Но...

— Нима стигнахме толкова далеч само за да загубиш вратата си?

— Не, Пери — каза меко Паченко. — Само това не.

Паченко помогна на екипажа да напусне кораба и предаде думите на Авилов. Получи тяхното обещание. Знаеше, че няма да го нарушат. Видя последния им поздрав и се върна в командната. Оправи повредения люк, отвори го и изведе Авилов на мостика. След две седмици под водата горещото слънце изглеждаше чудесно. Паченко прокара пръсти през косата си и разтвори якето си срещу бриза.

— Чувствам се добре — каза Авилов.

Пред тях от океана изникна земя, потънала в зеленина и изобилие.

— Там е Сабана кей — каза Паченко. — Само ти и никой друг нямаше да стигне до тук, Пери!

Но Авилов беше се замислил. „Докарай «Северна звезда» в началото на юли и си богат човек. Давам ти думата си, че семействата ви ще ви чакат на кея, за да видят как излизате от повърхността“.

— Юри, предай по радиостанцията на Лернър, че пристигаме.

„Джаскънвил“

Бел установи максимална скорост на повърхността. Всичко, което му беше останало, беше силата на реактора, но и на това беше доволен. Стоеше на мостика и се наслаждаваше на величествената сила на подводницата. При пълна мощност, тя заравяше предницата си в океана. Вълните я обгръщаха. Звучите, които издаваше, приличаха на разбиване на мощен водопад.

Небето на хоризонта беше ясно. Нямаше признаци да са обект на вражески локатор или радар. Ако успееш да поддържат тази скорост, можеха да пресрещнат флота извън кубински води след около час.

— Марк? — На телефона беше Джейми. — Капитанът се събуди. Искане да те види.

Бел се спусна по стълбата. Вратата на капитанската каюта беше отворена. Слезе и намери Маккензи слаб, но в съзнание.

— Как е той, докторе?

Докторът кимна с глава.

— Не го стресирай.

Бел се обърна към Маккензи.

— Здравейте, сър.

Маккензи успя да се усмихне.

— Господин Бел, като че не сме ви обучили добре. Вредно е да се втурвате в нещата.

— Послушах ви, сър. Направих своя залог. Вие се оказахте добър учител.

Маккензи се опитваше да остане нащрек. Бел си беше свършил работата. Трансформацията беше цялостна. Пред него стоеше истински командир. Старите инстинкти бяха умрели. Разбра това. Старите команди бяха загинали, беше се родило нещо ново... Беше оправдал надеждите. Очите му се затвориха.

— Прибери ни у дома. — Това бяха последните думи, преди да изпадне отново в безсъзнание.

Бел има само десет секунди, за да се отпусне. Вътрешният телефон изтреця остро.

— Капитане, в командната. Вражески контакт. Имаме проблеми, капитане.

Бел се затича.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Сабана Кей

Саид беше жесток, но Джъстин се оказа по-устойчива, отколкото беше очаквал. Шефът на охраната обаче имаше заповед да не я убива. Току-що беше захванал една доста сериозна работа, когато един от войниците му влезе и му прошепна нещо. Той сви рамене и затвори блузата ѝ.

— Изглежда, господин Лернър иска да бъдеш в добър вид, в случай че сме изпуснали някой от приятелите ти. „Северна звезда“ пристига. Ако някой се опита да я спре, хората ми ще те екзекутират.

— Съжалявам, че бяхме заедно толкова кратко време.

— Ще наваксаме.

Войникът я повлече навън. Ръцете ѝ все още бяха вързани, а лицето — наранено. Лернър и Ал Зави вече бяха в края на кея. До тях стояха семействата на Авилов и Паченко. Изглеждаха като обикновени посрещачи. Освен ако не беше въоръжената охрана.

— Само минута, Саид — каза високият арабин, който измъкна Миша от стаята преди. Той се приближи и заговори тихо. Саид се усмихна. — Тридесет секунди, банкер.

Бутнаха я до едно дърво. Арабинът пристъпи и я целуна силно. Тя се опита да го ухапе. Ръцете му я обвиха цялата. Дръпна главата ѝ и започна да ближе ушите ѝ. Стисна гърдите ѝ и посегна надолу между краката ѝ. Тя се опита да го ритне, но той ѝ зашлеви една плесница. Саид трябваше да държи краката ѝ, докато той я изучаваше отзад.

— Саид, къде си? — Лернър ги викаше.

— Хайде — каза Саид. — Имаме време за това по-късно. Обещавам, банкер.

— Запомни ме — каза арабинът.

Джъстин го запечата в съзнанието си.

— Ще те запомня.

Сивата точка на хоризонта бавно нарастваше. Лернър крачеше неспокойно. Беше съвсем близо до изпълнението на сделката и не

можеше да скрие възбудата си. До него Ал Зави наблюдаваше как се приближава заветният кораб. Това, което виждаше, надминаваше мечтите му. На около двадесет метра зад тях, силно обезпокоени от пушките на войниците, Ирина Паченко и дъщеря ѝ Кара чакаха сковано. Катя Авилова държеше Миша до себе си и му шепнеше нещо. Знаеше, че съпругът ѝ се е борил, за да дойде до тук. Беше се върнал при нея, както винаги досега.

Джъстин, Джаксън, Торес и Джесика все още стояха завързани на брега. Охраняваха ги четирима. Краката на Джесика трепереха. Дрехите ѝ бяха разкъсани. Отнесоха се жестоко с нея. Джъстин се опита да я успокои:

— Хей, слабаче, изглежда, са те били?

Джесика изправи рамене и се усмихна. В устата ѝ липсваше един зъб.

— Така говорят само проститутките.

Джъстин се успокои. Тя щеше да се оправи.

Когато навлезе в канала, „Северна звезда“ показва тъмния си корпус. Движеше се бавно. Всички, включително и стражите, наблюдаваха пенливата ѝ следа. Лернър приличаше на триумфиращ търговец, който наблюдава как стоката му пристига у дома.

Джъстин използва ножа, който банкерът беше пхнал в ръцете ѝ, докато я задиряше. Разряза въжетата около ръцете си. Джаксън я наблюдаваше внимателно. Наведе се бавно към нея.

Всички поздравяваха, когато „Северна звезда“ се приближи до кея: Авилон махаше от мостика, старши лейтенант размахваше руското знаме. Звездата се полюшваше като кралица. Лернър се усмихна и помахаше. Посочи жените и децата като водещ телевизионно шоу. „Виждаш ли? Удържах думата си“.

— Е, Фазах — каза Лернър, — казах ти, че ще пристигнат. „Северна звезда“ е твоя. Моля, инструктирай банкера да освободи побързо парите. Аз веднага тръгвам.

Ал Зави беше доволен.

— Разбира се. Ще се видим след месец в Триполи. Тогава ще обсъдим следващата поръчка.

Лернър почти се поклони.

— За мен е удоволствие.

Звездата беше само на триста метра от кея. Авилов ги поздрави с тръбата. Тя прозвуча като праисторическо чудовище, което се завръща в крайното място за почивка. В този момент Джъстин разбра какво щеше да направи той. Гигантският кораб се плъзна към своята съдба — да акостира и да умре в Сабана кей.

Кракът ѝ като камшик се заби в пушката на войника до нея, която смаза лицето му. Джъстин я грабна и го удари през гърлото. Джаксън се изви и грабна своя човек. Торес вече беше забил юмука си в носа на своята стража. Заслепен, човекът падна върху ножа на Джесика. Тя го изкори, а Торес го хвърли във водата. Джаксън награби последния войник. Викът замръзна в гърлото му.

Това беше достатъчно, за да го чуе Саид. Имаха предимство от няколко секунди, защото вниманието на всички беше към кораба, но Саид беше бърз: извади револвера си, а хората му веднага се затичаха към брега. Саид се обърна с гръб към „Северна звезда“. Това му струваше скъпо.

Седем хиляди тонното туловище на подводницата се блъсна отстрани в подпорите на кея и го откъсна от морското му легло с гигантски трясък. Хората се разлетяха. Лернър вдигна ръце, сякаш искаше да спре това чудовище. То го смачка. Ал Зави полетя във водата заедно със Саид. Предницата на „Северна звезда“ се издигна върху подпорите, преди да се забие в кея. От пропукания корпус се заизвива дим.

Джъстин, Джаксън, Торес и Джесика грабнаха карабините на войниците и залегнаха готови за стрелба. Както гореше, Звездата запали и кея.

— Гледайте! — извика Джаксън.

Величествен, Авилов остана на палубата, мълчалив и неподвижен. С призрачна усмивка на лицето си.

Джъстин не можеше да му помогне. Само му се възхищаваше. Той беше извървял своя път. Чудеше се какво ли беше станало с „Джаксънвил“, но Саид и хората му се прегрупираха върху натрошения кей и откриха огън. Тичаха напред. Бяха всичко десет. Водеха ги Саид и Ал Зави. Стреляха непрекъснато.

Извън кея Епстайн видя Паченко да приближава подводницата с малка лодка. За момент вниманието на Саид беше насочено към американците. Дейвид задърпа Катя, Миша и семейството на Паченко

към края на горящия кей. Катя се обърна към него и се взря в очите му. В този момент разбра всичко.

— Не... Ти не трябва... Моля те...

Внезапна стрелба откъсна парченца дърво близо до тях. Той я блъсна във водата. Миша се гмурна след нея. Ирина и Кара го последваха. Паченко ги качи на лодката и загреба обратно. За момент сякаш водата привлече разузнавача. Би могъл да избяга. Но когато погледна към Катя, видя, че тя се взира към „Северна звезда“, на чиято кърма беше останал съпругът ѝ.

Епстайн се хвърли назад. Отскочи от изпочупения кей и се изкачи на палубата на Звездата. Около него се забиваха куршуми. Стрелбата се разширяваше. Корабът скоро щеше да експлодира. Той се изкачи по стълбата и стигна до мостика.

Авилов гледаше към него с невидящи очи.

— Кой е там? — попита той. — Съжалявам, но съм спял.

Чудовищността на чутото смая Епстайн. Спял? И все още успява да направи това?

— Сега трябва да тръгваш — каза той. — Корабът ти гори.

— Ще ми помогнеш ли?

Дали Господ не си правеше шега с него? Този човек притежаваше единственото нещо на света, което Дейвид си беше пожелавал. Едно бутане и...

— Ще ти помогна — отговори Дейвид.

Той поведе Авилов по палубата. Паченко ги видя и обърна лодката към тях.

— Плувай — каза разузнавачът. — Заради нея... — Блъсна Авилов във водата.

Саид видя лодката и започна да стреля по нея. Епстайн скочи отново на кея, грабна един пистолет и отговори на стрелбата. По лицето на Саид пролича, че не може да повярва. Но куршумите бяха истински. Стреля по Дейвид, докато той пълзеше по счупените дъски, за да намери по-добра позиция.

На брега, близо до кея, Джъстин каза:

— Прекалено много са. Ще загубим.

Пистолетът на Джаксън изщрака на празно.

— Изпя си песента. — Изтегли ножа и залегна.

Торес стреля, докато ударникът му падна в празно място.

Джесика се усмихна неловко към Джъстин и хвърли празната си пушка. Издърпа пистолет от мъртвия войник. Беше разбрала. Гола отвътре. Чиста. Прозрачна. Каквото и да се случи.

— Само да дойдат, госпожо. Ще им покажа.

Джъстин я погледна с гордост.

Саид усети, че отслабиха стрелбата, и прегрупира хората си. Епстайн стреляше непрекъснато. Държеше ги откъснати. Саид спря и се прицели. Един куршум прониза Дейвид в рамото и го запрати в острия ръб на една дъска. Потече кръв. Успя да се изправи. Искаше така да умре. Саид стреля отново.

— Кетри-и-и-и-н!

На двеста метра разстояние Катя Авилова затвори очи и натисна детонатора. Кеят избухна и се пръсна бясно. Запрати Саид, Ал Зави и войниците в отвъдното. Към небето се завъртя оранжево-червено кълбо. Звездата хвъркна във въздуха. Килът ѝ се разцепи на две и с чудовищен трясък падна сред горящите отломъци във водата. Това беше погребалната клада за „Северна звезда“ и враговете ѝ.

Джъстин стоеше и мълчеше. Горящи късове падаха върху земята. Въздухът миришеше на овъглено. Джесика избърса изпотеното си лице. Джаксън и Торес се огледаха, за да се уверят, че няма повече войници.

— Кеят, начинът, по който хвъркна... — промълви Джесика мислите си на глас.

— Трябва да благодарим на банкера за ножа и за всичко, което направи — каза тя. — Беше смел мъж.

Джесика изказа съмненията си:

— Не мисля, че можехме да се справим...

Джъстин я прегърна.

— Така става понякога. — Кеят гореше като клада. — Виж, колко сладък аромат има въздухът, дори и с изгорялото. Колко чиста се чувстваш!

Джесика разбра.

— Всички сме живи.

Джъстин кимна:

— Засега.

Лодката се плъзна на брега. Последваха много прегръдки, целувки, сълзи. Не всичко можеше да бъде чисто.

— Да се прибираме — предложи Джъстин.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

„Джаскънвил“

Бел крачеше из командната.

— Оператор, какво имаш?

— Капитане, имаме контакт, идентифициран като М-12 самолет „Чайка“. С тях летят кубинските брегови патрули.

Бел се разтревожи. „Чайка“ беше руски „летащ кораб“ със скорост, по-малка от тази на звука. Беше създаден за брегова охрана. Носеше торпеда, дълбочинни бомби и мини.

— Рег, къде е нашият флот?

— На двадесет километра, Марк. Имаме ги на екраните си, но все още сме в кубински води. Няма право да пресичат границата.

— Насочи курса към тях. Маневрен, увеличи мощността на реактора до 110 процента. Почти до червената линия.

— Маневрен, разбрано.

— Джейми, можем ли да достигнем някаква дълбочина все пак?

Флин поклати глава.

— Не гарантирам, че можем да я поддържаме. Наводнението в предните резервоари може да ни отведе на дъното. Почти успяваме да се задържим на повърхността.

— Командна, операторът е. „Чайка“ е на четиридесет километра и приближава.

През съзнанието на Бел бясно прелитаха мисли. Толкова близо до дома и сега това! Още една опасност. Трябваше да успеят да се присъединят към флота, преди „Чайка“ да ги е нападнала. Ако не успееш, торпедата ѝ щяха да ги изхвърлят от водата. Не можеха да се потопят. Не можеха и да стрелят.

Единственото, което можеха, бе да бягат!

„Чайка“ М-12

Кубинският пилот разбра, че има нещо, когато радарът му засече вражески контакт в неговата патрулна зона. Обектът беше на повърхността. Трябваше да го накаже, че е в кубински води. Съобщи в базата. Реактивните самолети бяха излетели. След десет минути щяха да бъдат тук.

Пилотът превключи до максимум двата турбодвигателя, монтирани високо върху крилата му. Набра височина 600 метра. Караше с 300 километра в час. Руснаците бяха дали този самолет под наем на Кастро в средата на осемдесетте години. Досега го бяха използвали активно. Торпедата му бяха поставени на косата греда, укрепваща крилата отдолу.

— Радарен офицер, наблюдавай целта. Набележи посоката и пригответи торпедата за изстрелване.

Ескадрила „Червен лъв“

Колби беше летящ патрул на един километър от самолетоносача. Както всички останали, можеше да чува съобщенията, идващи от информационния център. „Джаксънвил“ беше в беда.

— На какво разстояние са, „Рентген“? — попита той контролния център.

— Двадесет километра, Колби. Но онази „Чайка“ се приближава бързо. Не знам дали ще успеят да се доберат до нас.

Колби кръжеше из въздуха.

— Значи трябва просто да си седим и да позволим да ударят един от нашите?

— Ако искаш да попиташ дали може да навлизаме във водите на Куба, отговорът е „не“. — Гласът на „Рентген“ беше уморен до смърт. — Виж, опитваме се по всякакъв начин да ѝ съобщим, че сме наблизо, но те са глухи за света. Не знам какво е състоянието ѝ. Имаме заповед да чакаме.

— Тези сукалчета — каза заядливо Колби.

— Хей, откога си загрижен за подводничарите?

— Майната ти — тросна се Колби ядосан.

Той се наклони и обърна към вътрешността на океана. Двадесет километра. Някъде в тези сребърни проблясъци бяха момчетата, които спасиха задника на Рико. Беше постъпил като негодник, когато се беше

обърнал да ги обвинява. Той кипеше. Само една ракета F-14 от самолета му и тази „Чайка“ щеше да стане история. Какво значение имаше някаква граница там? Трябваше да хвърли шибаните зарове.

— Тръгвам, „Рентген“. Няма друг начин.

— „Червен лъв“ 615, ти се откъсваш от ескадрилата.

— „Роджър“, „Рентген“.

Колби полетя към океана бесен като дявол.

„Джаксънвил“

— Капитане, „Чайка“ е на десет километра и приближава.

Бел вдигна микрофона:

— Рег, готов ли си там долу?

— Готов както никога. Той би могъл да ни духне в лицето.

— Офицер по контрамерките, всичко готово ли е?

— Да, капитане.

— Капитане, „Чайка“ е на шест километра и приближава. Точно зад него летят реактивни самолети.

— Много добри новини. Джейми, къде е самолетът?

— На шест километра, Марк. Можем да ги видим от мостика.

— Качвам се горе. Ти — с мен. Ще ми бъдеш свързка. Ще опънем кабел.

Прехвърлиха жицата към мостика, след това се изкачиха по стълбата.

„Джаксънвил“ бързаше. Движеше се с повече от двадесет възела. Слънцето ги заслепи. Вятърът ги шибна като камшик. На шест километра северно от тях самолетоносачът изглеждаше като малък оазис в пустинята. Хеликоптерите бръмчаха около него като мухи. Толкова близо...

— Капитане, „Чайка“ е на два километра.

Бел я чу. Флин я посочи с ръка. Самолетът като птица се спусна и премина над тях.

— Копелетата сигурно се хият като хлапе в сладкарница — отбеляза Бел.

— Много е близо — предупреди Флин. — Хвърля нещо във водата.

Един черен къс се отскубна от дясното крило и разплиска бясно водата.

— Командна, операторът е. Торпедо във водата. С високоскоростен мотор.

— Всички готови — каза Бел. — Кормилото остро надясно. Да го принудим рязко да обърне.

„Джаксънвил“ зави направо към снаряда. Това беше движение на отчаянието. Торпедата не можеха да експлодират, докато двигателите им не направеха достатъчно обороти. По такъв начин оръжията не можеха да засегнат кораба, който ги е изстрелял. Или да избухнат веднага щом се ударят във водата. Ако можеха да стигнат до торпедото, преди да е задействано...

— Торпедото продължава да търси, капитане.

— Трябва да го разцепим! — заповяда Бел.

— Ще го окастрим — достигна гласът на Картър отдолу.

Внезапно нещо изтрещя от двете страни на предницата. Картър насочваше напред цилиндрите за сблъсъка. Оборудваше ги с едно от техните МК-48 торпедни бойни глави.

— Торпедото завива. Все още не ни е набелязало. Разстоянието е 100 метра и приближава.

— Офицер по контрамерките, включете шумообразувателите.

Торпедната тръба изстреля примамки, които избухнаха в шум. В това време торпедният локатор се съвзе. „Джаксънвил“ се придвижи още петдесет метра.

— Все още търси... търси...

— Това е — каза Бел — звукът на алармата за сблъсък. Пригответе се за експлозия.

„Джаксънвил“ смаза главата на торпедото, но експлозия не последва.

— Хванахме го — извиха Флин. — Не беше направило достатъчно ротации, за да стане горещо.

Бел посочи с ръка.

— Той се завръща отново. Стрелят.

— Марк, залегни.

Флин се хвърли върху Бел, когато „Чайка“ започна да обстрелва „Джаксънвил“. Два реда куршуми се сплетоха върху корпуса. Едната разтърси силно Флин.

— Джейми? Джейми? — Бел се измъкна изпод Флин и го обърна по очи. Навсякъде имаше кръв. Очите на приятеля му бяха прекалено изсветлели.

— Не мърдай, Джейми. Докторе, помогнете ми да го свалим долу.

— Опитай това... още веднъж, малкия — промълви Флин. — И кажи довиждане на... — След това вече го нямаше.

Бел избърса очите си и погледна към небето.

— Разбира се, Джейми. Разбира се.

Но не и този път. Пилотът сякаш разбра и насочи машината надалеч.

„Червен лъв“ 615

Колби видя второто торпедо да се спуска във водата и пресече граничната линия.

— 615, „Рентген“. Отрицателно, отрицателно. Не е разрешено да навлизаш в кубински води. Колби!

— Съжалявам, „Рентген“. Повреда в мотора. Не мога да се контролирам.

Изключи радиото.

Не беше много далече. Торпедото на „Чайка“ се насочваше към подводницата. Капитанът на „Джаксънвил“ след като отчаяно беше блъснал първото торпедо, имаше един-единствен изход. Да се обърне и да бяга към самолетоносача. Той погледна назад. Мъжете се бяха струпали на палубата и поздравяваха подводницата. Хубаво беше, но всеки глупак можеше да види, че тя нямаше да успее.

На екрана видя, че торпедото се е задействало и преследва подводницата. Беше на 500 метра и приближаваше. Трябваше му само един изстрел. Или щеше да го улучи, или подводницата беше обречена. Тя не можеше да стреля със собствените си торпеда. Черният белег по корпуса ѝ точно от страната на помещението за торпедата и смачканата предница говореха много.

— Оператор, пилотът е. Пригответи за изхвърляне нашия „луд“.

— Капитане, какво, по дяволите, правим?

— Ще ловим риба — каза щастливо Колби. Погледна набързо през предното стъкло.

Той беше най-добрият. Трябваше само да се прицели точно. Това не беше по-различно от времето, когато беше още дете и баща му го учеше да улучва мишената. Прелетя точно над „Джаксънвил“ и се изненада от това, което видя върху мостика.

Кубинските бранители бързо се връщаха. Колби се стрелна над кърмата над „Джаксънвил“ и полетя навътре в океана. Торпедото на „Чайка“ бързаше горещо, недвусмислено и реално. Спусна се толкова ниско над водата, че можа да види отражението си.

— Хвърляй „лудия“.

АСКV-81, магнитно примамващият се снаряд, беше разположен в дясната издупчина на бойния хеликоптер. Тежеше сто килограма. Ритна водата със силен плясък.

— Хвърли и съоръжението за дим, както и всичко останало, което може да се закове долу! — заповяда Колби. — Пусни всички радиоакустични шамандури.

Роторите шибнаха океана с мъгляви пръски. Екипажът хвърли всичко, което им беше подръка. От хеликоптера заваляха различни части. Всичко — от столове до шамандури. Потънаха под повърхността. Създаде се метален екран, който трябваше да притегли торпедото. Това беше достатъчно. На по-малко от петдесет метра под тях торпедото целуна частите и избухна. Нагоре полетя воден стълб, висок три метра. Колби не успя да набере височина. Ударната вълна силно разклати хеликоптера. Той загуби контрол. Блъсна се в стълба и направи акробатичен скок. Водата го заля. Последва късо съединение.

— Всички навън. Хайде, мърдайте — изкрещя Колби.

Помощник-капитанът и останалите от екипажа заплуваха в океана. Хванаха се за ръце и дадоха сигнал, че са добре. Но всичко не беше свършило. Вбесен, пилотът на „Чайка“ се спусна над тях, за да им плати, задето бяха осуетили плана му. Люлеещи се във водата, те бяха удобна мишена за картечницата му.

Колби не беше виждал много неща, които да нарече прекрасни. Но това, което последва, беше повече от прекрасно. Видя останалите от своята ескадрила да летят над тях и да образуват кръг, за да ги предпазят. Двойка А-6 нарушители на въздушното пространство се насочиха към кубинските реактивни самолети. „Чайка“ и нейният екипаж разбраха, че ще стане лошо. Издигнаха се един километър нагоре и забързаха да се връщат.

— Ураа! Прекрасно, момчета! — извика той. — Хей, всички ли са добре?

— Капитане, вие сте един луд маниак! — поздрави го операторът. — А това беше един дяволски ефектен акробатичен номер!

Колби се захили. Всички бяха хванати за ръце. Главите им стърчаха над спасителните жилетки. Той очакваше викове от останалите хеликоптери. Беше приятно изненадан, когато прозвуча глас:

— Хей, искате ли такси? Подводничарите черпят.

Малка лодка от „Джаксънвил“ си проправяше път през плуващите отломки.

— Изпратете лимузина — извика той в отговор.

Подводницата ги чакаше на сто метра разстояние. От витлата ѝ се изтласкваше синя вода.

Вече в безопасност, Колби пъкна в устата си наквасена пура. Не беше лош ден, въпреки всичко!

ЕПИЛОГ

Вашингтон

Адмирал Уолтър Рансъм закусваше, когато телефонът иззвъня. Това беше личната му линия. Използваше се само от най-приближените му хора. Той остави току-що изцедения си портокалов сок. Даде знак на прислужника си да остави сребърния поднос с вестника и да излезе. Вдигна слушалката.

— Уолтър?

Рансъм позна гласа.

— Добро утро, сенаторе. Какво може да е толкова важно рано сутринта? Аз закусвам.

Гласът беше напрегнат:

— Прегледа ли вече „Вашингтон пост“?

— Току-що пристигна. Но аз чета мръсни книги едва след обяд — пошегува се сухо Рансъм.

— Уолтър — продължи загриженият глас, — всичко са написали. За сделката, за заблудата на самолетоносача. Всичките ни афери. Дори за петролните акции. Как са могли, Уолтър? Как са могли? Ще има разследване в Конгреса.

Рансъм почувства първото свиване на сърцето си.

— Не знам, Фред. Сигурен ли си?

— Става дума за моята проклета комисия!

Басът, който беше някъде вътре в него, стана по-звучен. Зазвъня в ушите му. Дънеше. Сега по-бързо. Той опипа челото си. Кожата му беше като пергамент — твърда и суха. Ръцете му трепереха, докато разгъваха хартията. Думата „скандал“ изскочи пред очите му. Само няколко абзаца бяха достатъчни, за да проумее, че някой го беше затрил. Но кой?

— Уолтър, там ли си? Уолтър, кажи нещо!

Рансъм се запрепва към библиотеката. Неговите дълги, костеливи пръсти едва успяха да натиснат електронния бутон, за да отключат касата. Веднага забеляза, че папките ги нямаше. Дяволска

работа. Никой, освен свръхпрофесионалист, не можеше да премине през охраната му.

Зрението му се замъгли. В една празна папка нещо проблясваше. Кой го беше поставил? Посегна да вземе малкия предмет със старческата си, почти прозрачна длан. Сувенир. Моряшки. Парче от череп на кашалот. Предмет от тези, които дават на съпругите и децата, посетили кораб. Кепета, свирки, фланелки... или малък нож от неръждаема стомана с емблемата на „Джаксънвил“ върху него.

Това беше съобщение. Веднага го разбра. В съзнанието му проблесна със скоростта на светкавица: „Джаксънвил“ беше корабът на Картър. И на Маккензи... Не беше ли съпругата му? Да. Джъстин Маккензи. ЦРУ. Тя беше добре тренирана. Ако Картър се беше огънал и беше разказал на капитана си...

„Време е за почивка, татко.“

Не, не още. Но сега блъскането беше по-силно. Трябваше да седне. Отмъщение. Знаеше кои бяха враговете му. Знаеше, че го бяха провалили напълно. Но все още имаше време за контраудар. Да ги повлече със себе си. Може би дори трябваше да ги...

„Татко, ела при мен!“

Ударите в него достигнаха кресчендо.

„Толкова ми липсваше!“

Вкопчи се в сърцето си само за да разбере с остра изненада, че ударите бяха престанали. Сребърният нож падна от ръката му. Рансът се свлече на пода, като смачкана хартия — сух и празен!

Отнякъде като вопъл се чуваше гласът на сенатора:

— Уолтър, там ли си? Уолтър?

Линията беше мъртва.

Остров Андрос

Приеха Маккензи в болницата на базата и се заеха да го върнат в съзнание. През това време Джъстин се върна от Вашингтон, за да му помогне при възстановяването. След седмица той вече се разхождаше по плажа. След още толкова лекарите обявиха, че е напълно излекуван.

Марк Бел, Реджи Картър и Джесика Моран също се завърнаха. Квалифицираните членове на този екип бъдещи командни офицери бяха свършено различни хора. Нито един не приличаше на онзи,

който за пръв път беше стъпил на този остров. Бяха проверени в битка и отговаряха на всички условия. Пълномощията на Джесика щяха да бъдат преразгледани и тя щеше да се присъедини към Джъстин Маккензи в ЦРУ. Бел заминаваше за Норфолк, за да бъде командир на „Кей Усет“. Онзи ден беше погребал Флин в океана. Екипажите на всички кораби се бяха наредили върху палубата на самолетоносача, когато „Джаксънвил“ се беше приближила бавно. Бел не беше подозирал, че толкова много мъже могат да бъдат толкова мълчаливи. Флин, старият пират. Човекът със затаената болка, който беше дал живота си, за да го защити. „Топлото лятно слънце блести приятно, топло...“

Тази последна нощ беше за галовно прощаване. Усмивката на Джъстин беше тайнствена. Нещо повече от новата кариера на Джесика и от командния статус на Бел се беше родило тук. Тя и Мак бяха преминали през още една трудност. И двамата бяха пораснали. Тя се чувстваше по-свободна и по-щастлива. Искане да го направят адмирал в Пентагона, но той беше отказал. Искане да остане във финалните тренировки на командните екипи. Да наблюдава възпитаниците как стават по-уверени в битката ветерани.

— Не знам кой от кого научи повече — каза тя.

— Те захвърлиха учебника — философски отговори Мак. —
Затова победиха. Не знам дали аз самият бих успял — призна той.

Джъстин взе ръката му и сложи глава на рамото му.

— Обичам те, Мак.

Той се почувства по-богат от това, че бяха заедно.

— Аз също те обичам.

Още седяха прилепени един до друг, когато се приближи Бел.

— Здравейте, сър, госпожо. Как се чувствате?

— Добре, Марк. Утре се връщам на работа. Искат да ме направят адмирал.

— Никой не го заслужава повече, сър.

— Чух за „Кей Уест“. Приеми моите поздравления.

— Не бих могъл да се справя без вас, сър. Вие ми показахте как да живея. Повярвахте ми.

— Срећна ли се с Авилов? — попита Маккензи.

— Да, сър. Дойде да ме види, преди той и семейството му да се качат на самолета в Щатите. Каза ми, че е разговарял и с вас.

Маккензи се усмихна на спомена.

— Двама стари професионалисти. Цял следобед си правихме забележки. Лекарите са на мнение, че могат да върнат зрението му. Аз също се надявам. Това, което направи той, е забележително.

— Обясни ми защо ни помете с „Адри“ — каза Бел. — Това ми помогна да го разбера. Ако съпругата и синът ми бяха заложени на карта, бих направил същото. — Махна към Картър. — Какво ще стане с Рег?

— Не можем да пренебрегнем това, което е направил, или което не е. Рансъм беше силен, но Рег можеше да отиде и по-далеч. Мисля, че той разбра това. Но има всички шансове за успех. Заслужил го е. Може би ще бъде в следващия ми клас. Желая ти успех, Марк.

— Благодаря, сър. Госпожо. Трябва да се погрижа само за още едно нещо, преди да замина. Нещо като изпълнение на облога, който направихме, преди да започне всичко това. Трябва да посветим едно тържество на Джейми. Не можем точно да кажем кой е победил, но... Добре. Моля да ме извините...

Стиснаха си топло ръцете. Джъстин го гледаше как се отдалечава.

— Прилича ми малко на теб — каза тя.

— Как така?

— Има нужда от добра жена, която да го отпусне. Между другото, ето — каза тя, — дръж това.

Маккензи взе малкото шишенце.

— Какво е това?

— Получих го днес. Харесваш ли цвета?

— Разбира се. Синьо. Много е хубаво. Е?

— Преди да ти обясня — каза Джъстин, — би ли ми казал какво става там?

Колби беше грозен. Още по-неприятен беше в женски дрехи. Насмешки и поздравления го посрещнаха, когато се появи на плаца в рокля. С косматите си крака приличаше на паяк. Шапчицата му с връзки напомни за старите години. И сякаш това не беше достатъчно, след него вървеше великденски парад — Рико и останалите пилоти от ескадрилата, Бел и Картър също бяха сменили униформите си с женски дрехи. Джесика носеше мъжки костюм.

Колби хвърли пари на бара.

— Ние плащаме.

— Не, ние плащаме — каза Бел.

След много бири стигнаха до компромис. Вдигнаха чаши. Над всички се извиси гласът на Бел: „Глупаци ли са повечето в нашия град? И няма ли достатъчно умни в тази страна?“

Маккензи се обърна към Джъстин:

— Е, какво е това?

— Мислил ли си за Питър Себастиан Маккензи младши?

Той я изгледа с разширени очи:

— Ти се шегуваш?

— Не, изследванията показват, че е синьо, защото ти си там.

— Ти се шегуваш!

— Престани да се хилиш. Вече каза това.

След няколко минути всички забелязаха, че капитанът и съпругата му все още се целуваха.

Беше късно. Джъстин загаси лампите. Мак се плъзна в леглото до нея. Кожата му беше като полирана. Очите ѝ го следяха нежно.

— Други предизвикателства? — попита той.

— Да. — Погали гърдите му с ръка. Почувства силните му мускули. — Все още мога да преброя ребрата, капитане.

Почувства усмивката му, когато посегна към нея.

Много показателно!

Издание:

Автор: Барт Дейвис

Заглавие: Бягство в Атлантика

Преводач: Пенка Дамянова

Година на превод: 1995

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: ИК Калпазанов

Град на издателя: Габрово

Година на издаване: 1995

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Полиграфия“ АД, Пловдив

Редактор: Мая Арсенова

Технически редактор: Стефка Димитрова

Коректор: Милка Недялкова

ISBN: 954-17-0090-X

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3678>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.